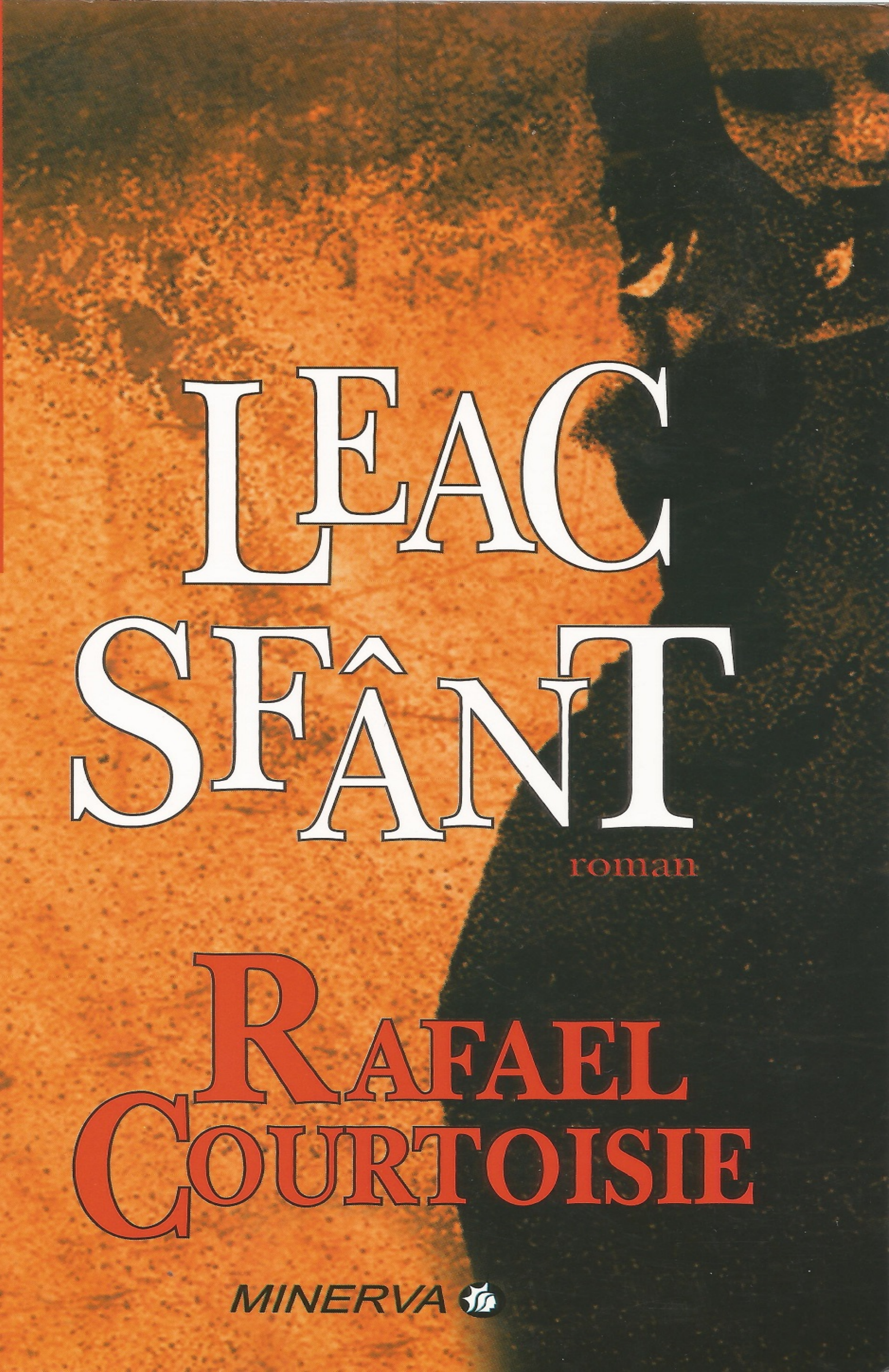

SUCCESE CONTEMPORANE

LEAC SFÂNT

roman

RAFAEL COURTOISIE

MINERVA

RAFAEL COURTOISIE

LEAC SFÂNT

COLECŢIA SUCCESE CONTEMPORANE

www.virtual-project.eu

Traducere de CARMEN SPÂNU

Coperta colecţiei: CRISTINA DUMITRESCU

SANTO REMEDIO © Rafael Courtoisie, 2006
SANTO REMEDIO © EDICIONES LENGUA DE TRAPO SL, 2006

EDITURA MINERVA

2008

Hapiness is dream and nightmare.
Sylvia PLATH

...mon semblable, mon frère!
Charles BAUDELAIRE

1

Tocmai mi-am ucis mama. Cadavrul zace cu faţa în jos, pe covorul din dormitor, la picioarele vechiului pat dublu.

Deschid toate ferestrele ca să se aerisească apartamentul. Plouă.

Podeaua din salon se udă un pic. Iau o cârpă din baie şi încerc să şterg.

Iar plouă.

Este o ploaie măruntă, aproape nevăzută, persistentă, piezişă.

Şterg podeaua încet.

Clătesc cârpa. Scurg într-o găleată.

Iar plouă.

Şterg. Scurg.

Fără încetare. Plouă.

Şterg din nou. Scurg.

Plouă.

Cârpa nu mai e bună de nimic. E leoarcă. Este inutilă.

Arunc cârpa în stradă şi închid fereastra.

2

Este ora patru dimineaţa. Peste o oră se va face ziuă. E vară.

Stau şi aştept, în salon.

Aprind o ţigară. O sting imediat.

De aici se văd picioarele mamei, băgate în papuci. Călcâiele goale, muşchii gambei, varicele, zbârciturile de pe partea posterioară a genunchilor şi până aproape de prima treime a coapselor vinete. De aici încolo totul este acoperit de cămaşa de noapte. Peretele dormitorului mă împiedică să-i văd capul.

În orice caz, nu este un spectacol plăcut.
Mă ridic.
Fac opt paşi până la dormitorul mamei.
Închid uşa.
Fac nouă paşi înapoi la scaun.
Mă întind.
Acum se vede doar uşa închisă.
Aşa e mai bine.
Am să dorm până se face ziuă.

3

S-a luminat de mai bine de o oră. Am gura foarte uscată. Mi-e poftă să beau o cafea. Mă duc la bucătărie.

Nu e cafea.

E zahăr.

E ceai.

Dar nu e cafea.

Nicio nenorocită de linguriţă de cafea. Mama nu bea cafea. Cafeaua o agita, îi provoca insomnii. Cafeaua n-o lăsa liniştită. Aşa că în casa răposatei nu e cafea. Asta-i realitatea. Nici urmă de cafea, închid cu furie uşa dulăpiorului.

Se izbeşte şi se deschide din nou.

Din cauza izbiturii cade pe jos o ceaşcă, se face bucăţi.

Caut o mătură.

Mătur.

Adun cioburile.

O aşchie de porţelan mă taie la arătătorul mâinii drepte.

Sângerez, îmi ling degetul.

E dulce.

Nu e cafea. E ceai. E zahăr. Dar sângele meu este mai dulce, mai gustos. Îmi place. Sug. Îmi ling vârful degetului.

Sug cu putere ca să nu se coaguleze.

Ling. Sug. Ling. Sug. Ling. Sug.
Ling.
Sug.
— Ahhh! E călduţ…
Sug. Ling altă picătură de pe deget. Ultima.
Ling. Sug. Ling.
Nu e cafea. Nu e cafea. Nu-i nicio linguriţă de cafea.
Nici măcar nes nu e în casa asta de rahat.

4

Strada este aproape pustie.
Doar nişte muncitori merg cu paşi repezi pe bulevard. Fiecare duce o pungă din nailon. Probabil că în fiecare pungă se află prânzul: sandvişuri cu mezeluri ieftine, unsuroase, o jumătate de litru de vin într-o sticlă de răcoritoare, de unică folosinţă.
Muncitorii se îndepărtează.
Merg.
Nu mai plouă. Acum e ceaţă.
Ceaţă deasă, albă, parcă-i lapte.
Prea devreme ca să mă gândesc.
O fi deschis la supermarket?
Poate că da.
La colţul următor trec strada şi merg câteva sute de metri.
Locul este imens. Pare un stadion. Dar nu. Este un centru comercial. Un *mall*. Un *shopping*. E deschis, dar la ora asta sunt puţine maşini în parcare. Ceaţa nu se risipeşte.
În depărtare, lângă unul dintre autoturismele staţionate, un luxos Mercedes Benz argintiu, zace un bărbat voinic, în costum negru. Este căzut la pământ şi are convulsii.
O fi proprietarul Mercedesului?

Se agită violent pe jos. Cred că are un atac de epilepsie.

Se scutură.

Ceaţa nu-mi permite să-i văd chipul.

Bărbatul are convulsii.

Se încovoaie. Se întinde. Se încovoaie.

Alerg. Poate reuşesc să-l ajut într-un fel. Trebuie să fiu rapid: epilepticii pot să se asfixieze cu propria limbă.

5

Mă opresc brusc la câţiva metri de Mercedes.

Mă frec la ochi. Îi închid. Îi deschid. Mă uit bine.

Bărbatul voinic, în costum negru se împarte în două jumătăţi.

Jumătăţile se separă dintr-odată.

Nu. Nu este un epileptic.

E vorba de o pereche de câini uriaşi, rotweileri cred, care se împerechează.

Convulsiile sunt provocate de mişcarea violentă, în du-te-vino, a masculului şi femelei.

Când m-au auzit venind, s-au oprit. Se separă.

Latră furioşi. Îşi arată colţii.

Le curg balele.

Urlă. Sar. Se apropie.

Alerg prin parcarea goală până ajung în stradă.

Alerg. Gâfâi. Mă urmăresc câteva sute de metri.

Nu mai pot. Mă prind din urmă.

Ce să fac?

Sar un grilaj şi reuşesc să scap de ei.

6

7

…

8

Miroase a pământ umed. Iarba e mare. Zidul şi intrarea casei mişună de melci. Când mă ridic şi merg mai departe, calc pe unul.

Mă doare piciorul stâng.

Mi-am sucit glezna.

Şchiopătez.

Ridic piciorul.

Mă uit la vârful pantofului.

O parte din melc, din cochilia lui brună s-a lipit de talpă. Dau la o parte rămăşiţele, cu mâna dreaptă. Se întinde un şir lung de bale verzi.

Pe pantof şi pe degete rămâne o substanţă vâscoasă, ca mierea, dar mai murdară, densă şi opacă.

9

În timp ce privesc rămăşiţele moarte ale melcului pe pantof, se deschide o uşă.

— Ce doriţi?

Mă îndrept.

Este o femeie. Nici tânără, nici bătrână.

Repetă:

— Ce doriţi?

Tuşeşte.

— Nimic.

— Cum nimic? Adineauri aţi sărit grilajul! Sunteţi în grădina casei mele!

— Mă alergau nişte câini. N-am avut de ales decât să sar în grădina dumneavoastră. Voiau să mă facă bucăţi. Erau doi rotweileri, din aceia mari…

— Hm!

— Când am sărit grilajul mi-am sucit glezna…
— Vă doare?
— Puţin…
— Ia să vedem…
Femeia se apropie.
Poartă o rochie veche. Decolteu adânc. Picioare frumoase.
— Să vedem, tuşeşte din nou. Încerc să stau drept. Şchiopătez.
— Nu-i nimic, încerc să-i explic.
— Cum nu?
— Nu. Mă doare numai. Nu s-a rupt.
— Puteţi să mergeţi?
— Cred că da.
— Încercaţi.
Fac un pas. Încă unul. La al treilea, cad.
— Dumneavoastră nu vă simţiţi bine.
— Se pare că nu.
— Veniţi, vă ajut.
Mă agăţ de braţul ei.
— Poftiţi.
Înaintez cu dificultate. Şchiopătez.
Femeia merge în urmă. Închide uşa.

10

Casa este oribilă. E plină de lumânări şi figurine din ipsos.
Miroase a tămâie.
— Aceea este Yemanjá, spune femeia. Arată statueta unei fecioare cu mantie albastră şi albă, înconjurată de un cerc de stele şi valuri marine, înspumate, furioase.
— …
— Iar aceea de acolo, Pomba Gira.
Este o figură cu sâni mari şi buze cărnoase, pictată cu roşu. Strident.
— …

— Şi acela este Sfântul Gheorghe.

Un războinic, înarmat cu o suliţă enormă, ucide balaurul, într-o gravură cromată.

— Acolo este Oxum, explică femeia.

— …

— Şi acela de-acolo e Icaraxé, zeul necunoscut, umbra tuturor misterelor.

Femeia îmi ia braţul. Mă obligă să înaintez, aproape împingându-mă spre o încăpere mai întunecată. Casa devine tot mai sinistră, cu fiecare pas. Încerc să mă îndepărtez, dar femeia mă ţine cu putere. Mă împinge.

— Mai departe! îmi spune. Mergeţi mai departe.

Încerc să scap.

— Continuaţi, când vă spun! Ascultaţi-mă!

— Mă doare piciorul. Glezna e tot mai umflată. Lăsaţi-mă să mă odihnesc…

— Mai răbdaţi un pic, zice femeia. Nu mai e mult.

Deschide o ușă şi țâșnește o lumină foarte intensă. Orbitoare.

— Aţi văzut? ţipă femeia. V-am spus eu! Lumina pătrunde peste tot. Se aşază pe nervi. Taie carnea.

Ajunge la creier.

Clipesc. Plâng.

Închid ochii. Strâng pleoapele.

Mă doare. Mă arde.

— Aţi văzut? spune femeia.

— Nu! Nu văd nimic!

— Daţi-mi mâna! Vă duc eu.

Lumina este prea puternică.

Mă împiedic.

Şchiopătez.

Merg în norul de întuneric alb, produs de lumina aceea strălucitoare şi puternică.

Nu pot să deschid pleoapele. Mi-e frică să nu orbesc.

Doare. Doare rău. O las pe femeie să mă îndrume. Înaintez cu ochii închişi.

— Atenţie!

Mă împiedic. Este o treaptă foarte înaltă. Şi pe urmă încă una.

— Unde mergem?

— Jos, zice femeia.

Nu pot să deschid ochii.

Sunt orb.

11

— Dar, unde mergem!? strig exaltat.

— Jos, mergem jos…

Lucrurile îşi pierd sensul.

Mă las dus.

Mâna femeii este moale la suprafaţă, ca şi cum ar fi o mănuşă care înăuntru ascunde altceva. Se agaţă ca o gheară. Simt că mergem tot mai jos.

Zece trepte.

Douăzeci.

Treizeci.

O sută de trepte.

Coborâm tot mai mult.

Tot nu văd.

— Atenție aici!

Femeia mă opreşte.

— Capul jos!

Aerul miroase a mucegai.

— Luaţi-o la stânga şi mergeţi înainte.

— Acum la dreapta.

Aerul miroase a materie descompusă.

— Atenţie din nou! Capul jos!

Aerul miroase a tăcere.

— Opriţi-vă aici, ordonă femeia.

Şi închide ușa.

12

Nu ştiu dacă trec ore sau minute. Nu ştiu unde mă aflu. Întunericul miroase a rahat.

Deschid ochii.

13

Femeia nu este. M-a lăsat singur în locul acesta. Pare o pivniţă.

Pereţii au igrasie.

După un timp încep să văd ceva. Disting un spaţiu. În spaţiu sunt caneluri şi brazde. Fiecare canelură verticală străbate pietrele zidului şi se pierde în întuneric.

Fiecare brazdă din podea este plină de lichid. Drenează ce se condensează în aer şi se varsă într-un canal din apropiere.

Podeaua este făcută din striuri.

Sunt obosit din cauza goanei pe care a trebuit s-o dau ca să fug de câini. Mă doare glezna. E umflată. Reuşesc să mă aşez. Umezeala îmi îmbibă pantalonii. Mi-e frig.

14

— Tra-la-la.

La-la-la.

Tra-la-la.

Nu ştiu de unde vine vocea asta. Îmi vine să plâng. Mi-e frig.

În loc să plâng, urinez.

15

— Tra-la-la.

La-la-la.

Tra-la-li.
De unde vine vocea asta?

16

— Vă simţiţi mai bine? spune femeia.

Mă trezesc dintr-odată. Probabil am dormit două sau trei ore.

— Cum vă simţiţi?

Îmi dă un picior. Mă ridic.

— Vă simţiţi bine?

Îmi dă încă un şut. Mă ridic în picioare.

— V-am adus micul dejun.

Deschid ochii.

Simt o lovitură în spate.

— Treziți-vă!

Simt altă lovitură.

— Şi e timpul să vă sculaţi!

— Nu înţeleg.

— E ora cinci. Veniţi cu mine.

17

Scara este nesfârşită. Înainte coboram. Acum urcăm.

La fiecare pas femeia mă ciupeşte de o fesă. Şi de alta. Stânga şi dreapta, pe rând.

— Haide. Faceţi un efort.

Mă împiedic.

— Haide, că puteţi să urcaţi!

Mă împiedic iarăşi.

— Uite ce uşor a fost!

— Mai e mult?

— Doi paşi. Doar atât. Înduraţi.

18

— Dintre lucrurile care există pe lume, e unul care nu se poate spune, râde femeia.

— Vreau să ies de-aici!

— Şi câinii?

— Ce câini?

— Rotweilerii care vă urmăreau.

Rămân pe gânduri.

— Nu vă mai e teamă? râde.

— Nu ştiu.

— Nu ştiţi dacă vă aşteaptă acolo, afară?

— Nu. Probabil că au plecat. E târziu. Nu ştiu… Nu sunt sigur…

— Mai întâi sare grilajul, invadează o proprietate particulară, cere adăpost, şi pe urmă? Domnul nu ştie!

— Ce trebuie să ştiu?

— Dumneata faci pe prostul?

— Nu.

19

Femeia se dezbracă. Aud muzică. De unde vine muzica aia?

Îmi place femeia. Dar în acelaşi timp îmi provoacă o anume repulsie. E ciudat ce simt. Sunt amețit.

Femeia are părul negru.

Descrierea femeii are părul negru.

Femeia goală aminteşte de noapte.

Trupul mamei mele probabil că este ţeapăn.

Nu ştiu unde mă aflu.

Sunt departe de casă.

Departe de casa mamei mele.

Dacă aş vrea să mă întorc ar trebui să întreb trecătorii unde este. Să le arăt adresa: Bulevardul Agosto 6332. Acolo locuia mama mea. La etajul al cincilea, apartamentul zece, locuia mama, înainte ca eu să hotărăsc să pun capăt suferinţei ei.

20

— Mămico, mămico dragă. Mami. Mămico. Mi-e frică. Frică de tot, mami.

De tot.

21

Femeia deschide grilajul.

Se desparte de mine cu un sărut umed, lipicios, ca pielea melcilor care abundă în grădină.

Ies.

Nu se văd câinii.

22

Merg şi iar merg. Merg înainte.

Nu e ceaţă.

Nu sunt câini.

Merg.

Ajung acasă la mama.

Sun la sonerie.

Nu răspunde nimeni.

Sun din nou.

Nimic.

— Mamă! strig la uşa închisă.

Obosesc. Am pantalonul încă umed, murdar.

În cele din urmă, caut în buzunare.

Găsesc cheia.

Intru.

23

Deschid uşa dormitorului principal. Trupul mamei este tot acolo unde l-am lăsat. Deosebirea este că nu mai plouă. Lumina zilei intră prin ferestre, cu excepţia celei din salon, care pe lângă că e închisă are şi perdelele trase.

E lumină pretutindeni. Un infern de lumină.

Ce deosebire faţă de noapte.

Ce deosebire faţă de lumea din zori.

Ceaţa s-a risipit. Acum lumina mă deranjează. Orbeşte. Năuceşte.

Scotocesc în sertarele comodei. Caut nişte ochelari fumurii, care să mă apere de lumină, să mă protejeze de soare.

În primul sertar găsesc un dosar. În dosar sunt hârtii.

Titlul de proprietate a apartamentului, pe numele mamei. O poliţă de asigurare. E la zi. Apărată împotriva furtului şi incendiului. Furt, incendiu şi agresiune. La ce s-o fi referind contractul de asigurare prin „agresiune"? Ar trebui să citesc ce scrie cu litere mici, dar n-am chef.

Ultimul talon de pensie. Un carnet de asistenţă medicală. Un lanţ de argint, cu un medalion minuscul al Fecioarei cu Magnolii. Două pachete de cărţi de joc. Un almanah de acum doi ani.

Sigur mama l-a păstrat pentru ilustraţii. Sunt tablouri de Manet.

Pe prima pagină e o doamnă cu o umbrelă albă sau o pălărioară, nu ştiu bine, femeia se vede din profil.

Figura este cam neclară, tulbure, aşa cum sunt tablourile lui Manet.

Trebuie să le priveşti de departe.

Reproducerea din almanah nu-i prea bună.

Las totul la locul său.

Caut în al doilea sertar şi în al treilea. Când ajung la al patrulea găsesc, alături de nişte pantofi cu toc înalt, de ocazie, o pereche de ochelari de soare.

Îi probez.

Ia să vedem.

Oglinda comodei îmi arată un chip neutru, încărcat de mistere. Lentilele sunt sobre. Nici bărbăteşti, nici de damă. Nici prea mari, nici prea mici. Nu atrag atenţia. Rama este făcută dintr-un material sintetic, închis, aproape negru.

Lentilele sunt curbe.

Ansamblul este uşor. Nu apasă. Nu deranjează.

După câteva clipe fac parte din expresia feţei.

Mi se potrivesc.

Pun ochelarii în buzunarul cămăşii.

Când mă pregătesc să închid sertarul văd că pantofii cu tocuri înalte au o marcă imprimată în interior: „Love shoes".

Sunt noi. Impecabili.

Mama nu i-a încălţat niciodată.

24

Vecina mă vede ieşind din apartament.

Mă fac că n-o văd. Am ochelarii pe nas. Privesc în pământ. Mă uit la ea cu coada ochiului.

Vecina a cumpărat cartofi.

E o plasă plină. Cred că sunt vreo zece kilograme, cel puţin. Ce face cu atâţia cartofi bătrâna aia?

Greutatea plasei îi încovoaie spatele. O să-i putrezească. Stă singură. Nu primeşte pe nimeni. E slabă, costelivă. Nu cred că poate să mănânce mai mult de unul sau doi cartofi pe zi. Cel mult trei. În plasă trebuie să fie mai mult de o sută, poate o sută cincizeci de tuberculi de mărime medie.

Plasa este transparentă, i se poate vedea conţinutul: nici ceapă, nici morcovi, nici sfeclă. Nici urmă de carne.

Doar cartofi.

Printr-o gaură a plasei se iţeşte sfera unuia dintre ei. Parcă e capul unui bebeluş pigmeu, ciupit

de vărsat, cu mai mulţi ochi foarte mici. Un cap separat de trupul lui.

Are o expresie plină, strânsă. Cartoful înghesuit, sufocat în plasă alături de fraţii lui, o să izbucnească în plâns.

Aşa pare.

25

— Bună ziua, spune vecina.

Nu-i răspund.

— Cum se simte mama dumitale?

Nu-i răspund.

— Tot bolnavă?

Nu-i răspund.

— I-am spus că trebuie să se îngrijească… Nu-i răspund.

— Nu-i uşor lucru ce are ea!

Nu-i răspund.

— Nu trece cu aspirină.

Nu-i răspund.

— Trebuie să se îngrijească.

Nu-i răspund.

— Are deja o vârstă. Ca mine. Ei, eu sunt mai tânără. Cu câţiva ani. Deşi nu par. Şi în plus mă îngrijesc mult. Mai ales în privinţa mâncării. Eu da, mă îngrijesc.

Nu-i răspund.

— Ce noroc că are un fiu ca dumneata! Nu-i răspund.

— Un copil este o binecuvântare a cerului. Nu-i răspund.

— Dacă aş avea copii, alta ar fi situaţia.

Nu-i răspund.

— Dar sunt singură, ştii? Singură şi bolnavă. Ceva indispoziţii, stări de rău. Dar dacă aş avea un fiu ca dumneata, un băiat aşa de bun, aş fi fericită, plină de viaţă.

Nu-i răspund.

— Mereu spun, nu? Copiii sunt un dar de la Dumnezeu.

Nu-i răspund. Vine liftul.

— Când vrei, sună la uşă. Fac un ceai şi mai stăm la taclale, îţi plac biscuiţii glazuraţi? Vanilie şi ciocolată… Un deliciu!

Nu-i răspund.

— Îmi ies nişte biscuiţi delicioşi!

Nu-i răspund.

— O să te lingi pe degete!

Nu-i răspund.

— Îi ung cu marmeladă făcută în casă. De căpşune. Totul sănătos. Organic. Fără conservanți. Fără aditivi. Nimic modificat genetic…

Nu-i răspund.

— O bunătate!

Închid brusc uşa liftului.

26

Iar s-a înnorat.

Fir-ar să fie.

Aş vrea să-mi etalez ochelarii de soare.

Îi port oricum, chiar dacă nu văd totul bine. Sunt detalii pe care nu le disting. Dar ochelarii sunt eleganţi. N-o să-i dau jos doar fiindcă s-a înnorat.

Îmi place cum îmi vin. Îmi place faţa mea cu ochelarii aceştia fumurii. Îi simt ca pe o apărare. Ca un scut în faţa intemperiilor. Mă apără de ceea ce văd.

27

Pe zidul din faţă al clădirii este pictată o inscripţie: „Patria e caca. @”.

Cu spray. Cerneală neagră. Rezistentă. De neşters.

Anarhiştii dintotdeauna.

Laşi. Nu-şi arată faţa. Semnează cu coada de maimuţă. Au înlocuit (A)-ul tradiţional, închis într-un cerc, prin semnul adreselor de internet. Anarhiştii s-au *aggiornado*[1]. Se pun la curent în toate, mai puţin în conţinutul craniilor lor. Sunt în pas cu moda. Îi fac jocul lui Bill Gates. Al Microsoftului. Al marilor firme de comunicaţii. Al puterii infinite a companiilor multinaţionale. Îngenuncheaţi! Primesc mari cantităţi de bani şi publicitate pentru paginile lor web. Singurul lucru pe care-l păstrează din trecutul de vis este culoarea neagră.

Bietul prinţ Kropotkin.

Acum se va întruni asociaţia locatarilor. Proprietarii apartamentelor vecine, în şedinţă plenară, vor discuta ore întregi despre incident şi urmările sale. Vor trăncăni împotriva guvernului şi împotriva poliţiei, care nu face nimic. Care nu ne apără de vandali. Care este inoperantă.

La sfârşit vor vota o cheltuială suplimentară pentru vopsea albă super densă, ca să acopere inscripţia.

Vecina cu cartofii va striga:

— Trebuie să se întoarcă militarii!

Curvă bătrână.

28

Iese soarele din nou.

Acum pot să-mi arăt cu mândrie ochelarii mei fumurii.

Clima acestei ţări este schimbătoare. Isterică. Nevrotică, la fel ca locuitorii. Nu ştie nimeni la ce să te aştepţi. Plouă şi cât ai clipi nu mai plouă. Iese soarele şi se înnorează. Pleci de-acasă dimineaţa

cu palton şi fular şi la trei după-amiază te trec toate sudorile.

Dacă ieşi în cămaşă, e probabil ca o clipă mai târziu să ningă. Clima este imprevizibilă.

29

Ajung în piaţă.

Am chef să fumez.

Aprind o ţigară.

Mă aşez pe o bancă din ciment, departe de zgomotele mai stridente.

Trei copii se joacă în balansoare.

Alţi doi se dau în leagăn, urcând şi coborând. Mamele, câţiva metri mai încolo, îi supraveghează.

Un copil a luat cu asalt toboganul.

Urcă pe scară.

Îşi dă drumul pe rampă.

Ajunge pe pământ.

Zâmbeşte (îi lipseşte un incisiv).

Urcă din nou.

Îşi dă drumul.

Zâmbeşte.

Repetă operaţiunea de sute de ori. De sute de ori. De sute de ori.

Probabil este un retardat mintal.

Două fetiţe se joacă în stratul de nisip. Una are în mână o găleată. Cealaltă o lopăţică.

Cea cu lopăţică începe să sape. Pune nisipul în găleata pe care o ţine prima fetiţă.

Sapă.

Sapă cu frenezie.

O fi vrând să facă un castel? Un palat? Un turn din nisip, care să ajungă la cer? Turnul Babel?

Sapă şi iar sapă.

Cealaltă fetiţă zâmbeşte. Dar cea care sapă nu zâmbeşte. Are o expresie încordată. Buzele strânse. Se concentrează asupra lopăţicii din

plastic, pe care o afundă în nisip. Are ochii aţintiţi pe gaură.

Sapă.

Lasă de-o parte lopăţică şi începe să scurme cu mâinile, tot mai iute, cu tot mai multă forţă, hotărâtă, frenetică.

Deodată se opreşte.

Zâmbeşte. Priveşte gaura, cu gura deschisă.

Din nisip ţâşneşte sânge. Nu ştiu dacă e sânge, dar e vorba de un lichid roşu, care ţâşneşte încet de sub nisip şi umple puţul.

Îmi scot ochelarii ca să văd mai bine.

Da. E sânge.

30

Sting ţigara. Merg.

Mă întâlnesc din nou cu vecina cu cartofii. Are un ziar făcut sul la subsuoară.

— N-ai aflat? A fost o lovitură de stat!

Nu-i răspund.

— Acum militarii au iar puterea.

Nu-i răspund.

— În sfârşit o să fie ordine, linişte şi siguranţă.

Nu-i răspund.

— În sfârşit o să poţi ieşi singură pe stradă, fără să te ameninţe nimeni. O să cureţe oraşul de depravaţi.

Nu-i răspund.

— Te rog, spune-i mamei dumitale. Se va simţi mai uşurată. O să fie mai liniştită acum. Când o să-şi mai revină un pic, o voi invita să facem o plimbare prin cartier, ca să sărbătorim.

Nu-i răspund.

— Mamei dumitale, bolnavă cum e, îi era teamă să iasă pe stradă, să nu fie atacată. Acum o să poată să iasă fără probleme.

Nu-i răspund.

— La vârsta ei, nu mai eşti stăpână pe propriul corp. Pe nimic! La cea mai mică neatenţie îţi fură tot, te înghiontesc, îţi rup oasele şi rămâi schilodită, fără apărare, la mila infractorilor.

Nu-i răspund.

— Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunile.

Nu-i răspund.

— S-a făcut dreptate.

Nu-i răspund.

— Acum o să putem trăi liniştite. Femeile de o anume vârstă, ca mama dumitale, ca mine.

Şi dumneata o să poţi să trăieşti liniştit, fără riscuri. Fii sigur de asta.

Nu-i răspund.

31

Trece un camion militar.

În spatele lui, un jeep.

În jeep sunt trei soldaţi. Unul ţine o puşcă mitralieră. Altul conduce. Al treilea este neînarmat. Are privirea pierdută în cer. E ca anesteziat.

32

Patrula ciuruieşte un băiat de vreo paisprezece ani.

Zboară creierii.

Trupul pătează strada.

33

„Patria e caca. @”.

Încă n-au şters afişul de pe clădirea în care locuia mama.

Vecina cu cartofii o să protesteze.

34

Îmi dau jos ochelarii. Intru într-un internet-café. Caut pe internet: „cartofi”, pe Google.

Sunt milioane de pagini care vorbesc despre cartofi.

Piure de cartofi.

Cartofi roquefort.

Papas al plomo.

Souflé de cartofi.

Omletă cu cartofi.

Alegría de papas.

Papas a la suiza.

Primavera de papas[2].

Cartofii în cultura precolumbiană.

Amatorii de cartofi, de Van Gogh.

Amarii de cartofi, de Manuel Rivas.

Amatorii de cartofi, de nobilul Coetzee.

Amatorii de cartofi, de Julio Cortázar.

Amatorii de cartofi, de Edmundo de Amicis.

Amatorii de cartofi, de Edmund Wilson.

Amatorii de cartofi, de XXX.

Cartofii în cel de-al Treilea Reich.

James Joyce şi cartofii.

Tuberculii în agricultura noului mileniu.

Un aliment pentru vise?

Cum să înlături cearcănele cu felii de cartofi.

Papaina ca afrodiziac.

Cartoful vindecă lepra.

Minunea de sub pământ.

Aliment pentru omenire.

Copiii cartofului.

Un soare vegetal.

Sunt descoperite noi substanţe active în cartof.

Cartoful şi tăcerea.

Cartoful şi Papa.

Piure de viaţă.
Un înlocuitor al făinei de grâu.
Gnocchi ca din 29.
Papă, tătic şi cartof dulce[3].
Era aşa de bun că nu scotea ochii nici cartofilor.
Secretul cartofilor.

35

De ce-i trebuie vecinei zece kilograme de cartofi?
Unde-i pune?
Cartofii te întristează.

36

Ies din internet-café.
Trece *jeep*-ul militar.
Sergentul este saşiu.
Saşiu, am spus.

37

E după-amiază şi mă plimb.
Îmi arăt ochelarii negri.
O femeie mă priveşte.
Îi zâmbesc.
— Frumos, îmi zice.
Merg mai departe.
Roşu.
Mă opresc.
Trec zeci de vehicule.
Un bărbat matur cu o mapă.
Un bătrân în costum.

Un domn cu pantalon gri şi sacou albastru. Pantofi negri, lustruiţi. Şireturi negre înnodate bine cu fundiţă. Cămaşă albă. Cravată în dungi.

O femeie şchioapă.

Un câine gri.

Un paralitic în scaunul lui cu rotile, cu motor pe benzină. Se duce în sus. Maşina se opinteşte. Ţeava de eşapament face puf, puf.

La capătul străzii se încrucişează cu un Renault. Paraliticul frânează brusc. Scaunul cu rotile are claxon:

— Tuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu! Tuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuunu!

Şoferul Renaultului îşi arată capul la geam. Scoate mâna stângă. Face un gest vulgar, îndoindu-şi toate degetele şi lăsându-l drept pe cel mare.

— Ba pe mă-ta! răspunde paraliticul. Renaultul accelerează şi se face nevăzut. Paraliticul rămâne proţăpit în mijlocul intersecţiei, cu degetul pe claxon:

— Tuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu uuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu uuuuuuuuuu!

O femeie provocatoare îşi arată picioarele.

O cofetărie.

Un pederast.

O călugăriţă.

Un marinar.

Un om sandviş.

Verde.

Traversez strada.

O dubiţă frânează brusc.

Şoferul mă insultă.

— Uită-te pe unde mergi, nerodule!

Îmi scot ochelarii.

— Prostule. Mucea. Idiotule. Fir-ai al dracului. Caraghiosule.

Mă uit la el.

— Pederastule! îmi zice bărbatul.

Femeia din spatele lui îşi desface decolteul.
Apar nişte ţâţe frumoase. Sfârcurile roz. Tari.
— Bolnavule! spune bărbatul. Te pui de-a curmezişul!
Femeia din spatele lui îşi duce mâna stângă la gură. Îşi trece limba peste degete. Le umezeşte. Pe urmă îşi atinge sfârcul drept cu aceeaşi mână. Îl mângâie cu fiecare deget. Parca ar cânta la pian, parcă ar duce la capăt un exerciţiu de solfegiu neglijent.
— Retardatule! strigă şoferul.
Femeia, în spate, zâmbeşte.
Este o maşină scumpă. Luxoasă. Un 4x4.
— Papă-lapte. Adormitule. Dobitocule!
Femeia zâmbeşte. Îmi arată limba. Limba luceşte.
— Prostule.
Femeia, pe scaunul din dreapta, în spatele bărbatului care vociferează, îşi apucă cu mâna cealaltă ţâţă.
— Idiotule.
Îşi duce sfârcul la gură.
— Tâmpitule.
Îl sărută. Îşi sărută propriul sfârc, îndoaie cu delicateţe sânul în sus. Suge uşor.
— Oligofrenule!
Femeia închide ochii.
— Nerodule, sunetul şi furia şoferului.
Femeia îşi strânge sânii.
Se schimbă culoarea semaforului.
Autoturismul porneşte în viteză şi dispare.

38

O muscă se aşază pe călcâiul stâng al mamei. Mă ridic. Mă duc spre dormitor. Alung musca.
Începe să se întunece.

Musca se aşază din nou în acelaşi loc, ca şi cum nu i-ar fi frică.

39

Vecina cântă. O aud din bucătăria apartamentului mamei, alături de a ei.

— Tra-la-la.

Fierbe apă. Iese abur prin ţeava de aerisire. Nori de aburi.

— La-la-la.

Se ascultă.

Pleosc.

Şi pe urmă:

Pleosc, pleosc, pleosc.

Vecina pune cartofii în oală.

Pleosc, pleosc, pleosc.

Le-o fi punând sare?

Pleosc, pleosc, pleosc.

Câţi cartofi are de gând să mănânce?

Se aude un sunet metalic, hotărât:

Trosc.

A acoperit oala. Cartofii sunt în lichidul care fierbe.

— Tra-la-lala.

Iar croncăne.

Deschid frigiderul din bucătăria mamei.

Nimic.

Nu e nimic de mâncare. Nimic acceptabil. Nimic care să poată fi digerat de o fiinţă care trăieşte în condiţiile în care trăiesc eu.

O ţelină veştedă.

Un morcov înnegrit de timp. Nişte felii de salam mucegăit.

Nimic.

Restul frigiderului e plin de medicamente: Cortisol, Lamidox, Verixal, fiole de Trénum injectabil (sunt mai mult de douăzeci). Cel puţin o

jumătate de duzină de blistere de Farmadox, Quimiserax, Butasón. Mai multe flacoane de Lardol şi mii de calmante şi sedative: Lexotán, Valium, Dormicum. Şi sticluţe cu morfină. Mă amuză sticluţele cu morfină injectabilă.

Par recipiente în miniatură de Coca Cola.

Dar interiorul este translucid, uşor gălbui. Aproape culoarea urinei.

Cine ştie câte o fi folosit mama în ultima săptămână: coşul de gunoi e plin de recipiente goale. Chiar ea îşi făcea injecţiile. A învăţat-o asistenta.

Sunt multe flacoane de Termilar. Iau o grămadă de pastile, desfac capsulele din plastic: este o pulbere cristalină, păstrez grămăjoara ca de zăpadă în zaharniţă. Pun câteva fiole de Xilum pe raftul cu mirodenii, între piper şi oregano. Scot comprimate de Quimiserax dintr-un blister şi le pun în sertarul cu tacâmuri.

40

Vecina nu mai cântă. Probabil pregăteşte piureul.

Mi-e foame.

Îmi vine ideea să-i bat la uşă şi să-i cer nişte cartofi copţi.

Nu-mi displac cartofii. Dimpotrivă. Sunt foarte hrănitori. Şi dacă ştii să-i condimentezi, îşi pierd condiţia insipidă.

O picătură de ulei. Puţină sare. Un vârf de cuţit de piper. Oregano, poate.

Cu dragă inimă aş mânca nişte cartofi. Problema este vecina. Nu-i suport vocea. Nu-i suport prezenţa.

Prefer să rabd de foame.

— Aaaaggghhhh! se revoltă stomacul meu.

Dar, nu. Prefer să rabd de foame.

— Aagghh!
Îmi duc mâna la buric.
— Tra-la-la.
Vecina a început iar să croncăne.

41

Caut în şifonier. Iau o sută de pesos dintr-un teanc de bancnote. Mama păstra mereu bani pentru urgenţe.

Ies din apartament. Încui.

Chem liftul.

— Tra-la-la-la, se aude vecina în spatele uşii.

42

Localul Mac Meat e plin de copii.

Toţi ţipă. Cer Combo Alegría care, pe lângă cartofi prăjiţi şi hamburgeri, are mereu o jucărie drept cadou.

Stau la coadă în faţa unui ghişeu.

Vocile copiilor îmi sparg timpanele.

— Eu vreau alta.

— Şi eu încă una.

— La desert vreau *Ice Cream Butter!* chiţăie una mai încolo.

— Nu vreau maioneză, ţipă una.

— Nici ardei. Urăsc ardeii.

— Vreau salată verde şi muştar.

— Eu, *nuggets*.

— Pentru mine, un sfert de bacon, dar fără *ketchup*.

— Eu vreau doar suc de portocale. Mare. De jumătate de litru.

— Eu, Coca.

Mă năucesc. Mă scot din pepeni. Mă sleiesc de puteri.

În sfârşit, îmi vine rândul.

— Daţi-mi Combo 3. Două Combo 3 pentru mine şi o bere.

— Nu vindem bere.

— Atunci o sticlă de vin.

Casiera mă priveşte speriată:

— Nu vindem vin!

— Ce vindeţi?

— Cu alcool, nimic.

— Daţi-mi un pahar cu apă, atunci.

— O răcoritoare?

— Nu. Am zis un pahar cu apă.

— Nu vindem pahare cu apă.

— Şi ce pot să beau?

— Pot să vă dau o sticlă de 500 de mililitri de apă minerală îmbuteliată.

— Bine. O iau.

— Cu sau fără?

— Cu sau fără ce?

— Of. Cu sau fără acid?

Nu-mi trecuse prin cap.

— Fără. Fără acid.

— Bine.

Înfulec hamburgerii fără plăcere. Mă deranjează zgomotul copiilor.

Ies în grabă.

43

Mă întorc acasă la mama. O patrulă militară acoperă cu vopsea albă inscripţia anarhiştilor: „Patria e caca. @”.

Şterg cuvânt cu cuvânt; mai întâi „Patria”.

Pe urmă „e”.

Înainte să ajungă la „caca”, explodează o petardă la colţul străzii. Soldaţii se aruncă la pământ.

Trag.

O dată, de două ori.

Sergentul dă un ordin şi pornesc în urmărirea agresorilor. Zidul faţadei clădirii unde locuia mama este abandonat.

Caca@ zice peretele, cu a-ul acela drept semnătură, cu a-ul acela închis, captiv, informatic, prizonier, vândut aurului byţilor, mai puţin anarhist decât mătuşa mea Palmira.

44

Hotărăsc să nu intru în casă. Să se usuce vopseaua. Rătăcesc pe străzi. E plăcut.

— Psst! mă cheamă un travestit.

Este enorm.

Îmi văd de drum.

— Drăguţule, îmi zice altul.

E mai mic. Se întoarce. Îşi ridică fusta. Îmi arată fundul perfect, rotund, abia brăzdat de o linie de pânză roşie.

— Drăguţule, vino, porunceşte.

Mă duc.

— Ce doriţi?

— Cum adică, ce vreau? Ce vrei tu, drăguţule?

— Nimic. Nu vreau nimic.

— A, nu? Uite.

Desface decolteul. Se iţesc doi munţi simetrici de silicon.

— Nu-ţi place?

— Nu. Nu-i vorba de asta.

— N-ai bani?

— Am ceva.

— Cât?

— Mi-a rămas o hârtie de douăzeci. Şi una de zece. Treizeci, în total.

— Pentru treizeci, te fac, dragule. Pe tine, da. Îmi placi.

— Dar nu pot.

— De ce?
— Am mâncat de curând.
— Mincinosule!
— Mi-a căzut rău. Am mâncat în grabă.
— Nu te cred.
— E adevărat.
— Nu-ţi plac!
Mă uit bine la el.
— Ba da. Îmi placi. Dar azi nu pot.
— Nu mă vrei?
— Nu-i asta.
— Sfoor, sfoor.
Travestitul se pune pe plâns. Îl mângâi pe cap. Îl consolez.
— Nu pot să te văd plângând…
— Sfoor, sfoor, bagă ţâţele în decolteul din lycra.
— Uite, îi dau cei treizeci de pesos. Sunt pentru tine.
— Nu! Nu, nu şi nu! Nu-i vreau. Cine crezi că sunt? Nu merge aşa.
— Dar ia-i. Sunt pentru tine.
— Măcar atinge-mă. Îmbrăţişază-mă. Sărută-mă pe gură.
— Nu. Nu pot.
— De ce nu?
— Ţi-am spus. Mi-e rău. Mi-a căzut greu mâncarea.
Travestitul apucă banii. Se uită la ei.
Se uită la hârtia de douăzeci.
La cea de zece.
Le face bucăţi.
— Dacă vrei să ştii, bobocule, eu am sentimente. Îmi pasă mai mult de iubire decât de bani. Sunt o fiinţă sensibilă! Poftim!
Îmi dă un picior în testicule. Mă îndoi de durere.
Mă las în jos.
Îmi țin boașele cu mâna.
Travestitul profită ca să-mi dea o lovitură de karate în ceafa.

Cad la pământ.
Totul se tulbură.

45

— Scularea.
Simt că cineva mă pălmuieşte peste faţă.
— Scularea.
Nu pot să deschid ochii. Mă doare totul.
— Scularea!
— Degeaba. Mai lăsaţi-l să doarmă un pic. O să-şi revină.
— Dar doarme de mai bine de douăsprezece ore.
— Vă spun să-l lăsaţi, soră. Îşi va reveni. Deschid cu greutate un ochi. Pe cel stâng. Mişc mâna.
— Îşi revine! strigă vocea de femeie.
— Să vedem, zice doctorul, îmi dă o palmă.
Îmi revin. Deschid ochii de tot.
— Cum te simţi, prietene? zâmbeşte doctorul.
— Bbbiii… bine, am gura cleioasă.
— Te-am găsit pe stradă, dezbrăcat, plin de vânătăi şi răni. Ai noroc. N-ai niciun os rupt. Ce-ai păţit?
— Nu ştiu.
— Nu ştii?
— Nu.

46

Îmi dau un pantalon.
Îmi dau o cămaşă.
Îmi dau o pereche de pantofi uzaţi.
Îmi dau un analgezic.
Îmi dau drumul.

47

Mi s-a furat portofelul. Cheile de la apartamentul mamei. Cureaua.

48

Îl rog pe portar să-mi dea dublura cheii. Portarul pufneşte. E pe jumătate adormit.

— Jesús, îi explic, îi promit, îl tentez, pe urmă o să-ţi dau ceva din partea mamei.

— Cum vrei, tipule, răspunde.

49

Umplu cada cu apă caldă. Pun o cantitate generoasă de şampon. Apa face clăbuc. Mă cufund.

— Ahhh!

Ce uşurare.

Sunt plin de vânătăi.

50

Musca se întoarce. Aceeaşi muscă. Se aşază în acelaşi loc.

O alung.

Zboară. Coboară. Se aşază din nou pe călcâiul stâng.

— Pleacă, muscă!

Muştele pot auzi ce le spui?

Ştiu că pot să vadă. Chiar să perceapă acea franjă dincolo de ultraviolete sau dincoace de infraroşii, pe care fiinţa umană nu reuşeşte s-o

zărească. Dar habar n-am dacă pot să audă cuvintele omeneşti. Nu-mi închipui cum sunt urechile muştelor. În orice caz, trebuie să fie foarte mici. Mici şi nostime. Probabil sunt închise la culoare, cam aspre, urechile muştelor.

Habar n-am dacă muştele vorbesc. Presupun că au vreun tip de comunicare între ele, aşa cum furnicile comunică prin antene. Dar nu cred că limbajul muştelor seamănă cu limba omenească. Asta nu înseamnă că nu pot să ne înţeleagă, că nu-şi dau seama de anumite ordine sau mesaje simple pe care le captează în jur. Am observat chiar că pe muzică, pe o anumită muzică, muştele se mişcă mai puţin, sunt ca adormite. Statice.

Brahms îi plăcea la nebunie mamei. Pun Brahms. Mai întâi foarte încet. Apoi cresc treptat volumul.

Musca rămâne înţepenită: o statuie minusculă, o aluniţă pe călcâiul stâng al mamei.

51

Caut în bucătărie ceva să-i dau lui Jesús, portarul.

Nu e nimic.

Deschid toate dulapurile din casă. În sfârşit, dau peste o pereche de cizme vechi – cred că mi-au aparţinut cândva – în fundul dulapului, peste un pachet vechi de fidea pentru supă.

Mă uit la data expirării: cu doi ani în urmă.

Dar pe Jesús n-o să-l deranjeze. N-o să-şi dea seama. Nu ştie să citească.

Pun fideaua într-o pungă de la supermarket, ca să pară proaspătă, cumpărată de curând.

— Poftim, Jesús.

— Ce-mi dai, tipule?

— E de la mama.

Desface punga. Scoate fideaua. Zâmbeşte.

— Mulţumesc, frăţioare!

Nu are dinţi.

52

Mulţimea încearcă să linşeze un bărbat care a vrut să abuzeze de un copil. Îl încolţesc.

Bărbatul este îmbrăcat foarte elegant. Costum gri, cămaşă albă, cravată de mătase, servietă diplomat.

Bărbatul s-a refugiat înăuntrul unei sucursale bancare. Se vede că este agitat, în spatele geamurilor blindate. Asudă.

Jandarmii încearcă să ţină mulţimea departe.

Plouă cu pietre.

Mama copilului cere răzbunare. Îşi arată unghiile. Le are date cu ojă roşie. Scuipă în direcţia pedofilului. E ca nebună.

Doi bărbaţi o ţin. Femeia vrea să scape ca să se năpustească asupra uşii clădirii.

Ţipă.

Plânge.

Mulţimea încearcă să forţeze uşile clădirii. Mulţi râd, euforici. Ţipă şi hohotesc de râs. Rostesc înjurături spre gazon. Spre asfalt. Spre pereţi.

Mai încolo, stând pe o bancă din piaţă, copilul de zece ani abia mai suspină.

E singur. Complet singur. Părăsit de toţi.

Încă mai are pantalonii în vine.

53

— Ce mai face mama dumitale? se interesează vecina.

— Mai bine.

— Eu m-am rugat mult la Sfânta Cecilia, ocrotitoarea bolnavilor şi a bătrânilor.

— Mulţumesc.

— Şi ea m-a ascultat. Sunt sigură că mă ascultă. Crede-mă: oricât de îngrozitoare ar fi boala, dacă ai credinţă, te vindeci.

54

— Aoleu.

Tocmai am coborât din lift.

— Văleu!

E nevasta portarului, spanioloaica.

— Animalule!

Pleosc, pleosc.

— Ajunge, Jesús!

Spaniolul o bate măr.

Pleosc.

— Aoleu.

Acum Jesús este cel care ţipă.

Pleosc, trosc, jap.

— Ajunge, femeie!

— Niciun ajunge!

Pleosc.

— Mă înfurii rău de tot!

Pleosc.

— Opreşte-te odată!

— Nu mă opresc deloc. Ţi-o meriţi.

Pleosc.

— Opreşte-te sau te omor, femeie.

Pleosc.

— Ţi-am spus să te opreşti…

— Nu mă mai bate, pentru Dumnezeu!

— Să nu te bat? Nu. Ba n-o să te bat. O să-ţi tai ouăle!

Pleosc.

— Văleu, strigă spaniolul.

Hodoronc. Tronc! Tronc!

— Na, scroafa!
— Aoleu, acum e vocea femeii, plânge.
— O să-ţi tai ouăle, nesimţitule!
— Nu mai spune.
— Când o să dormi.
— Hă, hă.
— Şi o să le arunc la câini.
— Căţea.
— Dobitocule.
— Scroafă.
— Boule.
— Încornoratule.
— Târfă.
— Na!
— Na, tu! Curvă.
— Aoleu! Mă c..c. Mă, boule. Du-te-n p…. mă-tii!
— Aoleu, aoleu.
— Au, vai, aoleu.
Pleosc, pleosc…
Pleosc.

55

Sună cineva la uşă.
Mă uit prin vizor.
E o femeie de statură mică. Fardată strident. Are o trusă medicală în mâna dreaptă.
— Ce doriţi?
— Sunt pedichiurista. Am venit la doamna.
— Doamna nu este acasă.
— Cum adică, nu este acasă? Ea nu iese niciodată.
— Azi a ieşit.
— Nu se poate.
— Ba se poate.
— Nu se poate. E bolnavă. Dumneavoastră cine sunteţi?

— Sunt fiul ei.
— Pablo?
— Chiar el.
— Aa… Doamna îmi vorbeşte mereu de dumneavoastră. Puteți să-mi deschideţi ușa?
Mă gândesc.
— Îmi deschideţi?
Pedichiuirista e nerăbdătoare.
— Nici nu știți cât vă iubeşte mama dumneavoastră.
— Da.
— Îmi deschideţi?
Mă gândesc.
Femeia se nelinişteşte.
Pun cheia în broască. Scot zăvorul.
— Intraţi…
— Şi unde s-a dus mama dumneavoastră?
— La doctor.
— Şi cum se simte?
— Mai bine. Cred că s-a vindecat.
— Serios? Ce mă bucur. Şi la ce oră se întoarce?
— Nu ştiu. După vizita la doctor, are nişte treburi de rezolvat.
— Şi a ieşit singură? Era aşa de palidă, de abătută… Se vede că şi-a revenit.
— Si-a revenit. Da.
— Ce mă bucur.
— Da.
— Când să vin?
— Poftim?
— Când să vin ca să-i fac pedichiura…
— Hmm, nu ştiu.
— Săptămâna viitoare i-ar conveni?
— Nu ştiu.
— Marți?
— Nu ştiu.
— Vai, Pablo, ce cap am. Spune-i mamei dumitale să mă sune. Uite cartea de vizită.
— Mulţumesc.

— Acela e mobilul meu. Roag-o pe mama dumitale să mă sune ca să stabilim o întâlnire. Aşa o să mă ocup de ea. Aproape niciodată nu sunt acasă. Mereu umblu pe drum. Am mulţi clienţi.

— Da.

— Nu cumva să uiţi, Pablo.

— Nu uit.

— Mama dumitale are o unghie încarnată. Are nevoie de tratament. Se poate infecta.

— La care picior?

— Cum, la care picior?

— Da. La care picior are unghia încarnată? La stângul sau la dreptul?

— Nu ştiu. Nu-mi aduc aminte. Lasă-mă să mă gândesc… A, da. La stângul.

— Pe bună dreptate.

— Pe bună dreptate, ce? Ce vrei să spui, Pablito?

— Musca.

— Musca?

— Musca aterizează mereu din partea stângă.

56

— Am venit să încasez cotizaţia.

— Ce cotizaţie?

— Pentru Surorile Mariei.

— Mama nu are surori. E fiică unică, mint.

— E vorba de o congregaţie…

— Mama trăieşte singură. Nu trăieşte în congregaţie.

— Da? Dar o am aici pe listă. Era una dintre Surorile Mariei.

— Vă repet: mama nu are surori. Nici fraţi, mint din nou. După toate aparenţele, femeia aceasta nu este din familie.

— E vorba de o congregaţie religioasă. Surorile Mariei. Mama dumneavoastră contribuie cu două

sute cincizeci de pesos.
— N-am două sute cincizeci de pesos.
— Aha. Când vine mama dumneavoastră?
— Nu ştiu. E plecată în călătorie.
— Puteţi s-o anunţaţi c-am venit pentru cotizaţie?
— Desigur.
— Vă las o carte de vizită?
— Da.
— A plecat pentru mult timp în călătorie?
— Oarecum.
— Când se întoarce?
— Peste câteva săptămâni.
— Puteţi să-i comunicaţi, vă rog, să ia legătura cu noi în cel mai scurt timp?
— Cu cine?
— Cu Surorile Mariei!
— Mama nu are surori. V-am spus! Nu are nicio soră pe care s-o cheme Maria.
— Ştiu. Dumneavoastră nu mă înţelegeţi.
— Ba vă înţeleg.
— Maria este Fecioara…
— De unde ştiţi? Cum puteţi da asigurări că e fecioară?
— Dumneavoastră nu sunteţi catolic, ca mama dumneavoastră?
— Nu.
— Ce grozăvie!
— Ce vreţi să-i spun mamei?
— Să ne sune cât mai curând.
— Unde?
— La numărul acesta de mobil, îmi dă altă carte de vizită. La Surorile Mariei.
— Mama n-are nicio soră.

57

— Suntem de la Partidul Naţionalist.

— A, da?
— Da.
— Ce doriţi?
— Vrem să vorbim cu Eleonora Green.
— Nu e acasă.
— Vrem să-i lăsăm un mesaj.
— Lăsaţi.
— O convocăm la convenţia Partidului.
— Bine.
— Uitaţi invitaţia. Acolo, vedeţi?, e trecută data. Mai sus e menţionat locul.
— Perfect.
— Dumneavoastră cine sunteţi?
— Fiul Eleonorei.
— Aa. Îmi pare bine. Manuel Martinez, la dispoziţia dumneavoastră, membru în convenţie şi consilier al Partidului.

Îmi întinde mâna.

— Îmi pare bine.

Îmi strânge mâna. Mult. Prea mult.

— Dumneavoastră sunteţi un bărbat tânăr, fiul uneia dintre cele mai fidele membre. Ar fi o mândrie pentru noi să contăm pe prezenţa dumneavoastră în comitetul nostru.
— Vă mulţumesc.
— Săptămâna viitoare avem o şedinţă la sediu. Dumneavoastră şi mama dumneavoastră sunteţi invitaţi în mod special.
— Vă mulţumesc mult.
— Să nu ne dezamăgiţi!
— Sigur că nu.
— La revedere.
— La revedere.

58

— Cine e?
— Specialistă în numerologie.

— Cine?
— Madame Louise.
— Ce doriţi?
— O caut pe doamna Green.
— Nu-i acasă.
— Cu cine am plăcerea să vorbesc?
— Sunt Pablo, fiul ei.
— A, sărăcuţul… Vă cunosc atât de bine!
— Pe mine?
— Da. Pe dumneavoastră. V-am văzut de zeci de ori în numere, în cărţile de tarot, în frunzuliţele de ceai, în zaţuri. Vă ştiu pe dinafară chipul şi sufletul.
— Nu mai spuneţi!
— Ba vă spun.
— Şi ce vreţi?
— O caut pe mama dumneavoastră.
— Nu e acasă.
— Cum adică nu e acasă? Unde s-a dus? Mama dumneavoastră nu poate să se mişte.
— Azi s-a mişcat.
— Imposibil. Se simţea foarte rău…
— A plecat cu taxiul.
— Unde?
— La spital. Să facă un control.
— Dar până acum veneau doctorii aici. Veneau infirmierii. Îi luau sânge. Am văzut cu ochii mei, în timp ce-i dădeam în cărţi.
— Dar azi s-a simţit mai bine. Mult mai bine. Mi-a cerut să-i chem un taxi şi a plecat.
— Ce ciudat!
— I-a spune-mi, Pablito, nu vrei să-ţi ghicesc?
— Poftim?
— Nu vrei să mă consulţi?
— Nu.
— Dumneata ai probleme, Pablito, o simt în aer.
— Ba deloc.
— Sigur că da. Dumneata ai probleme. Eşti în mijlocul unei furtuni. Îţi simt vibraţiile. Zguduiturile interne…

— Tocmai am fost la baie.
— Nu-i vorba de asta! E vorba de spiritul dumitale… De problemele dumitale.
— Dar nu vreau o consultaţie.
— Mi-a spus mama dumitale: eşti încăpăţânat, Pablito.
— Nu-mi spuneţi Pablito.
— Pablo.
— Nici Pablo nu-mi spuneţi.
— A, nu? Cum vreţi să vă spun?
— Green. Domnul Green.

59

— Green, Pablo. Poftiţi. Intrati.
— Permiteţi-mi.
— Juri pe Biblie să spui adevărul, tot adevărul şi numai adevărul?
— Da. Jur.

60

— Jesús, poate că soţiei dumitale îi vor fi de folos hainele astea.
— Să vedem, frate.
— Aici e altă plasă. Sunt haine de-ale mamei. Ea nu vrea să le mai îmbrace. Sunt de când era mai tânără… or să-i folosească soţiei dumitale?
— Da. Cred că da. Asta o să-i vină bine nevestii-mii. Sigur că da.

61

Bate vântul. Vântul împrăştie frunzele de pe drum. Copacii rămân despuiaţi.

Vântul împrăştie praful.

Vântul şterge ideile.

Vântul înlătură greutatea singurătăţii. O duce sus de tot, o ridică până atinge faţa cerului şi o lasă să cadă pe dalele tăcute.

62

Deasupra apartamentului mamei locuieşte Augusto, un muzician din Orchestra Simfonică Municipală. Cântă la trompetă. Îi vine cheful în zori de zi să facă sesiuni lungi de *jazz*. Mă înnebuneşte. Nu mă lasă să dorm.

Muzica asta e prea tristă pentru mine. Răneşte nervii. Nu pot s-o suport.

Din camera mea se aude foarte clar.

Nu pot să mă duc în dormitorul cel mare, că acolo e mama. Prefer să dorm în salon. Dar Augusto îmi sparge timpanele. Mă zăpăceşte. Mă împinge la insomnie. În mijlocul unui nor negru şi singuratic. Nu pot să dorm.

Am încercat alte locuri din casă cu acelaşi rezultat.

Bucătăria. Baia. Muzica se strecoară peste tot.

Ca să se relaxeze după tot ce este obligat să cânte în orchestră, Augusto cântă *jazz*.

În realitate nu-mi displace *jazzul*. Un pic e bine. Dar cinci ore în continuu e criminal.

Îmi astup urechile cu vată. Iau unul din sedativele mamei.

Degeaba.

Ies pe stradă.

E interdicţie de circulaţie pe timpul nopţii. Dar eu pot să mă plimb liniştit. Am obţinut un permis de circulaţie. Mi l-a vândut Jesús, portarul.

Permisele de circulaţie pe timpul nopţii le acordă armata. Controlează antecedentele, cer acte, cercetează solicitantul.

Jesús are un nepot care este plutonier. El vinde permisele en gros, la o sută de pesos. Jesús le revinde la bucată. Ia două sute, două sute cincizeci, cinci sute, depinde de client.

Pentru că mă cunoaşte de copil, o cunoaşte pe mama, iar din când în când îi mai fac câte un cadou, mi-l lasă la două sute.

— Mulţumesc, Jesús, mulţumesc mult.

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti, frăţioare. Asta ar mai lipsi. Sunt la dispoziţia dumitale.

Cu permisul n-am probleme. Pot să ies noaptea fără să mă tem de armată. Dar permisul nu apără de atacatori, nici de prostituate, nici de travestiţi.

Cu atât mai puţin de anarhiştii care dau târcoale cu topoarele.

63

Iau discurile cu Brahms care erau ale mamei.

Urc scara.

Sun la uşă.

— Cine e?

— Sunt eu, Pablo, fiul Eleonorei.

— Vin imediat.

— Asta-i pentru dumneata.

— Ce e?

— Muzică. Muzică de Brahms.

— Ah!

— Mama e bolnavă, ştii?

— Ştiu.

— Foarte bolnavă.

— Ştiu.

— E grav.

Augusto îşi încruntă sprâncenele.

— Mă roagă să-ţi dau discurile astea. Mă roagă să nu cânţi noaptea la trompetă. Nici la saxofon. N-o lasă să doarmă. Mă roagă să-ţi spun că dacă

vrei, dacă eşti amabil, dacă ai chef să asculţi sau să cânţi ceva în zori, să fie Brahms.

— Uff, răsuflă Augusto.

— Te rog şi eu. Ca pe o favoare personală. Mama nu mai are mult, ştii? E doar pentru o vreme, ca să fie mai liniştită. Te rog: nu cânta noaptea la trompetă. Nici la saxofon. E doar pentru un timp. Mama se simte rău.

— Uff.

— Dacă vrei să asculţi muzică, pune Brahms. Mama îţi dăruieşte discurile.

— Voi vedea ce pot să fac.

— Îţi mulţumesc, Augusto. Mama se simte rău.

Îmi închide uşa în nas.

— Mama se simte rău, Augusto, foarte rău, îi spun uşii închise.

— Te implor!

64

Nişte anarhişti au ucis cu lovituri de topor o pereche de câini rotweiler.

Mă apropii ca să mă uit.

Da. Sunt sigur.

Sunt aceiaşi.

Solizi. Mascul şi femelă. Sunt cei care se împerecheau în parcarea supermarketului. Cei care aproape m-au făcut bucăţi.

Femela are capul separat de corp.

Masculul a fost castrat.

65

Încă o dată *jazz sesion in the night. Augusto's playing his instrument.*

Augusto is a son of a bitch. Fucking music, dear Augusto. I'll set the trumpet deep în your hole ass.

If I were you, Augustus, I'd better be silent. Silence means wisdom, Auggie. Silence represents the measure of real human being's soul.

But if you continue playing, maybe I'll have to break your fucking legs, I'll cut your dirty cock, and I'll put it în your awful mouth. You've understood, haven't you?

No, no, no. Pretty Auggie. I guess you can't understand. I guess you have a huge piece of shit in your ears. A huge piece of shit în each one.

I guess you all are a big piece of shit.

I guess you're mind handicapped.

You can't understand: my mother is dead. She was a good woman, man. She was a nice girl. She was the best person I've ever met în my whole life. You get it?

That's true. All the truth.

I could not de anything to brongher back.

Mr. Death has arrived, man. When Mr. Death arrives, live becomes dumb. I'll spit on your face, brother.

If you don't stop your fucking blues, I'll tear your skin in small, small, small bits.

Can you hear me, sissy, pansy, fat pig?[4]

66

Sună cineva la uşă.

Sunt dezbrăcat.

Mă îmbrac.

— Da?

— Sunt vecina.

— Ce doriţi?

— I-am adus un piure de cartofi mamei dumitale, Pablito.

Deschid uşa.

— Ajunge şi pentru tine, cred, zic eu, dacă nu eşti prea mâncăcios. Dacă e nevoie, mă anunţi şi îţi

mai aduc. E de-ajuns pentru toţi.

Piureul e cald.

Aburind.

— I-aţi pus unt?

— Da. Puţintel. De ce?

— Mama nu poate să mănânce unt. Nu are voie.

— Vai, Pablo. Nu-mi vine să cred. Of. Bine. Păstrează tu farfuria asta. E pentru tine. Mă întorc imediat şi aduc alta fără unt, pentru mama ta.

— Bine.

— O întrebare, Pablito.

— Da?

— Îi pun sare?

— La ce?

— La piure. Pentru mama ta.

— Un strop.

— Un strop, dragule. Sigur că da. Ce frumos eşti.

— Ai iubită?

— Nu.

— Vai, ce irosire.

— Eu am o nepoată, ştii? O cheamă Clara.

— Aha.

— Când vrei, pot să ţi-o prezint.

— Aha.

— Nu mă costă nimic. O invit să bea un ceai. Vineri, de exemplu. Îţi bat la uşă. Te anunţ. Ţi-o prezint.

— Aha.

— O să-ţi placă la nebunie. E frumoasă! Slăbuţă. Cred că ţie îţi plac cele slabe, nu?

— Mai mult sau mai puţin.

— Cum mai mult sau mai puţin? Mi-a spus Eleonora că te atrag mult cele slabe.

— Asta era înainte.

— Înainte de ce?

— Înainte să se îmbolnăvească mama.

— A, înţeleg. Dar o să-ţi placă.

— Cine?

— Nepoată-mea. Clara.

— Clara este foarte slabă?
— Mă rog… nici chiar aşa. Are formele ei. N-o să-ţi vină să crezi.
— Ce are?
— Formele ei. Vai, Pablo, ce şmecher eşti. Mă faci să vorbesc în plus. Clara e suplă dar are bust… şi o codiţă!
— A, da?
— O să te înebunească.
— …
— Şi are şi nişte solduri!
— Ce?
— Am spus că are şolduri. E slăbuţă, dar foarte ţâţoasă. Şi are un fund de cinematograf.
— Uf.
— Mă rog! îţi aduc imediat un piure fără unt, cu un strop de sare, ca să mănânce mama ta.
— Bine.
— Aşteaptă-mă. Acuşi vin.

67

Anarhiştii au decapitat statuia ecvestră a lui Prócer. I-au decapitat pe amândoi. Pe Prócer şi calul.
Dar nu s-au mulţumit cu asta. Nu.
Au lipit cu ciment rapid capul calului de trupul lui Prócer.
Au lipit capul lui Prócer de trupul calului.
Fotografia a apărut pe prima pagină, în toate ziarele şi revistele.
Au transmis imaginile la televiziune, pe toate canalele.
Toţi au vorbit despre asta.
Nu-i rău.
Prócer este mai inteligent, mai lucid, curajos şi descurcăreţ.
Calul pare blând, cam supus, nătăfleţ.

68

În cerul cu stele
pe câmpul cu floarea soarelui
şi în mijlocul pieptului meu
steagul durerii.

69

— Pablo Green.
— Eu sunt.
— Intraţi.
— Prenumele tatălui?
— Nu am.
— Cum adică, nu aveţi?
— Nu. Nu am tată.
— Prenumele mamei?
— Eleonora.
— Numele?
— Green. Eleonora Green.
— Vârsta?
— A mamei?
— Nu. A dumneavoastră. Spuneţi-mi câţi ani aveţi.
— Douăzeci şi trei.
— Sunteţi tânăr.
— Mda.
— Locuiţi singur?
— Nu.
— Sunteţi căsătorit?
— Nu.
— Necăsătorit?
— Necăsătorit.
— Cu cine locuiţi?
— Cu mama.
— Aveţi copii?
— Nu!

— Ce solicitaţi?
— Ajutor.
— Ajutor pentru ce?
— Ca s-o îngrijesc pe mama. E bolnavă. E pe moarte. Eu nu am venituri. Nu am serviciu.
— Şi ce pretindeţi?
— Să-mi daţi măcar o pensie… sau să-mi înlesniţi procurarea medicamentelor de care are nevoie.
— Imposibil.
— De ce?
— De-aia.
— Nu se poate.
— Sunteţi tânăr. Căutaţi-vă de lucru.
— Am căutat. Am căutat de lucru peste tot.
— Si?
— N-am găsit.
— Nimic?
— Nimic.
— Mama dumneavoastră are venituri?
— Nu, doar o pensie.
— E pensionară?
— Nu. Are doar o pensie. Era croitoreasă. Toată viaţa a fost croitoreasă. M-a crescut cu multă trudă. Mi-a plătit studiile.
— Dumneavoastră ce sunteţi?
— Cum, ce sunt?
— Da, ce profesie aveţi?
— Niciuna.
— N-aţi spus că mama dumneavoastră v-a plătit studiile?
— Da. Liceul. M-a trimis să studiez engleza. Informatica.
— Înseamnă că sunteţi calificat.
— Cred că da. Dar nu găsesc de lucru.
— Aţi căutat?
— Bineînţeles că am căutat!
— Căci, vă asigur, cine caută găseşte.
— Eu am căutat. M-am omorât căutând. Dar n-am găsit.

— Ce ciudat.
— Ce e ciudat?
— Consumaţi droguri?
— Deloc.
— Alcool?
— Nicio picătură.
— Sunteţi pederast?
— Cum aţi spus?
— Dacă sunteţi homosexual.
— De ce mă întrebaţi?
— Face parte din chestionar.
— Nu. Nu sunt homosexual.
— Sunteţi normal?
— Cred că da.
— Cum „cred”? Sunteţi sau nu sunteţi?
— Da. Sunt.
— Ce sunteţi?
— Normal.
— Şi de ce nu mergeţi la muncă?
— V-am spus. Nu găsesc de lucru.
— Nu cumva sunteţi un vagabond? Un neisprăvit?
— Nu.
— Mda. Completaţi formularul acesta.

70

— Zâmbiţi.
— De ce?
— Pentru poză.
(Smile)
— Daţi-mi mâna stângă.
— De ce?
— Ca să vă iau amprentele digitale.
— …
— Dreapta.
— Iat-o.
— Aşteptaţi afară.

71

— Green, Pablo.
— Eu sunt.
— Poftiţi pe-aici.
— Pe unde?
— Pe-aici.
— Nu putem să vă dăm nimic.
— De ce?
— Sunteţi sănătos. Tânăr. Puteţi să munciţi.
— Dar nu găsesc de lucru.
— Căutaţi.
— Am căutat.
— Se vede că n-aţi căutat bine. Mai căutaţi. Căutaţi mai bine.
— Nu-i de lucru pe nicăieri.
— Duceţi-vă în port.
— Am fost deja.
— Şi?
— Nimic. Nu-i de lucru pentru mine.
— Ghinion.
— Cum adică, ghinion?
— Da. Nu putem să vă dăm nimic. Priviţi coada: paralitici, orbi, mutilaţi, diformi, retardaţi mintal, răniţi de război, ologi, eunuci, bolnavi de sida, diabetici, anormali, ofticoşi, bolnavi de râie, de difterie, de tifos… de ce credeţi că trebuie să vă ajutăm pe dumneavoastră, tocmai pe dumneavoastră?

Ridic din umeri. Mă resemnez.

— Nu ştiu.
— A, nu ştiţi? Domnul nu ştie… şi atunci, de ce ne-aţi făcut să pierdem atâta timp? Se poate şti?
— Dar eu…
— Niciun dar. Plecaţi înainte să pun gărzile să vă dea afară în suturi. Să vă fie ruşine. Un bărbat tânăr, sănătos, să ceară ajutor…
— Dar am nevoie. Nu e pentru mine. E pentru mama.

— Plecaţi. Faceţi bine şi mutaţi-vă înainte să fiţi băgat la închisoare.

72

Douăzeci şi trei de ani şi nicio floare.

73

Dau drumul la televizor. Dau mai tare,

Emisiune de ştiri. 12 a.m.

O bătrână aristocrată, cunoscută în cercurile înalte drept Lady Lou, a fost găsită moartă în reşedinţa ei de vară, asasinată cu lovituri de topor. Se bănuieşte că asasinatul a fost opera anarhiştilor.

74

— *'nă* seara.
— Ce-aţi spus?
— *'nă* seara, *'e* faceți?
— Bine.
— Nu-i rău.
— Vorbiţi ciudat. Nu vă înţeleg.
— *Îhî.*
— Spuneţi ce vreţi.
— Pablo?
— Care Pablo?
— Green. E acasă?
— Cine-l caută?
— Mandrake.
— Cine?

— Magul Mandrake.
— Dumneavoastră râdeți de mine?
— Nu. Nu râd. Îl caut pe Pablo. Din partea lui Mandrake.
— Pablo n-a ajuns.
— A, nu?
— Nu.
— Spuneţi-i lui Pablo să aibă grijă, atunci. Din partea lui Mandrake.

75

Internet.
Google.
„Boală terminală”.
Căutare.
Apar prea multe intrări. Milioane. N-am chef să citesc.
Mă plictisesc.
Obosesc.
Mă satur.
Mă sperii.
Închid computerul.

76

Emisiune de ştiri. 8 p.m.

Primăria oraşului a hotărât să lase statuia lui Prócer în starea actuală, cel puţin temporar, a comunicat purtătorul de cuvânt al municipalităţii.
Cheltuielile de reconstruire sunt prea ridicate iar lada de bani a guvernului oraşului este practic goală, astfel încât chestiunea va rămâne deocamdată în stadiul actual.

PLAN MEDIU; Statuia lui Prócer.

ZOOM. PLAN APROPIAT: Calul.
PLAN FOARTE APROPIAT: Prócer.

— Un Prócer cu cap de cal şi un cal cu capul lui Prócer? întreabă un ziarist, la televizor, pe un funcţionar cu mustaţă şi cravată neagră.
— Nu avem altă soluţie. Să facem monumentul ecvestru aşa cum era, ar însemna o cheltuială enormă. În acest moment primăria oraşului are alte chestiuni grave de rezolvat, probleme urgente de care să se ocupe, alte priorităţi.
— Cum ar fi?
— Copii subnutriți, ologi, bolnavi. Siguranţa străzilor. Avem în proiect amplasarea a două mii de camere de televiziune în punctele strategice ale oraşului. Aşa vom evita noi acte de vandalism şi vom putea să prevenim unele acţiuni teroriste sau antisociale.

Imaginea jurnalului de ştiri arată încă o dată statuia lui Prócer.
O porumbiţă albă se aşază pe gâtul calului de bronz.
Pasărea se găinează.
Nişte şcolari, conduşi de învăţătoarea lor, râd. Îşi bat joc.
Camera de filmat blochează imaginea.

77

Emisiune de ştiri. 1 a.m.

Flash informativ:
În jur de miezul nopţii s-a produs un atentat sinucigaş la Fabrica Naţională de Vopseluri. Un bărbat având asupra lui mai multe kilograme de dinamită a acţionat detonatorul şi a aruncat în aer depozitele principale de tuş. Se estimează că

depozitul conţinea în acel moment vreo treizeci de mii de litri din acest produs.

Ploaia neagră produsă imediat după explozie a murdărit o arie foarte întinsă din oraş. Copaci ai gospodăriei comunale şi din grădini particulare, pieţe, palate şi locuinţe au în această dimineaţă înfăţişarea unei piei de zebră: dungi negre pe fond alb de var, picături negre, mari, mijlocii şi mici, în toate părţile.

Autorităţile estimează că le va lua mai mult de un an să termine curăţenia.

78

I need a friend. I wish a life partner.

I would like to have a pretty girl I could touch and I could love. By day. By evening. By night.

If she doesn't love me it's not important. I'll always love her.

Always. Always. Always.

All I need is love.[5]

La, lala, lala.

79

— Biştarii, neisprăvitule!

— N-am.

— Cum n-ai, poponarule?

— Nimic. N-am nimic…

În timp ce piticul ţine în mână un pistol enorm, posibil un Magnum, cromat, lucitor, frumos, uriaşul se năpusteşte asupra mea. Mă pune jos, mă lipeşte de pământ. Îmi dă un pumn în nas. Îmi petrece o mână de după gât. În dreapta are o bucată de sticlă. Mi-o apropie de gură.

— Mănâncă, dobitocule!

— Ce?

— Linge sticla. Dar cu grijă, puişor, nu cumva să-ţi tai limba.

Sângerez pe nas şi pe gură.

Râuri de sânge. Tuşesc. Mă sufoc.

— Linge, când îţi spun, idiotule.

Scot limba.

— Ascultă.

Piticul cu pistolul râde în hohote. Când râde îi curg balele şi îi murdăresc jacheta neagră pe care o poartă.

Parcă e un pinguin dement.

Numai de n-ar scăpa o împuşcătură să ne omoare pe amândoi, pe uriaş şi pe mine.

— Linge, fir-ai al dracului, scuipă uriaşul. Scot limba.

Ling.

— Vrei să ţi-o tai, puişor?

— Mmff.

— Vrei să rămâi mutulică?

— Mmff.

— Ştii ce face piticul cu limbile pe care le tai?

— Mmff.

— Ştii?

— Nu!

— Le mănâncă!

— Puah.

— Face limbă în vinegretă! Aşa că mai bine linge, puişor. Aşa te sfătuiesc.

— Mmff. Puah. Mă sufoc.

— Continuă, tâmpitule. Bagă de seamă că piticul e nebun. Îi plac la nebunie limbuţele. Le prepară cu usturoi şi pătrunjel, ou tare tocat, sare, piper alb măcinat, ulei şi oţet.

— Mmm.

— Aşa e bine. Acum spune-mi, puiule, unde ţii biştarii?

— În buzunarul drept de la blugi am portofelul.

Uriaşul îl scoate.

Îl deschide. Îl scutură.

Se întoarce şi îi zice piticului:

— Nimic, micuţule. Niciun peso.

Piticul nu mai râde. Nu-i mai curg bale. Se înfurie.

— Atunci, taie-i-o.

— Un moment, strig. Am ceasul!

— Nu-i de-ajuns.

— Şi am o pereche de ochelari de soare! Foarte frumoşi.

— Să vedem.

Uriaşul îmi eliberează o mână. Scot ochelarii din buzunarul cămăşii.

— Cred că sunt buni, comentează uriaşul.

— Să văd. Vreau să-i controlez, spune piticul.

— Da. Sunt buni. Sunt de marcă. Versace.

— Îl lăsăm să plece? întreabă uriaşul.

— Da.

— Dar n-o să scape gratis. N-are biştari, *'tuncea,* trebuie să plătească o taxă de trecere.

— I-o tai?

— Limba, nu. Lasă-i-o. Doar însemnează-l. Uriaşul îmi desface cămaşa, smulge dintr-o smucitură toţi nasturii. Se îndoaie, se mişcă deasupra mea.

Ia bucata de sticlă şi îmi face un semn pe piept. Desenează cu încântare, taie în piele, în carne, un uriaş.

— Ştii de ce te-am însemnat, muceo?

— Mmm… nu.

— Pentru data viitoare. Aşa ştim că te-am atacat deja. Dacă data viitoare nu ai biştari la tine, adio limbă. Ai priceput?

— Da.

— Da cum?

— Da, domnule.

— Aşa-i mai bine.

Piticul începe din nou să râdă. Îi curg balele din nou. Tuşeşte fără să înceteze să mă ţintuiască cu pistolul.

Înainte să plece uriaşul îmi ia pantofii. Îi controlează cu meticulozitate şi pe urmă îi aruncă

într-o gură de scurgere.

— Desculţ o să mergi mai bine, prostovanule!

80

Mă întorc pe jos acasă la mama. Merg mai bine de şase kilometri. Am picioarele pline de răni. Febră. Transpir mult.

Am nevoie să dorm. Poate să visez.

Dar mai ales, în primul rând, să dorm. De asta am nevoie.

Deschid uşa de la camera mamei. Mă uit bine. Nu sunt muşte.

O închid.

Mă culc în fotoliul din salon. Închid ochii.

Când încep să-mi pierd cunoştinţa, apare *jazzul*.

Iar nenorocita aia de trompetă.

Iar.

Iar.

Iar.

Mă duc la bucătărie. Iau o mătură. Mă întorc în salon.

Cu coada măturii lovesc în tavanul salonului, de jos. Lovesc foarte tare.

Sper ca Augusto să mă audă.

Lovesc din nou. Strig:

— Auguuuussssto!

Da. M-a auzit. Nu mă mai chinuie. Lasă trompeta. Pentru o clipă totul e tăcere, paradis şi întuneric.

Mă întind din nou în fotoliul din salon, pe spate. Încrucişez mâinile la ceafă, drept pernă, închid ochii.

— Ahhh…

Când sunt gata să adorm, din nou muzica.

— Augusto! răcnesc. Augusto!

Face pe şmecherul. Se face că nu se întâmplă nimic. Creşte volumul trompetei. Acum face acute. Îmi chinuie timpanele.

— Augusto, Augusto, Augusto! urlu.

Urlu, Augusto. Nu-ţi dai seama, *dear pig?*

Îmi explodează timpanele. Urlu ca să nu te aud.

However, my howl is different. It isn't Howl and Other Poems by Allen Ginsberg. Completely different, bizarre, dear fatty man.[6]

81

Melancolie şi vis. Aceste două senzaţii la trezire. Şi furie, furie oarbă. A treia senzaţie. Cea mai profundă şi curată dintre toate. Furie.

Am putut să dorm numai trei ore.

Concertul lui Augusto a durat o bună parte din noapte. *Augustus* este insomniac. *Fat pig.*

Dacă nu reuşesc să dorm, voi exploda. Trebuie să găsesc o soluţie la problema asta.

Curând.

82

— Green, Pablo.

— Da.

— Faceţi un pas înainte.

— …

— De ce aţi făcut asta?

Mă pregătesc să răspund, când mă trezesc dintr-un salt în sunetul trompetei.

E ora trei după-amiază.

Augusto a început din nou.

83

Emisiune de ştiri. 4 p.m.

Flash informativ:

În această dimineaţă doi copii, elevi la o şcoală din sudul oraşului, au scos arme de calibru mare din ghiozdanele lor. Două pistoale, o armă folosită de obicei la vânătoarea de mistreţi şi o puşcă cu două ţevi. Le-au folosit împuşcându-şi învăţătoarea şi colegii de clasă.

Conform declaraţiilor supravieţuitorilor, pedagoga, de douăzeci şi opt de ani a murit pe loc, doborâtă de prima împuşcătură, care i-a spulberat chipul şi o parte din cap. Apoi le-a venit rândul elevilor care, îngroziţi, se refugiaseră pe sub băncile şi mesele din aulă.

Unul dintre tinerii agresori, identificat drept Ismael Villegas, de unsprezece ani, a luat catalogul clasei şi şi-a strigat colegii, unul câte unul, în ordine alfabetică.

Villegas şi amicul lui, Luis Bussel, de doisprezece ani, au eliminat elevii într-o ordine strictă. Au terminat cu cei de la literele O şi P. Când au ajuns la numele care încep cu S, a intervenit poliţia.

Agenţii din Grupul Special de Operaţiuni n-au avut altă soluţie decât să tragă imediat asupra agresorilor minori. În timpul scurtului schimb de focuri, au căzut o fetiţă pe nume Zavala şi un băieţel numit Juan Yolli.

Villegas şi Bussel au murit.

Armele confiscate fuseseră sustrase de către tineri de la domiciliile părinţilor lor, pasionaţi pe vremea aceea de vânatul animalelor mari.

Emisiunea de ştiri arată fotografiile asasinilor minori.

Mai întâi fotografia color a lui Villegas. Zâmbeşte.

Apoi pe cea a lui Bussel. Zâmbeşte.

Ismael Villegas era vărul meu. Fiul surorii mai mici a mamei, mătuşa Palmira.

Palmira trebuie să fie sfâşiată de durere, distrusă.

Mama, cel puţin, a fost scutită de această neplăcere.

84

Iau altă bancnotă din economiile mamei. Din fericire, localul Mac Meat e aproape gol. Nu trebuie să stau la coadă în faţa ghişeelor.

Nu trebuie să aştept. Nu sunt copii neastâmpăraţi, care să mă calce pe nervi cu cântecele lor zbierate şi absurde.

Mă uit bine la posibilităţile pe care le oferă meniul prestabilit.

Sunt tentat să cer un Cuarto de libra cu *bacon* şi o Coca.

Nu. Mai bine nu.

Mă hotărăsc pentru Combo Alegria, care are un cadou surpriză pentru copii.

Plătesc.

Aleg o masă.

Deschid cutiuţa de Combo Alegria: un hamburger mijlociu, simplu; cartofiori prăjiţi *small size;* Coca Cola în pahar de 200 de mililitri; un strat de maioneză; şi altul de *ketchup;* o pungă de plastic cu jucăria surpriză.

Înainte să mănânc, desfac punga cu jucăria. E un dinozaur. Capul dinozaurului are imprimat chipul preşedintelui Statelor Unite; *„The children's friend",* indică inscripţia care traversează burta verde a dinozaurului.

Îmi cade greu hamburgerul.

Probabil a avut vreun ingredient stricat. Când ajung acasă, vomit.

85

Sună telefonul.

Las să răspundă robotul.

— Eleonora… Eleonora dragă… Simt eu, Palmira. Ştiu că eşti foarte bolnavă, dar s-a întâmplat ceva îngrozitor. Te rog să vii repede… E vorba de Ismael… Vai, surioară, ce nenorocire… Plâng întruna. Vreau să mor! Vino repede. Am nevoie de tine. Ia un taxi. Îl plătesc eu când ajungi… Şi nu-i spune nimic lui Pablo, cel puţin deocamdată, e prea sensibil.

86

Am pus dinozaurul cu faţa preşedintelui pe comodă, în faţa oglinzii, în dormitorul mamei.

87

— Pablo Green e numele dumneavoastră?

— Într-adevăr.

— Căutați de lucru?

— Da, domnule.

— Ce ştiţi să faceţi?

— Vorbesc şi citesc engleza destul de bine. Ştiu ceva informatică. Sunt rapid la numere.

— Altceva?

— Nu prea. Dar sunt dispus să învăţ.

— Vârstă?

— Douăzeci şi trei de ani.

— Prea bătrân ca să n-ai experienţă. Prea tânăr pentru restul.

— Pot să fac orice-mi cereţi.

— A, da?

— Da. Vă asigur. Am nevoie de serviciu.

— Luaţi cuțitul acesta.

Îmi dă un cuţit imens. Cu o lamă cam de treizeci de centimetri. Cu vârf şi bine ascuțit.

— Ceea ce trebuie să faceţi cu el este să… Mă trezeşte trompeta lui Augusto. Nu mai aflu ce trebuia să fac în vis cu cuțitul. Deşi bănuiesc.

88

Ies pe holul clădirii.

Sun la ușa vecinei.

Nu se grăbeşte să deschidă.

Cântă.

— La-la, la-la, tra-la-la.

Se uită pe vizor. Strigă.

— Pablito, tu erai. Ce surpriză plăcută. Stai. Desface un zăvor.

Altul.

Încă unul.

Dă la o parte drugul, în sfârşit îi văd faţa.

— Intră, dragule.

Mă aşază pe un scaun din sufragerie. Este incomod. Foarte incomod.

— Cu ce te servesc? Ceai? Cafea?

— Un pahar cu apă.

— Cu acid sau fără?

— Apă simplă doar. Apă de la robinet.

— Apa de la robinet poate să-ţi facă rău, Pablito. Poate fi contaminată.

— Mi-e totuna.

— Cum să spui aşa ceva? Nu. Nu-i totuna. Şi dacă te îmbolnăveşti? Şi-aşa destul te ocupi de mama ta, sărmana. Dacă tu te îmbolnăveşti, cine o să aibă grijă de ea?

— Mandrake.

— Cine?

— Am un prieten pe care-l cheamă Mandrake. El poate să aibă grijă de ea.

— Vai, scumpule. Iartă-mă, dar tu nu ştii.

— Ce nu ştiu?

— Dragostea unui fiu face minuni. Iubirea şi credinţa însănătoşesc trupul şi sufletul.

— Mmmm. Da.

— Îţi aduc apă minerală. Cu acid. E rece.

— Mulţumesc.

— De ceva timp n-am mai văzut-o pe mama ta. Primeşte vizite?

— … Mmmm. Nu. Acum nu. Are nevoie de odihnă.

— Sărut-o din partea mea. Spune-i că mă rog pentru ea.

— Îi voi spune.

— Şi dacă-i trebuie ceva, n-are decât să bată la uşa mea sau să mă sune. Are numărul meu.

— Îi voi spune. Mulţumesc mult.

— Şi pe tine, dragule, ce te aduce pe-aici?

— Nu cumva mai ai un pic de piure?

— Ah, minunat. Sigur că da. Am mult piure. Pentru cine? Pentru tine sau pentru Eleonora?

— Pentru mama.

— Atunci, fără unt. Fără niciun fel de grăsimi. Delicată situaţie, nu?

— Delicată, da.

— Un strop de sare?

— Un strop de sare. Da.

— Altceva?

— Ai ceva legume? Spanac? Sfeclă? Ceva de genul ăsta?

— Absolut nimic.

— Vreo cutie de conserve? Sos de tomate?

— Mama ta nu trebuie să mănânce lucruri de-astea. I-ar face rău. Şi oricum, n-am.

— Bine. Atunci, îi duc piureul.

— Aşteaptă aici, Pablito.

Se duce la bucătărie. Zăboveşte.

Îi strig:

— Pe dumneata nu te deranjează?

— Poftim?

— Dacă pe dumneata nu te deranjează…

— Ce să mă deranjeze?

— Augusto. Muzica lui Augusto. Trompeta aia blestemată.

— Nici n-o aud. Nici măcar nu ştiam că Augusto are o trompetă. Vreau să spun, o trompetă cu care să cânte. Presupun că are un altfel de instrument… hi, hi, hi. Ce şmecheră sunt.

— Pe mine nu mă lasă să dorm. Niciodată.

— Cine?

— Augusto. Îşi petrece noaptea făcând solouri de jazz. Se crede Louis Armstrong.

— Ah, *'iule.* Cu graşii şi cu bătrânii trebuie să ai răbdare. Lasă-l să cânte. Aşa se distrează şi el.

— Dar eu nu dorm!

— Astupă-ţi urechile.

— Am încercat. Mi-am pus vată. Dar degeaba. Ţipătul trompetei trece prin toate tampoanele.

— Atunci, urcă şi explică-i. Spune-i că nu poţi să dormi.

— Am făcut-o deja.

— Şi?

— Nimic. Habar n-are. Toată noaptea, dă-i şi dă-i cu trompeta.

— Pe Eleonora o deranjează?

— Dddddda… şi pe mama o tulbură.

— Şi de ce nu-i zice ea? Sună la telefon, vorbeşte cu Augusto, se plânge şi gata. Pe ea o s-o asculte. Eleonora e foarte bolnavă. Dacă-i explică ea, Augusto o să înţeleagă.

— Ddda… o să-i spun mamei să-l sune.

— Sigur că da. Uite-ţi piureul, Pablito.

— Dumnezeu să te răsplătească.

89

Vecina are un portret al actualului papă, în salon. Unul al lui Pius XII, altul al lui Gabrielle D'Anunzio şi unul al lui Pinochet.

E ciudat: are şi o fotografie a lui John Lennon alături de Yoko Ono.

Sus de tot, pe perete, e un portret enorm al lui Rubén Darío. Dedesubt, poemul „Fatalul”, cu litere aurite.

90

Emisiune de ştiri. 2 a.m.

Flash informativ:

Ştire de ultimă oră: Cipriano Villegas, tatăl tânărului Ismael Villegas, care zilele trecute a fost ucis de poliţie, după ce îi asasinase pe învăţătoarea lui şi câţiva colegi de clasă, a fost găsit fără viaţă într-o încăpere a casei sale, situată pe strada Aldecoba, numărul 53.

Indiciile duc la bănuiala că bărbatul, disperat din cauza a ceea ce făcuse fiul său, şi-ar fi luat viaţa.

În orice caz, Poliţia Tehnică cercetează amănunţit locul faptei, în vreme ce detectivii interoghează rudele şi vecinii cu scopul de a putea elimina, în mod definitiv, orice altă ipoteză. Ofiţerii care se ocupă de caz nu înlătură posibilitatea unui jaf urmat de omucidere. Pe de altă parte, s-a formulat şi ipoteza unei răzbunări din partea unuia sau a mai multor părinţi ai tinerilor morţi în masacrul dezlănţuit de către fiul victimei, Ismael Villegas, alături de Luis Bussel.

Vom reveni cu amănunte.

Palmira trebuie să fie scăldată în lacrimi.

91

All I need is love[7]

La, la-la, la-la.

92

Am născocit un plan.

93

Grăsanului de Augusto îi place la nebunie Coca Cola. Consumă litri. Nu din cea *light*. Nu. Coca Cola veritabilă, dulce, plină de bule, de culoare brună. Cu zaharoză din belşug. Plină de calorii.

Scânteia vieţii.

I'd have a Coke, said the fat. I actually like Coke, you know. Sparkling. Glamorous, smooth, attractive. When I am thirsty, and I am thirsty almost all the time, I drink a litre or a littre and a half în one sitting, for sure. I feel so good! You know what I mean? I feel like a fresh, delicious waterfall goes through my dry throat, straight to my enormous stomach and there it bubbles and expands, expands, expands... Then, I wanna play my old and dearest trumpet. And as a matter of fact, I de play it!

Ai să vezi tu, *fat* Augusto, *awful neighbour, piggish tranny. You'll see it! Soon. I promise.*[8]

Augusto, în fiecare zi, mai mult sau mai puţin la aceeaşi oră, face o comandă la supermarket.

Grăsanul cel nemernic se hrăneşte bine.

Aştept aproape două ore la uşa de jos a clădirii. Două ore încordate, dar care anunţă uşurarea, seninătatea, pacea.

Mai e multă morfină în dulapul cu medicamente al mamei. Flacoane întregi neatinse. O cantitate suficientă să aranjeze o divizie yankee decimată în Irak prin efecte colaterale de o masină-bombă. Şi litri de Verixal.

— E pentru etajul şase?
— Da, zice băiatul de la supermarket.
— Dă-mi-l. Îl duc eu.
— Dar trebuie să-mi plătească!
Prevăzusem o situaţie deosebită. În urmă cu câteva momente, înainte să cobor, am luat câteva bancnote din economiile mamei.
— Uite banii.
— Aşteptaţi. Vă dau restul, zâmbeşte curierul.
— Nu-i nevoie. Păstrează-l. E bacşiş.
— Atât?
— Azi suntem în petrecere la etajul şase, îi spun.
— Mii de mulţumiri, domnule.
— Pentru puţin.

Urc la etajul cinci. Intru cu plasele de la supermarket în apartamentul mamei.
Aprind luminile.
Respir adânc. Clipesc.
Suspin.
Destup sticlă după sticlă.
Sunt patru recipiente de câte un litru şi jumătate. Şase litri de băutură neagră în total.
Exact şase litri.
În plus, în plase se află marmeladă de zmeură, brânză cremoasă, unt, pâine graham, pâine integrală, pâine de porumb, pâine americană, franzelă, şuncă, ouă, trei pachete de biscuiţi cu ciocolată şi un litru de iaurt dietetic (zero la sută colesterol, zero la sută grăsimi saturate, afirmă eticheta).
Grăsan împuţit. Trompetist nemernic.
Acum am să pot să dorm.
Iau un pic din lichidul din prima sticlă. Câţiva mililitri. Iau o seringă nouă, din cele ale mamei. Înţep dopul unui flacon de Verixal. Pistonul seringii urcă.
Soluţie trei la sută.

Injectez vreo cinci milimetri.

Astup cu grijă sticla de plastic. Încerc să nu piardă acid. Să nu se vadă că a fost deschisă.

Gata.

A doua sticlă.

De data asta merg la sigur. Scot mai mult lichid.

Înţep un flacon de morfină.

Îl injectez.

Al doilea flacon.

Îl injectez.

Al treilea de Verixal.

Repet operaţiunea. Sunt fericit.

Continui până când termin cele patru sticle.

Grăsuţul o să doarmă pentru vecie.

Ciao *jazz*. Ciao trompetă. Ciao insomnie, în realitate îmi pare un pic rău pentru Augusto. Dar nu-mi dă de ales. Grăsan încăpăţânat! Dacă ar fi vrut să colaboreze… dar nu. Oamenii nu colaborează doar pentru că li se cere. Sunt copii ai străşniciei, cum zice vecina. De-asta a fost o Lovitură de Stat. Este logica realităţii, cum a spus ministrul de interne: „Logica faptelor ne impune să luăm decizii drastice chiar dacă nu vrem, chiar dacă ne doare. Este pentru binele tuturor."

— E pentru binele tuturor, îi explic cadavrului mamei, cu faţa în jos pe podeaua dormitorului, sunt fericit, mamă. Într-adevăr. Sunt fericit. Acum o să putem să ne odihnim.

94

Toc, toc.

Nu m-aude. E *playing his trumpet.*

Sun la uşă.

Nimic.

Lovesc în uşă cu amândoi pumnii. Tare. O lovesc cu picioarele.

Ţin soneria apăsată.

Dau cu pumnii. Cu picioarele. Strig.

— Don Augustooo!

În sfârşit, nu mai sună trompeta.

Mă priveşte furiş prin vizor.

— Ce vrei? Ai venit să te plângi?

— Deloc. V-am adus comanda.

— Ce comandă?

— De la supermarket. Curierul a sunat la uşă vreo jumătate de oră, dar n-aţi auzit. Mi-a dat comandă să v-o aduc.

— Cum vrei să aud dacă repet?

— Ştiu. I-am explicat *delivery*ului, curierului. M-am întâlnit cu el jos. Pleca. Tinerii de azi nu prea se pricep la muzică…

— Şi comanda?

— Nu vă faceţi griji, don Augusto. Mi-a lăsat-o mie. Iat-o.

— Aha.

Se codeşte să deschidă uşa.

În cele din urmă, o face.

— Cât îţi datorez?

— Trei sute cincizeci.

— Ai chitanţa?

— Desigur.

— Să văd.

I-o dau.

— Dar aici scrie trei sute patruzeci şi şapte virgulă cincizeci.

— Da. Restul l-am lăsat bacşiş curierului. Mi s-a făcut milă de el. Era slăbuţ băiatul. Cam tras la faţă.

— Şi-ţi închipui că mila ta am s-o plătesc eu?

— Nu, don Augusto. Aveţi dreptate. N-aveţi de ce.

— Poftim. Îţi dau trei sute patruzeci şi cinci. Îţi datorez restul. Am să ţi-i dau zilele astea.

— Bine, don Augusto. Poftiţi comanda dumneavoastră.

Mi-o smulge din mână şi-mi închide uşa-n nas.

Dă, Doamne, să-i fie sete. Foarte sete.

95

Cobor să fac o plimbare.
Jap.
Poc.
Jap
Poc.
Trosc!
Pleosc.
Pac.
Trosc.
Poc.
Pleosc.
Poc.
Pleosc.
Pleosc.
Trosc.
Jap.

Jesús, portarul şi soţia lui schimbă din nou păreri în mod civilizat. De data asta, cel puţin, nu se insultă. Asta-i bine. E un pas înainte în comunicare. Nu deranjează vecinii. Doar se bat.

96

Pe fruntea clădirii continuă neşters cuvântul „caca”.

O constatare? Un semn prevestitor?

97

Nu mă deranjează cuvântul „caca”.

Dimpotrivă, îmi reaminteşte ceva din universul copilăriei, ceva foarte îndepărtat şi pierdut, ceva din vremea când lumea era încă nouă şi întunericul nu pusese stăpânire pe ea.

Îmi amintesc, de exemplu, de vărul meu Ismael, când era bebeluş. L-am ţinut în braţe pe vărul meu, fiul mătuşii Palmira, sora mai mică a mamei.

Cu timpul, Ismael se va transforma într-un asasin, într-un monstru, cu sau fără motiv. Dar pe vremea aceea, când era bebeluş, faţa lui rozalie şi mânuţele dolofane te făceau să te gândeşti nici mai mult nici mai puţin decât la un înger adevărat, dulce, bun.

Era frumos.

Pe vremea aceea, era un prinţ inocent care nu-şi controla sfincterele şi cu atât mai puţin ştia să apese pe trăgaci.

— Mătuşă Palmira! Mătuşă Palmira!

— Ce vrei, Pablito?

— Cred că Ismael a făcut caca.

— Eşti sigur?

— Da. Scutecul e mai greu. E ud. Şi miroase.

— Să vedem. Da. Pfu. Ai dreptate. Hai să-l schimbăm.

Mătuşa Palmira îi schimba scutecele lui Ismael. Eu mă uitam.

În copilărie, caca este inocent.

Ismael era inocent.

Eu, Pablo, eram inocent.

Mătuşa Palmira nu suferea.

Mama se bucura de o sănătate perfectă.

Caca era doar un cuvânt din două silabe.

Abia dacă era o masă uniformă şi mirositoare într-un scutec.

98

La colţul străzii văd un afiş bilingv: „*Wanted*. Căutaţi.”

Pe urmă, trei fotografii.

La sfârşit: „Se va acorda o recompensă de 3000$ celui care va furniza date care să permită

aflarea ascunzătorii celor căutaţi. 5000$ pentru fiecare capturat, viu sau mort”.

Cinci ori trei cincisprezece. Cincisprezece mii de pesos pentru trei bărbaţi în carne şi oase. Nu-i rău. Toată ţara trebuie să fie pe urmele lor.

Când ţi-e foame se înmulţesc vânătorii de recompense.

99

Am mers mai mult de nouă kilometri şi n-am văzut niciun anarhist. Niciun urmărit.

Mai mult: n-am văzut niciun bărbat, nicio femeie.

Străzile erau pustii.

M-am întâlnit doar cu un cal negru care trăgea o căruţă. Căruţa nu avea căruţaş. Calul mergea singur. Căruţa era plină de afişe şi cartoane, cutii de bere turtite, recipiente de plastic de unică folosinţă, pantofi vechi, resturi alimentare putrezite, ridicate de la uşile din dos ale restaurantelor.

Nu era nici ţipenie pe drum.

E finala Campionatului Mondial de fotbal, m-am gândit, cum de nu mi-am dat seama mai înainte?

De-aia se certa spaniolul Jesús cu soţia lui!

Femeia voia să vadă comedia. Spaniolul, finala de fotbal. Se certau pe telecomanda televizorului.

— Hiiiiii, a strigat calul.

Mă privea. Era singura fiinţă vie de pe stradă.

— Hiiii, a continuat.

Am traversat trotuarul din faţă, m-am apropiat.

— Ce-ai păţit?

— Hiiii, mi-a explicat calul. L-am mângâiat.

— Trebuie să ai răbdare, i-am spus.

Era leoarcă de transpiraţie. Cine ştie câţi kilometri străbătuse fără căruţaş, fără ţintă,

afundându-se în noaptea murdară a oraşului. Căruţaşul o fi căzut, beat, cine ştie unde, în timp ce asculta finala de fotbal la un radio portabil.

— Hiii, a zis acum, mai încet, blândul animal.

L-am mângâiat din nou. I-am slăbit hăţurile. I-am scos zăbala care-i rănea botul.

Am dat la o parte curelele, ochelarii care-l împiedicau să vadă în lături.

Avea nişte rosături pe spinare. Semne de bici, de sfoară cu noduri.

Doar urme de pinteni nu avea. Probabil animalul acela n-a fost niciodată încălecat de vreun călăreţ.

Se născuse animal de povară şi aşa avea să moară.

— Hiii, a încuviinţat încetişor.

Am terminat de înlăturat tot hârbul, tot mecanismul de curele şi chingi care-l lega de căruţă. L-am îndepărtat de grămada de gunoi pe care-o trăgea.

Acum era liber.

Atunci calul a devenit şi mai întunecat, ca şi cum în trupul lui noaptea era şi mai neagră.

Ceva îmi spunea că nu este vorba de un animal obişnuit. Calul acela avea un destin anume.

L-am mângâiat mai mult, ca să-i îndepărtez ultimele picături de oboseală şi teamă.

— Hiiii, mi-a mulţumit. De data aceasta atât de blând, de încet, că sunetul părea imaginar.

— Gooooollllllllllllll!

Strigătul a izbucnit deodată pe stradă.

— Goooolllllllllllllll!

— Ce gol!

— *'aide,* hai, băieţii!

— Gol!

Calul s-a speriat. S-a ridicat în două picioare.

Pentru o clipă am crezut că are să-mi rupă osul pieptului şi coastele, că are să-mi sfărâme coşul pieptului cu copitele.

— Goooooolll!

Era evident că echipa naţională câştigă partida. Sau cel puţin, marcase un gol.

De la toate ferestrele, din toate casele, de pe toate clădirile, din toate barurile şi cafenelele oraşului, ieşea acelaşi cuvânt:

— Gol!!

Iar acest cuvânt de câteva litere, această monosilabă strigată de toţi, a speriat calul pentru totdeauna.

L-am văzut pierzându-se în josul străzii.

Am plâns.

100

Când m-am întors în clădire am auzit strigătele lui Jesús. Acum sărbătorea victoria fotbalistică alături de soţia lui.

— Vino, Manuela, vino-aici, drăguţo. Vino.

— Ce vrei?

— Vreau să-ţi dau un sărut.

— Mai întâi spală-te, bărbate.

— Nu fii proastă. Vino.

— Spală-te. Puţi, porcule.

Este evident că Jesús a reuşit să se impună în faţa Manuelei, căci nu s-a mai auzit nimic, doar câte un gâfâit, câte o pufnitură care trecea prin lemnul uşii şi făcea ecou pe holuri, în casa liftului, pe scara care duce în pivniţă.

— Auuuu! am auzit-o pe Manuela. Şi imediat izbucnirea lui Jesús:

— Na, căţea! Zău că-ţi place. Na!

101

Tăcere absolută. Tăcere în noapte. Muşchiul doarme, ambiţia se odihneşte.

Tot oraşul a sărbătorit ore întregi victoria echipei de fotbal.

Petarde, explozii, încăierări între beţivi, bătăi între târfe.

Zgomot de sticle sparte.

Hărmălaie care urcă din străzi.

Oameni cu steaguri. Refrene. Aplauze. Urlete. Claxoane.

Dar *jazz*, deloc.

Niciun pic de *jazz* în noaptea asta. Niciun acord. Niciun şuierat.

What a quiet situation, dear Augustus![9]

Mă fac comod în salon. Vine somnul.

102

— Eleonora, Eleonora. Surioară. Nu mai pot. Nu ştii ce tragedie îngrozitoare. Mai întâi fiul meu, Ismael. Acum soţul, Cipriano… Şi soţul meu a murit! Sunt văduvă, singură. Fără bărbat. Fără fiu. Te implor să vii, surioară. Am nevoie de sprijinul tău. Îţi plătesc taxiul. Poţi să rămâi peste noapte aici. Vino, te rog!

Mătuşa Palmira inundă robotul, aparatul, cutia vocală sau *answering machine.*

Sună de zeci de ori şi lasă aceeaşi litanie:

— Vino, surioară, vino, Eleonora. Am nevoie de tine.

Am terminat cu *jazzul* şi apare această jelanie. Nu ştiu ce e mai rău. Suspinele nu mă lasă să dorm. Mă năucesc. Mă aduc la disperare.

— Vino, Eleonora, şi tu, Pablito. Am nevoie de amândoi. Doar voi mi-aţi rămas pe lume. Singura mea familie…

Dau mai încet volumul robotului.

Deconectez clopoţelul telefonului.

103

Se întoarce numeroloaga.

Întreabă de marna.

Vorbim prin uşa întredeschisă. Am pus lanţul de siguranţă, pentru orice eventualitate.

— E foarte ciudat că Eleonora încă nu m-a sunat. Foarte, foarte ciudat. Să nu-mi spui că iar s-a dus la doctor!

— Dumneavoastră nu sunteţi ghicitoare?

— Ba da. Sunt.

— Atunci, ghiciţi.

— Ce nostim. Mama ta era bolnavă, foarte bolnavă, gândeşte Madame Louise, cu voce tare. Data trecută mi-ai spus că s-a dus la doctor…

— Cu taxiul.

— Da. Cu taxiul, mi-ai explicat. Îmi amintesc foarte bine. Dar eu am avut bănuieli. Mi-a rămas un ghimpe înfipt, ştii?

— A, da?

— Da, Pablito. Ştii ce-am făcut?

— Aţi consultat cărţile de tarot?

— Nu.

— Aţi făcut calcule şi ghicitori cu data şi ora din ziua aceea şi din cea a naşterii mamei?

— Nu.

— Aţi dat în cărţi?

— Nu.

— În cafea?

— Nu. Mult mai simplu.

— Ştiu. V-aţi uitat în globul de cristal. Păreţi fanatică a globului de cristal.

— Nimic din toate astea. Te înşeli amarnic, Pablito.

— Nu-mi spuneţi Pablito!

— Te înşeli, Pablo.

— Nu-mi spuneţi Pablo!

— Ah. Acum mi-amintesc. Vă înşelaţi, domnule Green… sau domnişorule Green, dacă-ţi place mai

mult. Ştii ce-am făcut?

— Nu. Dumneavoastră sunteţi ghicitoarea.

— Am sunat la spital. Am întrebat de mama ta, de Eleonora Green. Am vorbit mai întâi cu asistenta. Pe urmă cu administraţia: în ultima perioadă nu şi-a făcut niciun control. Nici la spital, nici acasă. Până de curând, cerea să i se facă acasă analizele de rutină. Chiar şi de trei ori pe săptămână cerea acest serviciu. Şi deodată, nimic. Eleonora Green nu mai cere controale, nici chimioterapie, nici nu mai solicită înnoirea reţetelor pentru psihotrope, sedative sau morfină, singurele care-o ajutau să suporte durerea, boala… Nu ţi se pare ciudat?

— V-am spus: dumneavoastră sunteţi ghicitoarea.

— În plus, am vorbit cu doctorul Candem. Medicul care se ocupă de mama ta.

— Şi ce v-a spus?

— Acelaşi lucru dintotdeauna. Că în cazul Eleonorei nu se mai putea face prea mult.

— Poate de aceea mama nu vrea să se mai caute. Pentru ce?

— Doctorul Candem spune că Eleonora ar putea să mai reziste un timp. Zece luni. Un an. Un an şi jumătate, poate. Numai să continue tratamentul, desigur. Eleonora e prietena mea. Doctorul Candem e prietenul meu. Singurul care nu vrea să fie prietenul meu, eşti tu, Pablito.

— Domnul Green, mă cheamă domnul Green.

— Bine, domnule Green. Una din două, domnule Green: s-a întâmplat o minune şi Eleonora s-a vindecat brusc sau…

— Sau ce?

— Nu ghiceşti?

— Nu. V-am spus doar: dintre noi doi, dumneavoastră sunteţi ghicitoarea.

Poc.
Poc.
Poc.
Poc.
Poc.
Poc.
Poc.
Poc.

Jesús iar îşi bate nevasta. Echipa lui de fotbal a pierdut, aici în ţara lui de adopţie. Iar la Madrid, Atlético, iubirea inimii lui, a fost înfrântă ruşinos cu patru la zero.

— Căţea!
Poc.
Poc.
Trosc.
Pleosc.
Poc.
— Târfa!
Poc
Poc.
Poc.
— Patru la zero!
Poc.
— Du-te dracului, scroafă!
Poc, poc.
Poc.

105

Conectez din nou telefonul. Dacă mă sună trebuie să răspund.

Cel puţin, trebuie să ascult pe robot vocile care pătrund în casă.

Am aplicat la mai mult de şase slujbe. Mi-am trimis CV-ul şi copia certificatelor de studii la alte

cincisprezece firme, fără să fi fost solicitat. Am răspuns la zeci de anunţuri din ziar. Fără să mai pun la socoteală, bineînţeles, zecile de burse de lucru la care m-am înscris pe internet.

Până acum, nimic.

Dar dacă nu ascult telefonul, o să fie mai rău. Poate pierd şansa vieţii mele. Îmi verific o dată sau de două ori pe zi poşta electronică, în internet-club. Chiar dacă şi asta face ca economiile mamei să scadă.

Dar nu pot să neglijez flancul telefonic. Cele mai serioase propuneri, cele mai probabile, vin de obicei pe această cale.

Pot să-mi lase un mesaj important pe robot. Trebuie să ascult, cu riscul ca jelania mătuşii Palmira să-mi chinuie creierii.

„Am aplicat la mai mult de şase slujbe".

Verbul acesta, a aplica, nu-mi place. Mai bine: „m-am propus" sau „m-am înregistrat" sau „m-am oferit".

Dar nu: „am aplicat".

A aplica este un cuvânt din engleză, introdus în lumea foarte săracă, încrustat în nevoile celor care locuiesc în ţări sărace care încă parlan, falan, spregan, stau de vorbă, muzica lungă a limbii spaniole.

„Application forms".

„To apply".

„Applicants".

La-la-la, cântă vecina de alături, în timp ce *she is lovely peeling her fucking potatoes.*[10]

La-la-la, la-la, tra-la-la.

106

— Doctorul Candem la telefon. Pentru că nu aţi răspuns secretarei mele în legătură cu apelurile

anterioare, am hotărât să las personal acest mesaj. Vreau să vorbesc cu doamna Eleonora Green. Aş vrea să aflu dacă a optat pentru schimbarea clinicii în care să-şi facă tratamentul. Îi amintesc doamnei Green: dacă e o chestiune de bani, avem planuri ample de finanţare. În afară de serviciile pe care spitalul le oferă practic în mod gratuit, Fundaţia Candem îi poate oferi un împrumut în condiţii foarte avantajoase, ca să continue tratamentul început în clinica noastră, tratament crucial pentru pacientă. Singura cerinţă este să garanteze cu un bun imobil. Cum am discutat cu o ocazie anterioară, doamnă Green, în cazul dumneavoastră am face o excepţie şi am accepta modestul dumneavoastră apartament cu un dormitor, ca o garanţie a împrumutului. Sper că vă simţiţi bine în continuare, doamnă. V-aş fi recunoscător să luaţi legătura cu noi la tele…..

— Piiiiiiiiiiiiiiiiiiiii.

S-a terminat timpul de înregistrare a mesajului.

107

Emisiune de ştiri. 3 p.m.

Autorităţile oraşului au hotărât să ridice la şase mii numărul camerelor cu circuit TV şi video care vor supraveghea timp de douăzeci şi patru de ore străzile, pieţele, stadioanele şi alte locuri publice. Prin această măsură se urmăreşte o mai mare siguranţă a populaţiei şi combaterea, cu ajutorul tehnologiei de înaltă clasă, a crimei organizate.

Mai mult de jumătate dintre camere au dispozitiv de vedere nocturnă, bazat pe sensibilitatea la razele infraroşii, astfel încât, chiar şi în întuneric deplin pot urmări îndeaproape mişcările răufăcătorilor.

Pentru a soluţiona problema enormei cheltuieli pe care o presupune implementarea planului şi punerea la punct a echipamentului, guvernul a decretat impunerea „Impozitului de Siguranţă”, o taxă lunară pe care fiecare locuitor major din oraş va trebui s-o verse către vistieria municipală.

S-au înregistrat deja tulburări, oprirea traficului şi incendierea de pneuri pe unele bulevarde, în semn de protest faţă de impunerea tributului, considerat abuziv de către unii.

Purtătorii de cuvânt ai guvernului afirmă că e vorba de rebelii dintotdeauna, care vor să beneficieze de lipsa siguranţei ca să continue să impună delincvenţa şi dezordinea.

108

Anarhiştii au mutilat braţele statuii Preşedintelui şi, folosindu-se de un ciment puternic, cu acţiune rapidă, le-au lipit de cioturile unei reproduceri în mărime naturală a lui *Venus din Milo.*

— Altă ofensă adusă Instituţiilor! a declarat secretarul adjunct al Preşedinţiei.

109

De cealaltă parte a uşii:

— Vasăzică, nu ghiceşti? îmi repetă batjocoritor Madame Louise.

Iau lanţul de siguranţă.

Îi deschid uşa. Nervos.

Zâmbeşte.

Scoate ceva din servietă.

— Ştii ce-i asta, băieţaş?

— Cărţi de tarot nu sunt.

— Este un nouă milimetri. Dacă încerci ceva, te găuresc. Ai înţeles, Pablito?

— Da.
— Da cum?
— Da, doamnă.
— Nu doamnă: Madame Louise. Acum eu fac regulile, puişor… Şi tu, care voiai să fii domnul Green! De-acum eşti Pablito, dragule. *Capisci?*
— Da, Madame Louise.
— Aşa-mi place. Şi acum, stai aici. O să vorbim ca nişte flinte civilizate.
— De rândul trecut nu mi-a mirosit a bine. Era ciudat că mama ta nu mă sunase.
— …
— Şi când am vorbit cu doctorul Candem, lucrurile s-au complicat şi mai mult.
— …
— Ştii că doctorul Candem aştepta ca mama ta să garanteze cu apartamentul ca să-i continue tratamentul.
— …
— Mama ta era gata să cedeze. Dar eu am convins-o să n-o facă. Suntem prietene de ani de zile şi ea are mare încredere în mine. I-am dat în cărţi şi i-am spus să nu-i dea nimic lui Candem. Candem este un escroc în halat alb. Îi dădea speranţe neîntemeiate mamei tale. O minţea ca să rămână el cu apartamentul. Cum a făcut cu zeci de pacienţi care acum se odihnesc la cimitir. Doctorul Candem este multimilionar, îşi acoperă greşelile şi minciunile cu pământ.
— …
— Am vorbit mult cu Eleonora şi în cele din urmă am convins-o să-mi semneze o procură. Ea îmi ceda totul, iar eu îi facem o slujbă ca s-o vindec, ca să-i iau durerea.
— Aha.
— Zilele trecute, când m-ai primit ultima oară, când te-am vizitat, aveam actul în buzunar, ca să mi-l semneze mama ta, să încep anumite formalităţi, să zicem, necesare.
— Aha.

— Şi ştii ce s-a întâmplat?
— …
— În ziua aceea m-ai primit tu, băieţaş, şi mi-ai spus că prietena mea Eleonora plecase la doctor cu taxiul. Imposibil! Deja începea să fie cadaverică. În plus, se convinsese că singura soluţie în cazul ei era să să-i fac o slujbă. Era fără speranţă, sărmana.
— …
— Nu spui nimic?
— N-am nimic de spus.
Madame Louise se apropie.
Stă în picioare, în stânga mea.
Îmi pune arma la tâmplă.
— Vasăzică, ai devenit timid, Pablito?
— Nu, transpir nervos.
— Nu fi aşa. Madame Louise n-o să-ți facă nimic, nimicuţa. Eu eram foarte bună prietenă cu mama ta, ştii?
— Mi-aţi spus.
— Beam ceaiul împreună. Flecăream. Eu îi ghiceam norocul în numere. Îi citeam în cărţile de tarot. Am devenit foarte bune prietene, foarte apropiate. Nici nu ştii tot ce mi-a povestit despre tine, Pablito. Te cunosc mai bine decât oricine.
— Îmi închipui.
— Eşti un băiat introvertit.
— Aha.
— Eşti foarte agitat, foarte încăpăţânat şi asta nu se poate. Tu şi cu mine trebuie să stăm de vorbă, Pablito.
— Cum vreţi.
— Ştii ce-o să facem ca să te destinzi şi să putem vorbi? O să bem un ceai. Amândoi aşezaţi, iar în ne timp, îţi dau în cărţile de tarot, îţi citesc norocul şi-ţi fac o previziune în legătură cu următorii paşi pe care trebuie să-i faci, aşa cum făceam cu mama ta. Eşti de acord?
— Am încotro?
— Nu. N-ai încotro.
— Bine.

— Stai, ce faci? Vrei să te ciuruiesc?
— Mă duc să fac ceaiul. N-aţi spus că vreţi să beţi un ceai şi să-mi daţi în cărţi?
— Tu nu pui mâna pe nimic în bucătărie. Ori crezi că sunt tâmpită?
— Nu.
— Scoală-te, vino cu mine. Mergem la bucătărie. Pune apă la fiert.
Mă supun.
— Acum deschide dulapul.
Mă supun.
— Dă-mi pliculeţele de ceai.
Mă supun.
— Scoate ceainicul, de-acolo de jos.
Mă supun.
— Şi două ceşti.
Mă supun.
— Lângă pliculeţele de ceai e zaharniţa. Ştiu pe dinafară bucătăria mamei tale. Las-o pe tavă.
Mă supun.
— Şi două linguriţe curate.
Mă supun.
— Plicul în ceainic.
— …
— Nu. Nu te atinge de apa fierbinte. Mă ocup eu de asta.
Mă obligă să mă îndepărtez la aproape un metru de ea. În mâna stângă ţine arma. Mă ţinteşte la cap. Cu dreapta toarnă apa fierbinte în ceainic.
Se ridică un nor de aburi.
— Gata.
— …
— Ia-o înainte cu tava. Cu grijă, să nu încerci ceva, că te ciuruiesc. *Capisci?*
— Da, *capisco*.

110

Emisiune de ştiri. 9 p.m.

Un grup de rebeli au luat cu asalt o cofetărie din centru. În timp ce forţele de ordine ajungeau acolo, musafirii nepoftiţi au reuşit să împartă mii de cornete cu îngheţată de căpşune, de frişcă şi ciocolată printre vecini şi trecători.

Se crede că...

— Stinge prostia aia! ordonă Madame Louise. Televizorul nu lasă oamenii să comunice între ei.

Mă supun.

111

Madame Louise continuă să mă ţintească cu pistolul.

— Serveşte, ordonă.

O servesc întâi pe ea. Pe urmă pe mine.

— Trei de zahăr pentru mine, te rog. Nu, mai bine patru.

Mă supun.

— Tu nu-l bei dulce?

— Zahărul îngraşă. Şi nu prea-mi place ceaiul. Îl prefer aşa.

— Dar eşti un schelet! Cum să te îngraşi. Nu prea semeni la gusturi cu mama ta. Eleonorei îi plăcea dulce, foarte dulce, ca mie. Că de amară, e viaţa destul…

Apuc ceaşca şi înghit o sorbitură mare de ceai. Scârbos. Fierbinte. Înghit.

Îmi ard un pic gura, capătul esofagului. Nu zic nici pâs. Mai înghit.

Madame Louise mă imită.

Ia o înghiţitură şi lasă ceaşca pe masă. Ridică arma. Duce din nou ceaşca la gură. Îşi ţuguie buzele. Soarbe. Face zgomot. Un zgomot neplăcut.

— Ahhh! de plăcere.

Bea, fără să înceteze să mă ţintuiască.

Lasă ceaşca. Cu mâna liberă scoate pachetul de cărţi de tarot din servietă.

— Amestecă, porunceşte.

— …

— Amestecă bine, băieţaş, porunceşte, gândeşte-te la viitorul tău… Nu. Mai bine gândeşte-te la mama ta.

În timp ce amestec mai ia o înghiţitură de ceai. Şi încă una, mult mai mare.

Zice:

— Ah.

Cotcodăceşte:

— Taie în trei.

Împart pachetul în trei părţi mai mult sau mai puţin egale.

Madame Louise mai ia o înghiţitură.

— Alege un teanc.

— Pe cel din mijloc.

— Dă-mi-l!

Bătrâna părăseşte ceaşca. Fără să lase arma, separă nouă cărţi în trei şiruri de câte trei.

Le aşază pe masă, în dreptunghi.

Mai bea ceai. Se gândeşte. Mai bea ceai. Se gândeşte. Se gândeşte. Se încruntă.

— Linia asta reprezintă antecedentele, explică. Ia altă înghiţitură de ceai. Când termină face un zgomot înspăimântător. Probabil din cauza plăcii dentare, nu e bine fixată.

— Ah. Mai pune-mi o ceaşcă, Pablito.

Mă supun.

— Patru linguriţe de zahăr.

Mă supun. Le pun cu grijă. Amestec în ceai.

— Cealaltă linie, cea orizontală din mijloc, reprezintă situaţia actuală.

— Aha.

Bătrâna înghite mai mult ceai. E greţoasă.

— Iar linia asta mai de jos simbolizează deznodământul problemei, posibilul rezultat.

— Aha.

— Nu mai zice „aha”, vrei? Mucos obraznic! Neobrăzatule!

— Nu mai zic, Madame Louise. Vă asigur.

— Să vedem ce-a ieşit.

Goleşte dintr-o înghiţitură ceaşca de ceai.

— Este foarte clar. Aceasta, împărăteasa, este mama ta. Asul de pică de alături, inversat, arată evidenţa bolii. La sfârşit, la dreapta, apare craiul: e doctorul Candem care prin căi necinstite a vrut s-o înşele pe naiva de maică-ta.

— Înţeleg.

— Nu mai e ceai?

O servesc. Încă alte patru linguriţe de zahăr, îmi cere să amestec.

Amestec. Se face un vârtej chiar în mijlocul ceştii.

Madame Louise ia o înghiţitură mică. Savurează. Ia altă înghiţitură. Savurează.

Este adâncită în gânduri, citeşte trecutul, prezentul şi viitorul în cărţi.

— Acum, să vedem a doua linie, prezentul.

— Da.

— Vezi, aici apar eu: preoteasa. Persoana care are puteri spirituale şi încredere ca s-o consoleze pe mama ta.

— Ca s-o vindece?

Madame Louise tresare. Pentru o clipă am impresia că o să apese pe trăgaci, că o să golească ţeava pistolului de nouă milimetri asupra mea.

Dar nu. Suspină.

În cele din urmă, se destinde.

— Am spus, s-o consolez, care este ca o vindecare a sufletului, restul…

— …

— … şi aici apari tu.

— Valetul de pică?

— Da, valetul de pică. Nu e înduioşător? Unicul fiu se simte împins să se amestece în treburile mamei sale.

— Şi cartea asta, Madame Louise?

— Este o carte foarte importantă… îmi închipui care este.

Fără să lase arma, fără să înceteze să mă ţintească, întoarce ultima carte, cea din dreapta liniei orizontale de mijloc.

— Ce ciudat.

— De ce ciudat?

— Mmm. Este roata norocului. O nehotărâre a destinului. Poate să influenţeze atât într-un sens, cât şi în altul.

— Asta înseamnă că mama poate fi salvată?

— Ha, ha, ha. Glumeţ mai eşti, Pablito! Mămica ta e moartă. Ai omorât-o tu, băieţaş.

Stau liniştit. Foarte liniştit. Dur ca sloi de gheaţă. Rece.

Încep să plâng. Lacrimile îmi curg pe obraji.

— Acum rezultatul depinde de tine.

— Ce trebuie să fac?

— Îmi semnezi un act. Îmi dai titlul de proprietate al apartamentului… şi banii economisiţi de mama ta.

— N-avea niciun sfanţ!

— Eu ştiu că avea, prostuţule. Mi-a mărturisit ea. Eu eram confidenta ei, prietena, consiliera, umărul pe care plângea. Tu, în schimb, Pablito, îi făceai numai neplăceri…

— Bine. Vă dau tot. Fac ce vreţi. Dar dumneavoastră ce faceţi cu mine?

— Deocamdată, nimic, nu te denunţ. Atâta timp cât te porţi frumos cu mine, bineînţeles, şi cât eşti dispus să-mi îndeplineşti unele dorinţe, unele mofturi, să-mi faci unele favoruri, iubire… Hi, hi, hi… Nu mare lucru.

Ia altă înghiţitură de ceai.

Se clatină un pic. Se clatină un pic. Se clatină.

— Dar nu te grăbi, Pablito. Să vedem cărţile de pe ultima linie. Cea a viitorului.

O întoarce pe prima din stânga. Apare cartea cu numărul treisprezece. Moartea.

Madame Louise începe să tremure. Se clatină.

— Nu-i ciudat că moartea apare în viitor? o întreb.

— Mmm… lui Madame Louise i se închid ochii, îi cade pistolul.

Arma se loveşte de podea.

Nu se descarcă.

— Ce mi-ai dat, fiu de căţea?

— Termilar. O benzodiacepină capabilă să adoarmă un cal în plină cursă. Era un sedativ al mamei.

— M-ai o-tră-vit…

— Nu. Nu v-am otrăvit. V-am adormit doar.

— Şi tttu?… De ce nu adormi? Ai băut… acelaşi… ceai.

— Da. Dar nu i-am pus zahăr.

112

Jesús, portarul este întins pe jos, pe holul de la intrare, cu faţa în sus, cu capul băgat într-o deschizătură din perete.

— Bună ziua, Jesús.

— ’tu-i mama mă-sii. Bună ziua, don Pablo.

Portarul este murdar. Are un *overall* îmbibat de transpiraţie. În jur, pe jos, sunt multe scule risipite: cârlige, ciocane, cleşti, diverse mărimi şi modele de chei franceze.

— Ai pierdut ceva?

— Da’ de unde. Repar o scurgere în ţeava de apă.

— Văd.

— Dar blestematul ăsta de filet nu vrea să cedeze. Dumnezeii mă-sii. E ruginit.

— Dibăcia întrece forţa.

— Aşa-mi zice nevastă-mea, Manuela.

— De ce nu-i dai cu ulei?

— Ulei? De ce?

— Pentru ţeavă, pentru filet. Dă-i cu un lubrifiant, ca să se slăbească.

— Aveţi dreptate, don Green. Cum de nu mi-a trecut prin cap? Chiar acum îi zic Manuelei să-mi dea sticla din bucătărie.

— E mai bine să foloseşti un ulei necomestibil, un lubrifiant industrial.

— Frate, n-am.

— Atunci, dă-i şi cu ulei pentru mâncare. Aşa, aşteaptă puţin să intre uleiul în filet. Pe urmă mai încearcă o dată cu cheia franceză. Nu prea tare. Încetişor.

— A, bine. Am priceput.

Jesús îşi şterge mâinile înnegrite pe *overall*. Scuipă în fiecare palmă. Mai întâi stânga, apoi dreapta, amândouă cu salivă din abundenţă.

Îşi freacă mâinile.

Se şterge din nou pe *overall*.

— Aşa-i mai bine, frate.

Se duce după ulei.

113

Sună telefonul.

De m-ar suna pentru un serviciu.

Să răspund? Nu, mai bine nu. Mai bine aştept. Prin supoziţie. De-ar fi o slujbă.

Sună încă o dată.

De două.

De trei ori.

Răspunde robotul:

— Suntem de la clinica doctorului Paul Candem. Vă rugăm, Eleonora Green şi/sau o rudă directă: luaţi urgent legătura cu noi…

Hotărăsc să răspund:

— Da?

— Cine e?

— Cu cine doriţi să vorbiţi?

— Cu Eleonora Green.
— Acum nu poate să vorbească. Cine-o caută?
— Sunt secretara de la clinica doctorului Candem. Cu cine vorbesc?
— Pablo Green. Eleonora e mama mea.
— Îmi pare bine, domnul Green. Vrem să vă comunicăm că propunerea noastră de tratament pentru mama dumneavoastră rămâne deschisă. Trebuie doar să semneze.
— Cine trebuie să semneze? Ea sau eu?
— Păi… hmmm… aveţi proprietăţi pe numele dumneavoastră, domnule Green?
— Nu.
— Atunci, trebuie să semneze mama dumneavoastră.
— Mama nu poate să răspundă.
— Vă rog, spuneţi-i să ia legătura cu noi cât mai repede sau să vină direct la clinică. E periculos să întrerupă tratamentul.
— Bine. Îi voi spune. Puteţi să-mi faceţi un serviciu?
— Da…
— Vreau o întrevedere particulară cu doctorul Candem. Urgent. *An appointment.*
— Ce-aţi spus?
— O întrevedere cu Candem, cât mai curând posibil.
— Să văd, lăsaţi-mă să mă uit pe agendă.
— …
— Vineri. La ora şaptesprezece. E bine?
— Perfect.

114

De când s-au instalat camere de supraveghere pe străzi, au apărut sute de nudişti spontani, bărbaţi şi femei care-şi expun părţile ruşinoase şi aleargă ca nebunii pe bulevarde ca să apară la televizor.

S-a spus în *Emisiunea de ştiri.*
Preşedintele e furios.

115

— Mmm… mmm… ahh…

Madame Louise e legată. Bine legată, în salon.

— Mmmm… mmm… ahh.

Se trezeşte după mai bine de opt ore.

— Mmm… mmm… ahhh. Bleah, bleah.

Îi trece efectul sedativului.

— Bleah, bleah.

Tuşeşte.

Nu vreau s-o văd trează.

Nu vreau să vorbesc iar cu ea.

Am în mână pistolul ei de nouă milimetri.

Ridic piedica.

N-am tras niciodată cu aşa ceva. Dar am văzut multe filme din lumea interlopă. Trebuie să fie uşor.

Îi pun ţeava între sprâncene.

— Mmm, bleah, bleah, mmm… ahh.

Se trezeşte.

N-am să aştept să deschidă ochii.

Bleah.

Direct în creier.

— Bleah… mmmmhhh… ahhh.

Nu. Nu pot. Cobor pistolul. Nu pot. Nu pot să văd sânge. Sunt un bleg. Slab. Laş. Căcăcios. În cele din urmă, las pistolul şi iau seringa. Injectez direct în venă. Morfină. Multă. Destulă. Prea multă.

— *Bye, bye, pussycat. See you never, baddy Louise. Give my records to mom.*[11]

116

Emisiune de ştiri. 10 p.m.

Comisia Femeilor Naţiunii solicită colaborarea instituţiilor, asociaţiilor, organizaţiilor de stat şi particulare şi a publicului în general, pentru adunarea de fonduri în vederea construirii unor braţe noi, în locul celor care au fost amputate statuii ilustrisimului Preşedinte al Naţiunii. Mutilarea s-a petrecut în urmă cu câteva zile într-un țicnit atac de vandalism care nu merită alt comentariu decât respingerea absolută a tuturor cetăţenilor cumsecade.

O echipă de specialişti angajaţi anume a apreciat că este imposibilă separarea cu succes a braţelor statuii Preşedintelui, care au fost lipite de cioturile unei reproduceri în mărime naturală a celebrei Venus din Milo.

Mai sus menţionata reproducere fusese dăruită ţării noastre de către Uniunea Europeană. Nu-i vorba de original, dar este o operă valoroasă care ar putea să se deterioreze serios dacă se trage de extremităţile lipite cu ciment instantaneu de contact.

Pentru păstrarea integrităţii unei opere atât de mari, echipa de tehnicieni a recomandat ca Venus *să fie lăsată aşa cum este, cu braţele adăugate, provenite de la statuia Preşedintelui.*

În schimb, sculptura care îl reprezintă pe şeful Statului, azi din nenorocire de două ori ciungă, poate fi perfect restaurată prin topirea în bronz a două noi braţe ale căror forme se vor obţine din mulajul în ghips realizat chiar pe persoana Preşedintelui.

Extremităţile astfel obţinute vor fi lipite pentru a completa figura mult respectatului conducător.

Femeile din Comisie estimează că preţul restaurării nu este excesiv de ridicat şi au încredere că populaţia va răspunde solicitării cu generozitatea obişnuită.

În acest scop, Comisia a organizat o colectă. Toate patrulele de poliţie din oraş, înarmate cu puşculiţe vor trece prin clădiri, locuinţe particulare, centre de reuniuni şi toate acele locuri în care se poate găsi un contribuabil.

Pentru fiecare ban, pentru fiecare sumă donată, mare sau mică, se va înmâna un certificat cu parafa Primei Doamne.

117

Târăsc corpul călduţ încă, legat încă, până în dormitorul mamei. Madame Louise e uşoară.

O las lângă mama. Cu faţa în sus.

Închid uşa camerei.

Merg trei paşi şi mă întorc. Deschid din nou uşa.

Dau de-a rostogolul pe covor trupul lui Madame Louise. O aşez cu faţa în jos.

— Aşa o să puteţi să staţi de vorbă, murmur printre suspine. Gura mi se umple de lacrimi şi de muci. Înainte să mă retrag, adaug:

— N-o să mai fii atât de singură, mamă.

I close the door.[12]

118

— La dracu, blestemata asta de țeavă nu vrea să se slăbească, gâfâie Jesús pe holul clădirii, mai bine continui mâine. Nevastă, Manuela, scroafă ce eşti, scuipă Jesús. Pregăteşte-te, că vin!

119

Vecina bate la uşă.

— Pablito, eşti acasă?

Inspir.

— Eşti acasă?

Expir.

— Am ceva pentru tine…

Inspir.

— Şi pentru mama ta.

Expir.

Toc, toc, toc.

Toc, toc.

Toc, toc, toc, toc.

— Deschide, dragule.

Toc, toc, toc, toc, toc, toc, toc.

— Deschide, Eleonora! Ţi-am adus ceva nemaipomenit!

Toc, toc, toc, toc, toc.

Toc, toc, toc.

Toc, toc, toc, toc.

— Bah, se vede treaba că nu sunt acasă.

Vecina strecoară ceva pe sub uşă. O scrisoare?

Îmi ţin respiraţia.

Nici nu inspir, nici nu expir.

— O s-o găsească când se întorc! vociferează vecina în faţa uşii închise, ca şi cum ar fi absolut sigură că mama şi cu mine suntem ascunşi în casă.

Aştept cinci minute.

Zece minute.

Cincisprezece minute.

Mă apropii cu grijă. Pe întuneric.

Mă aplec.

Iau hârtia pe care vecina a strecurat-o pe sub uşă.

Mă duc la masă.

Mă aşez.

Aprind un chibrit.

Nu. Nu este o scrisoare. Sau, dacă este, nu are plic.

Este o hârtie. O simplă hârtie împăturită, tipărită. Pare un fluturaş de propagandă.

Hârtia e foarte subţire, de calitate proastă, iar cerneala literelor tipărite e ştearsă pe alocuri:

Cartoful previne şi lecuieşte cancerul

Faimosul tubercul de origine americană, pe lângă calităţile sale alimentare de netăgăduit şi a multiplelor întrebuinţări cosmetice (feliile de cartof crud puse pe ochii închişi înlătură cearcănele) s-a dovedit a fi eficace în tratarea multor boli grave, acute sau cronice.

Într-adevăr, cercetătorii nord-americani de la Potato Research Department din cadrul Ohio University au demonstrat că anumite principii active conţinute de amidonul cartofului american sunt capabile să stopeze înaintarea bolilor considerate până acum mortale, ca SIDA, scleroza multiplă şi carcinomul în diversele sale manifestări neoplastice.

În alte tipuri de suferinţe, ca alzheimer şi sindroame relaționate cu dementa senilă, cartoful a demonstrat că este un nemaipomenit aliat al medicilor.

În acest momen se fac probe de laborator şi teste pe populații umane. Se estimează că această etapă de experimentare va face loc în curând aplicării imediate la pacienţii care doresc.

În continuare, scrisul tremurat al vecinei: „Eleonora, Pablito: asta o să vă fie de folos."

Sigur, vecină, de mare folos.

Deschid uşa dormitorului şi pun broşura despăturită pe cadavrul mamei.

120

Mac Meat.

King of Hamburgers.

Şir interminabil de copii.

Jumătate din afişul luminos se aprinde:

Mac Meat.
Şi se stinge.
Apare a doua jumătate:
King of Hamburgers.
Şi se stinge.
Pe rând. Lumini de neon. Grăsimi saturate. Muzică ambientală. Hărmălaie. Bule.
Plin de copii. Plin de mame. Plin de ţipete. Afişe lipite sau agăţate peste tot: „Combo Alegria cu o surpriză specială”.
Care-o fi „surpriza specială”?
Mă aşez în şirul de copii şi mame. Aştept să-mi vină rândul.
Ţipă. Zbiară. Rag.
Pocnesc. Le curg balele. Plâng. Cer insistent.
Sar. Stau unii peste alţii. Se bucură.
Tropăie. Îşi scot mucii din nas. Se ating.
Se ţin de mamele lor ca nişte păianjeni mici sau maimuţe-săritoare, ca nişte păsări sinistre, agăţaţi de poala fustelor femelelor mame.
Ţipă.
Se bucură.
Cer.
Din fericire, preventiv, am întotdeauna la mine un pic de vată în buzunar. O împart în două părţi aproximativ egale.
Una pentru fiecare ureche.
Şirul e foarte lung. Mă uit la afişe.
Care-o fi surpriza din Combo Alegria de la Mac Meat?
Care-o fi?
Îmi vine rândul.
— Un Combo Alegria!
Vânzătoarea mă pliveşte şi râde. Are un dinte gri. Sprâncene false.
Plătesc.
Caut repede o masă la care să mă ascund.
Numai bine: o masă perfectă, lângă fereastra mare care dă în stradă.

Mă clatin. O iau cu asalt. Mă aşez pe scaunul tare din plastic.

Deschid cutia de Combo Alegria.

Scot hamburgerul.

Scot *small fries.*

Coca Cola.

Surpriza.

Ah, surpriza. În sfârşit, surpriza. Să vedem.

Iar dinozaurul. Dinozaurul cu inscripţia care-i traversează pieptul: *„The children's Friend"* şi chipul preşedintelui Statelor Unite.

Zâmbeşte.

Dar de data asta e o diferenţă.

Dinozaurul are o spadă strălucitoare în mâna dreaptă. În mâna stângă îi atârnă un cap din pânză care reprezintă dezgustătoarea ţeastă a „dictatorului din Orientul Apropiat".

Copiii râd. Se amuză. Aplaudă.

Le curg balele. Ţipă. Pufnesc.

Cer mamelor lor alt Combo Alegria.

Vor să dubleze surpriza.

121

— Suntem de la Partidul Naţionalist, spune robotul. În pofida ruinei instituţionale, Partidul nostru îşi pune toate speranţele în viitor. Îi convocăm pe doamna Eleonora Green, şi în mod deosebit pe fiul ei, Pablo Green, la următoarea noastră întâlnire. Partidul Naţionalist, în consens cu actualele autorităţi provizorii propune un dialog fructuos spre binele celor mai înalte interese ale Patriei. Vă rugăm să nu lipsiţi. Bonurile de cooperare ale comisiei noastre de finanţe sunt disponibile la telefonul 387 387 387. Puteţi să faceţi donaţii şi automat doar formând 0700 96 8.

Pornesc calculatorul. Verific mailul. Mesaj identic. Acelaşi text.

Este mesajul unei maşinării. E vorba de un e-mail personalizat prin intermediul unui formular ilegal de umplere a spaţilor albe, folosindu-se de o bancă de date, de o listă de nume.

Totul la scară mare.

Mii de numere de telefon.

Mii de adrese.

Mii de nume.

Mii de date biografice.

Acelaşi mesaj pentru zeci de mii de persoane.

Puncte. Puncte minuscule. Cifre într-un procesor.

Câţi îngeri încap pe vârful unui ac?

Milioane.

Miliarde.

Catralioane.

Toţi bat din aripi în acelaşi timp. Dau din aripi ca nişte vrăbii, ca nişte microbi, ca nişte bacterii. Ca protozoarele.

Toţi pentru una, Fuenteovejuna.

— Cine l-a ucis pe Comandor?

— Nimeni, niciunul, domnule.

Primesc acelaşi mesaj de mai mult de o sută de ori prin internet, prin scrisori, prin telefon.

Prin telepatie, prin fibră optică, prin aer şi prin cablu.

— Îl trimite Fuenteovejuna?

— Nu.

— Atunci, cine?

— Comandorul, domnule.

122

— Na, Manuela!

Poc, poc, poc, poc, poc.

Buf, plaf, poc.

Iar o fi pierdut Atlético?

— Căţea.

Poc.
— Târfa, stricato, fudulo!
Poc.
— Mai ia, târfă!
Poc.
Nu mai tolerez aşa ceva. Mă doare-n cot de violenţa domestică. Dar mă deranjează zgomotul.

123

Spanish monkey: I'll give you your punishment. Son of a Franco! Son of a Primo de Rivera! Son of a Julio Iglesiasl![13]
Fiu al curvei de maică-ta care te-a făcut, spaniol împuţit!
I'll give you a medicine, a great medicine, a kind of medicine that you will never forget.
Your name is Jesús, sure. Then, you'll be crucified, soon. I know.[14]

124

Doctorul Candem explică la telefon.
— Mama dumneavoastră poate fi salvată, zice, mai avem încă timp, zice, ştiinţa a făcut progrese neaşteptate, zice, trebuie doar să aveţi încredere în mine, zice. Soluţie se află la îndemână, zice.
— Bine, zic.
Îi închid telefonul.
Sună iar.
Este secretara lui Candem:
— Doctorul vă aşteaptă lunea viitoare la 10 a.m.
Secretara închide.
Deci, Candem îmi acordă o întrevedere?
Mă voi duce.

125

— Poc, poc, poc.

Nu reuşesc să închid un ochi.

O să trebuiască să-l adorm pentru totdeauna pe Jesús, portarul.

126

— Poc, poc… poc.
— Aoleu! zice Manuela.

127

Ieri a căzut un fulger pe clopotul bisericii de la colţul casei. A răsunat ca o bombă:
Buuuuuummmmm…
Cuvântul lui Dumnezeu.
Pe urmă a plouat toată după-amiaza, foarte tare, ca şi cum n-ar mai fi plouat niciodată înainte, ca şi cum ar fi fost prima oară. „Cum s-a spus, va ploua mereu”.

128

— Zzzzzz, cântă musca şi se aşază pe glezna stângă a mamei.

129

— Poftim, Jesús.
— Ce-mi dai, frate?
— E rachiu. Rachiu de-aici. National. Rachiu sud-american. Dar e printre cele mai bune din lume. Te asigur.
— A, da?!
— Da. Este ca şi cea mai bună tescovină spaniolească. Doar că mai slab.
— Ce vrei să zici?

— Că e aproape la fel de bun ca tescovina spaniolească. Nu la fel de bun, bineînţeles. Dar aproape. Bea-l cu încredere, Jesús.

— Aşa voi face.

I-am injectat cinci milimetri de Verixal direct prin dopul sticlei. După al doilea pahar, Jesús n-o să mai simtă universul.

130

O cheamă Alina. Alina Huerta.

Este cea mai bună scenă de sex explicit din acest text. Cea mai tandră şi înduioşătoare.

Imaginaţi-vă.

131

— Pablo Green.

— Da.

— Juraţi să spuneţi adevărul, tot adevărul şi numai adevărul?

Tribunalul mă priveşte.

Transpir.

— Da. Jur.

Deodată văd colţi în gura procuroarei, în gura avocatului apărării.

— Jură, *'iule*. Jură liniştit, îmi spune avocatul apărării. Mă muşcă de antebraţ.

— Auuu.

Doare.

— Daţi-mi drumul, vă rog!

Nu-mi dă drumul.

— Auuu.

Îmi smulge o bucată considerabilă. O gură plină de muşchi şi tendoane.

— Vezi că nu e mare lucru? îmi zice.

Îmi privesc braţul. Lipsesc patru centimetri de piele. Rana e adâncă de un centimetru şi jumătate.

Sângerez.

— Vezi că nu e mare lucru? râde avocatul.

Mă doare. Mă doare rău.

Transpir. Ţip. Ajung la disperare.

132

Noroc că e un vis, cum e evident în acest tip de povestiri.

133

— Luaţi loc, domnule Green

Mută scaunul ca să stau comod.

— Problema mamei dumneavoastră e serioasă.

— Ce problemă?

— Sănătatea mamei dumneavoastră.

— Înţeleg.

— Vedeţi asta?

Doctorul Candem pune pe masă un flacon mic de culoarea chihlimbarului.

— Da.

— De asta are nevoie mama dumneavoastră.

— A, da?

— Desigur. Asta opreşte imediat procesul de metastază. Trebuie să-i fie administrat chiar acum.

— A, da?

— E miraculos!

Mă uit la produs.

— E lichid.

— …

— Se dozează sub formă injectabilă. Mama dumneavoastră trebuie să-l ia de cinci ori pe zi. Trebuie administrat cu regularitate, alături de

medicamentaţia obişnuită, se înţelege: injectabile, analgezice, calmante…

— Înţeleg.

— Înţelegeţi?

— Da.

— Atunci, semnaţi aici.

— Ce-i asta?

— Un document.

— Un ce?

— Un document. Dumneavoastră sunteţi reprezentantul legal al mamei dumneavoastră. Vă angajaţi să achitaţi taxele medicale, *royalty-ul* corespunzător tratatului cu produsele farmaceutice active antineoplastice înscrise (sic) şi cheltuielile de serviciu.

— Ce sunt cheltuielile de serviciu?

— Multe şi variate. La fiecare două zile o asistentă trebuie să vină la dumneavoastră acasă ca să-i facă mamei dumneavoastră o curăţire a sângelui şi să-i administreze medicamentele suplimentare.

— Ce medicamente suplimentare?

— Xenicim complex, Xenicim forte, Xenicim compus cu vitamine liposolubile, Vanitem, calmante, înlocuitori ai morfinei şi ai Verixalului…

— Acelaşi lucru ca întotdeauna…

— Nu acelaşi lucru, afirmă categoric Candem. Diferenţa se află în flaconaşul acesta.

— De ce?

— Aici se află principiul activ al tratamentului. Este un procedeu exclusiv dezvoltat de clinica noastră. Un medicament revoluţionar capabil să ducă la remisia oricărei leziuni oncologice, chiar şi în stadiu terminal.

— Cum se numeşte?

— Candemex.

— Şi ce conţine?

— Este un secret apărat prin brevet internaţional. Înţelegeţi: nu pot să vi-l dezvălui. E

vorba de un principiu activ foarte puternic. Atacă direct celulele afectate, le lasă intacte pe cele sănătoase… Stimulează sistemul endocrin şi activează sistemul imunologic, influenţează direct producerea de limfocite, stimulează cerebelul şi măduva spinării…

— Candemex?

— Da. Candemex.

— Şi de ce se numeşte aşa?

Candem zâmbeşte. Are dinţi din acril.

— Este evident, nu? în onoarea descoperitorului.

E atât de prost, încât, într-adevăr se simte mândru de înşelătorie.

Candemex, Candemex, Candemex injectabil, intravenos.

C.C.C.

Apă distilată.

Ser fiziologic.

Baliverne.

134

Bate cineva la uşă.

— Don Pablo! Don Pablito!

E spanioloaica Manuela. Plânsă toată.

— Don Pablo? Domnişorule Pablo?

O bocitoare.

— Deschideţi-mi, vă rog.

Întârzii să deschid. Mă duc la baie. Fac pipi. Mă întorc. Mă privesc în oglinda de la toaletă.

Ce cearcăne! Sunt o fantomă. Un spectru al lui Pablo Green. Protagonistul din „Căderea Casei Usher”. Un surogat autohton şi marginal al lui Edgar Poe, mai târziu Edgar Allen Poe.

— Vă rog, domnule Montresor!

Mă uit în oglindă, în vreme ce spanioloaica Manuela loveşte în uşă cu forţa unei junici din rasa

Hereford.

Mă uit în oglindă. Ce cearcăne. *„The raven said: never more”.*[15]

— Don Pablo! Pablito!

Târăsc picioarele.

Mă uit prin vizor. „Toc, toc, cine e? Deschid zidul”.

— Ce vreţi?

— Sunt Manuela, don Pablo.

— Aha.

— Soţia lui Jesús.

— Ce-aţi păţit?

— Soţul meu se simte rău, foarte rău, don Pablo.

— Şi ce vreţi să fac eu?

— Să mă ajutaţi.

— Nu ştiu cum pot să vă ajut.

— Deschideţi.

— Ce?

— Deschideţi uşa, don Pablo.

Deschid.

Manuela e scăldată în lacrimi. O broască râioasă. O zdreanţă. O foaie de hârtie umană, mototolită. Groasă.

Mă îmbrăţişează.

Miroase a transpiraţie. Şi a ceapă. Şi a usturoi.

— Găteaţi?

— Da. Cum aţi ghicit?

— Al şaselea simţ. Intuiţie masculină, Manuela.

— Veniţi, veniţi repede, don Pablito. Jesús al meu se simte rău…

— Ce-a păţit?

— Nu răspunde.

— Nu?

— Nu. E căzut jos. A leşinat.

— Nu cumva e beat?

— Jesús nu bea niciodată! Mă rog. Aproape niciodată. Un picuţ din când în când. Bah. Bea mult, dar n-are nimic. Acum e altfel. Se întâmplă ceva.

— Ce-i cu vânătăile astea, Manuela?

— Care?
— Astea. Semnele astea pe faţă.
— Am căzut.
— Şi te-ai lovit la amândoi ochii?
— Sunt cearcăne. Știți că nu dorm. Sufăr de insomnie. Şi dumneavoastră aveţi cearcăne.
— Dar nu ca astea.
— Fiecare are cearcănele sale, don Pablo. Din cauza insomniei, a grijilor…
— Nu ştiam că nu dormi. Şi semnul ăla pe braţ?
— M-am lovit de uşa frigiderului.
— Nu te cred.
— Vă jur că aşa e!
— Parcă te-ar fi zgâriat cineva foarte tare. Legănat. Cine te-a bătut?
— Nu m-a bătut nimeni.
— A, nu? Şi semnul ăla la sprânceană, în partea stângă?
— A, semnul ăla. A fost Jesús, când juca.
— Ce juca?
— Juca *truco*[16].
— V-a bătut cu valetul de ghindă?
— Nu. L-am bătut. L-am bătut la cărţi. El băuse. Mult. A aruncat cu paharul în mine.
— Gol?
— Ce?
— Paharul.
— Nu. Plin.
— Plin de ce?
— De rachiu. Rachiul pe care i l-aţi dat dumneavoastră. Jesús îl amestecase cu un pic de vin. Roşu. Rachiul era alb.
— Am zis eu.
— Ce-aţi zis? De ce?
— Pentru că cicatricea e vânătă. Ca drojdia de vin. Violetă. Deşi are o aureolă albă şi strălucitoare, bănuiesc că din cauza rachiului. Era un rachiu bun ăla pe care i l-am dat.
— Ajutaţi-mă.
— Ce vreţi să fac?

— Chemaţi o ambulanţă.

— Pentru ce?

— Pentru Jesús al meu. Vă rog. Moare Jesús al meu! Doamne Dumnezeule!

— Înainte trebuie să vă pun câteva întrebări.

— Grăbiţi-vă.

— Jesús vă bate?

— E soţul meu. Ştiţi doar. E normal. Sigur că mă bate.

— Şi dumneavoastră răbdaţi?

— Aşa şi-aşa. Cât pot. Sigur. E datoria mea.

— V-a rupt vreun os?

— Ce vă pasă? Asta-i ceva personal, intim, o problemă între mine şi soţul meu.

— Dar v-a rupt sau nu v-a rupt vreun os?

— … da. O dată. Clavicula. Dar ajutaţi-mă! Nu mai pierdeţi timpul!

— Bine. Hai să vedem ce-a păţit Jésus.

135

Candemex. Candemex. Candemex.

Apă distilată. Apă de canal. Limfa de canal. Licoare de baltă. Urini pe care viaţa le-a luat, îngrijorarea cartierului care s-a schimbat. Ploaie falsă. Gheaţă murdară, topită, contaminată.

Apă de la robinet. Apă de la ţeavă. Ser fiziologic. Apă de cloacă. Apă servită.

Apă a fi viaţă.

136

— Vai, sărmanul meu Jesús!

— Nu te-ngrijora, Manuela, curând o să fie mai bine. Mult mai bine.

— Ce-i daţi?

— Nimic. Un calmant. Un medicament pe care-l ia mama.

— Şi o să-i facă bine?

— O să-l liniştească… Deja îl linişteşte: uită- te la faţa lui. Pare chiar că zâmbeşte.

— Dar e inconştient!

— E liniştit. O să se odihnească.

— Cum adică liniştit, don Pablito?

— Fericit.

— Sfor, sfor.

Jesús zace pe podea. O să dureze vreo zece sau douăzeci de minute. Cred.

— De ce a murit?

— Infarct miocardic, aproape sigur, îl informez pe medicul de gardă de la urgenţe.

Tipul cască, din nou cască, iar cască, Se vede că a fost de gardă toată noaptea.

— Zi agitată, nu?

— Destul de agitată. Infarct miocardic, aţi spus?

— Exact.

Medicul mai cască o dată, notează într-un caiet cauza decesului şi semnează certificatul de deces fără să clipească.

Manuela plânge ca o scroafa.

Gata cu certurile şi disputele.

Acum, la culcare.

137

Tămâie. Să-mi amintesc să cumpăr tămâie. Să aprind câteva beţişoare în apartament. Mai ales în camera mamei. E mai cald decât era de aşteptat.

Începe să miroasă ciudat.

138

Green, numele meu de familie, înseamnă verde în engleză.

Se spune că de aici provine cuvântul „gringo”. Erau un fel de chemare, un strigăt de război. Cel puţin o frază de avertizare, o plângere, un vaiet, o cerere insistentă, poate o pretenţie care, cu trecerea timpului, se va transforma într-un singur cuvânt:

— *Green, go!*

Adică:

— Verde, pleacă!

Verde era uniforma soldaţilor nord-americani care au invadat Mexicul. Mexicanii voiau, doreau, tânjeau ca ei să plece.

— Verde, pleacă!

— *Green, go!*

De aici la *„greengo!”* şi la „gringo” e doar un pas semiotic, sintactic, pragmatic. Se produce o apocopă productivă, potrivită, economică. O condensare care se instalează în mijlocul limbii spaniole ca un pom fructifer, aflat la început.

Semantica este practic invariabilă.

Cred că într-adevăr sunt *green*. Nu doar după numele de familie, după *last name.* Sunt şi gringo. Poate că trebuie să plec.

Sunt verde, poate imatur. Verde nu ca uniforma unui soldat nord-american, ci verde ca o fructă căreia îi lipsesc soarele, lumina şi viaţa ca să ajungă la maturitate. O fructă despărţită prea devreme de pomul său. Tăiată, amputată, mutilată, despărţită înainte de vreme.

Uneori am impresia că nu mă simt bine nicăieri. În realitate nu aparţin niciunui loc. Sunt o corcitură pretutindeni. Nu sunt nimic. Sunt totul. Sunt verde, imatur, subdezvoltat, încă nu sunt pregătit pentru viaţă, dar viaţa deja mi se duce: *life goes away!* Viaţa nu este de culoare verde. Viaţa nu e green. *”Life isn’t green. Maybe life is yellow, or almost yellow, but not green. Green is the colour of immature fruit. Among all the colours, green is the youngest. I am not sure if I know something about*

yellow, about life. Recently, I have learnt a lot about death. I wish I haven't."[17]

139

— Pablo Green, pleacă.
— De unde?
— Din casa asta.
— De ce? Nu vreau! E casa mea!
— Casa mamei tale.
— Dar şi casa mea!
— Mama ta e moartă în dormitor.
— …
— Deja sunt două cadavre în dormitor. Cel al mamei tale şi cel al lui Madame Louise.
— …
— Iar la etajul de deasupra, al şaselea, zace nemişcat trompetistul cel gras.
— Şi ce dacă?
— Duhneşte deja! Trupurile grase putrezesc mai repede. Nu va dura mult şi vecinii îşi vor da seama. O să trebuiască să pleci de-aici curând.
— Nu cred.
— A, nu?
— Nu. La un moment dat o să vină iarna. La frig duhorile încetinesc, se răspândesc mai greu.
— Dar clădirea asta deja seamănă cu un cimitir. L-ai omorât şi pe Jesús, portarul.
— Nu l-am omorât eu!
— A, nu? Dar cine l-a omorât? Cine i-a injectat Verixal în sticla de rachiu?
— Eu i-am pus Verixal. Dar nu l-am omorât. L-au omorât loviturile.
— Ce lovituri?
— Pe care i le dădea Manuelei, soţia lui.

140

Oamenii buni ştiu la ce să se aştepte. Oamenii buni ocolesc umbra răului care creşte pe străzi, oamenii buni sunt ca apa pentru seminţe: le trezeşte, le face să se întoarcă la viaţă, le transformă în pomi. Pomii cresc. Uneori dau roade. Sunt mulţi pomi care n-au copii, care nu dau roade. Doar îşi întind lemnul, fac mai mare, mai somptuoasă substanţa trupului lor. Oamenii buni, că au sau nu copii, că dau sau nu roade, sunt ca pomii.

Într-o zi un om rău sau un om care se crede bun şi e rău fără să ştie, vine şi îi taie cu toporul. Îi trânteşte la pământ. Îi distruge. Îi împarte în bucăţi şi îi împrăştie în diferite locuri.

În unele dintre aceste locuri fabrică scaune, mese, şifoniere, cu lemnul omului bun. În alte cazuri, pur şi simplu îl ard. Şi mai întâi în flacără şi, apoi în fum se aude o muzică ce se înalţă la cer, o muzică gri sau neagră.

141

— Vreau să vorbesc cu doctorul Candem.

— Aveţi întâlnire?

Târfa, fără perdea, palidă, uşoară ca un voal de mătase şi subţire ca un şarpe, secretara cu unghiile vopsite întoarce ochii.

Îi deschide.

Ridică şi coboară genele false.

Priveşte dreaptă ecranul calculatorului.

Zâmbeşte.

— Nu. Nu ştiu dacă am întâlnire. Cred că da. M-au chemat de aici, de la clinică. Numele meu e Pablo Green.

— Ahhh, suspină obscen. Dumneavoastră sunteţi fiul Eleonorei Green?

— În persoană.

— Aşteptaţi un moment.

Apasă pe tastele interfonului, spune câteva cuvinte în chip de parolă.

Fără perdea, târfa, slabă. Poliglotă?

— Doctorul o să vă primească în câteva minute. Vă rog, luaţi loc. Doriţi o cafea?

— …

Mă gândesc.

— Un ceai se poate?

— Desigur.

— Cu zahăr?

— Nu. Simplu. Natural. Urăsc zahărul.

În sala de aşteptare sunt singur. Arunc o privire, frunzăresc, arunc o privire, frunzăresc revistele de pe o măsuţă joasă.

Life în spaniolă, *Life* în engleză, *Times*, *Newsweek*, *Gente*, *Para Ti*, *Hola*, *Vodevil*, *Nature*, *Paris Match*, *Veja*, *Unicornio*, *Tel quel.*

Mă prinde un articol din *Nature*: „Tratamente naturale pentru cancer”.

Pe coperta de la *Gente* e o pereche de ţâţe imense între litere albe şi roşii. În spatele ţâţelor apare o femeie. O femeie slabă, foarte slabă, prea slabă ca să fie adevărata proprietară a ditamai ţâţele.

— Silicoane, bombăn indignat şi pun la loc revista.

Tel quel are un articol interesant despre *muslim* care locuiesc în împrejurimile Parisului. Nu ştiam că sunt atât de mulţi. Sute de mii. Mai mulţi decât în Mecca. Aproape mai mulţi decât în tot Orientul Apropiat.

Să-i ia dracu. Să-i ia dracu pe francezi pentru că au pus laba pe Argelia şi pentru că au torturat în numele Raţiunii.

Deşi dacă mă gândesc bine, dacă mă gândesc la Voltaire şi la Jean Paul Sartre, ba mai mult, dacă mă gândesc la Simone de Beauvoir, cred că povestea din Argelia a fost un joc de copii. Ajunsă în acest punct merită să fie iertată. În orice caz, *la*

France se salvează prin Albert Camus şi prin Marcel Marceaux, fără îndoială.

În *Tel quel* apare un interviu cu Michel Houellebecq. Încă o dată pedeapsa cea mai categorică pentru Franţa. Michel Houellebecq merită pedeapsa maximă. Decapitarea. Ştiau ei ce fac când au inventat ghilotina.

Cu plăcere aş unge şinele maşinăriei de tăiat capete pentru ca bolnavul acela mintal de Houellebecq să înceteze o dată pentru totdeauna să mai spună tâmpenii.

Ceea ce altădată a fost glorie intelectuală în Franţa, azi se numeşte nevroză. Iar idioţii o sărbătoresc, aplaudă, le curg balele.

Allons enfants de la Patrie, le jour de gloire est arrivé"[18]

— Doctorul Candem o să vă primească imediat.

— Mulţumesc mult.

Se deschide uşa. Apare burta motanului Garfield. Candem e Garfield. Are până şi unghii.

Motan împuţit.

— Poftim. Intră, Pablo.

Închide uşa.

— Cum se simte mama dumitale?

— Aşa şi-aşa. Ceva mai rău. Vrea să vă vadă.

— Vrea să mă vadă?

— Da. E gata să semneze orice.

— Ah… bine. Foarte bine, zâmbeşte Garfield. Avem timp. În ultima perioadă ştiinţa a progresat mult.

— Când?

— Când ce?

— Când veniţi acasă?

— E mai bine ca mama dumneavoastră să se deplaseze la clinică. Aici avem *kits*-urile de diagnostic, aparatura…

— Dar ea vrea să vă duceţi s-o vedeţi. Are multă încredere în dumneavoastră. Numai în dumneavoastră… Are totul pregătit ca să semneze şi să vă dea actele.

— … mda. În cazul acesta, voi face o excepţie… lăsaţi-mă să-mi consult agenda… să vedem…

— …

— Marţi de dimineaţă e bine?

— La ce oră?

— La nouă.

— Perfect. Mama se trezeşte la opt ca să bea mate. Chiar eu i-l pregătesc, din ierburi.

— Ce fel de ierburi?

— Ierburi de leac. Buruiana voinţei. Chimen albastru. Lucruri pe care i le-a recomandat o prietenă.

— Câteodată infuziile acestea sunt contra-productive. Nu e bine ca mama dumneavoastră să se doftoricească singură.

— Îi voi spune.

— E mai bine să nu ia nimic ciudat până când nu spun eu şi până când nu face noi analize. Aşa se va transforma în doctor. Cum spuneţi dumneavoastră, doctor.

— Foarte bine.

— Pe marţi la nouă.

— Pe marţi.

142

Mă opresc la Mac Meat.

O nouă promoţie anunţă Combo Alegria cu surpriză. E o replică exactă în miniatură a unei rachete *Patriot Last Generation*. La fel cu cele folosite de Forţele Naţiunilor Unite în Orientul Apropiat, dar de plastic.

Capătul proiectilului este ejectabil.

Are o încărcătură de praf de puşcă activată şi două salve de rezervă.

143

Toc, toc, toc.

— Cine e?

Toc, toc.

— Cine?

— Doctorul Candem. Am venit s-o văd pe Eleonora.

— Da. Aşteptaţi o secundă, vă rog.

Deschid.

— Iată-mă.

— Văd. Mulţumesc că ați venit, doctore. Mama vă aşteaptă.

— Şi eu. Sunt nerăbdător să-mi văd din nou pacienta.

— Vreţi să beţi ceva?

— Nu. Nimic. Unde e Eleonora?

— În dormitorul ei.

— Şi actele?

— Le am aici. Mama vă cedează totul. Ştie că numai dumneavoastră veţi putea s-o vindecaţi.

Candem zâmbeşte.

— Aţi venit singur?

— Poftim?

— Dacă aţi venit singur… n-o văd pe asistenta dumneavoastră.

— Am venit singur. Pentru aceste formalităţi n-am nevoie de companie.

— Credeam c-o s-o consultaţi pe mama. Că o să-i luaţi sânge.

— Pe urmă. Mai întâi actele.

— Desigur, doctore. Poftiţi pe-aici.

— E întuneric.

— Pe mama o deranjează lumina…

— E singură?

— Nu. A venit o prietenă s-o viziteze.

— Înţeleg.

Deschid uşa dormitorului. Candem vede cele două trupuri întinse pe jos.

— Zzzzz, bâzâie musca şi se aşază pe călcâiul stâng al mamei.

— Ce-i asta? strigă surprins Candem.

— Cred că mama şi prietena ei au leşinat…

— Să vedem.

Doctorul Candem se apleacă să le ia pulsul. Profit. Doctorul Candem e cu spatele.

Îi injectez doi milimetri de Laxodil direct în jugulară.

144

Tipul se numeşte sau îşi spune Portillo. Are o metodă infailibilă de a intra în legătură cu lumea cealaltă şi de a putea vorbi cu morţii.

— Puteţi să comunicaţi cu mama?

— Sigur că da.

— Ce trebuie?

— O mie cinci sute de pesos.

— Iată-i.

Pun o bancnotă de o mie pe masă. Biletul e opalin, opiaceu, are chipul frumos al poetei Juana de Ibarbourou pe una din feţe. Adaug o bancnotă de cinci sute. Albastră.

— Bine.

Portillo închide ochii.

Rage.

Râde. Tuşeşte. Ţopăie.

Totul, fără să deschidă ochii.

— Portillo?

— …

— Portillo?

— Nu sunt Portillo, spune vocea mamei.

—A, nu? Cine sunteți?

— Sunt mama ta, Pablito. Sunt Eleonora. Tremur. Sunt gata să cad. Strâng sfincterul. Strâng fundul. Mă abţin.

— Cine-i acolo?

— Eleonora, mama ta. Nu mă recunoşti, prostule?

— Nu minţi.

— Copil obraznic. Cum să te mintă mama ta?

— Cine eşti?

— Of. Eleonora. Ţi-am spus.

— Mamă… eşti bine?

— Mai bine decât pe Pământ.

— Te doare?

— Nu mă doare nimic.

— Madame Louise e cu tine?

— Cine?

— Madame Louise. Prietena ta!

— Nu. Ea s-a dus în Iad.

— A… îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară. O merita. Era o căţea. A vrut să mă escrocheze. Şi a vrut să te escrocheze şi pe tine.

— Doctorul Candem e cu tine?

— Nici el. Candem e în Purgatoriu. De mediocru ce era, n-a reuşit să fie nici destul de rău, nici destul de bun. Doar meschin. Va plăti pentru greşelile lui timp de trei mii trei sute de ani. Apoi, dacă până atunci reuşeşte să se purifice, poate să ajungă în Paradis. Dar acolo va trebui să aibă de-a face cu mine.

— Eşti singură, mamă?

— Nu. Sunt cu verişorul tău, Ismael. Şi cu tatăl tău… Şi cu bunicii. Şi cu doña Silvia. Şi cu don Crisóstomo. Şi cu…

— Cum îl cheamă pe tata?

Se întrerupe transmisia din lumea de dincolo. Portillo tuşeşte. Vomită. Cade pe podea. Se zvârcoleşte. Îşi strânge stomacul ca şi cum l-ar durea. Se ţine de burtă ca şi cum ar avea o diaree interminabilă.

Şedinţa s-a încheiat.

145

Deschid fereastra din camera mamei, ca să se aerisească un pic.

Las perdelele aproape trase.

Vântul ridică marginea *voil*eului şi-o lasă să cadă.

O ridică.

O lasă să cadă.

Perdelele par cortina ordinară a unui teatru de cartier.

Intră un pic de aer. Aer cu miros de benzină.

De aici se vede strada.

Armez racheta *Patriot* găsită în Combo Alegria, alături de hamburgeri şi *French fries. I wanna get entertainment. I'm disappointed.*

I'm bored. Life has no sense. Life is a story told by an idiot.

I'd like to enjoy my new toy. I actualy need fun.[19]

Ţintesc *Patriotul* direct spre vitrina magazinului de pânzeturi din faţă. E trecut de ora şapte. Magazinul e închis. În vitrină e un manechin abia acoperit cu un *body* de culoare fucsia. Altul, mai opulent, etalează un costum de baie din două piese cu broderii erotice. Bretelele sutienului sunt foarte subţiri, iar cupele nu acoperă ţâţele imense din plastic. Partea de jos a costumului este practic invizibilă. O fâşie în faţă, verticală, care se uneşte cu două fâşii orizontale, vreo şase centimetri mai jos de buricul manechinului cocoţat pe pantofi negri cu toc cui. Ansamblul este completat de un frumos portjartier în ton, care susţine nişte senzuali ciorapi plasă.

Manechinul e decapitat. E sexi, dar n-are cap.

Ţintesc racheta *Patriot* de jucărie între ţâţe.

Pe urmă mă gândesc mai bine.

Cobor ținta.

Mă duc în salon. Scot din comodă nişte ochelari binoculari.

Mă întorc.

Mă uit.

Ochesc. Ţintesc mai bine.

Exact între picioarele domniţei din plastic fără cap.

Iau drept punct de referinţă o bantă a portjartierului la stânga şi alta la dreapta.

Îndrept vârful rachetei *Patriot* de jucărie spre centru, la distanţă egală de ambele bante.

Trag.

Zuuuuuuuuuuuuuuummmmmmmmmmmm!

Crash.

Vitrina se face ţăndări.

Vârful roşu al *Patriotului* se împlântă adânc între picioarele manechinului.

Rămâne acolo. Sar scântei, focuri de artificii. Vacarm. Sună alarma antifurt.

O bătrână ţipă.

Traversează strada ca să vadă ce s-a întâmplat cu vitrina făcută ţăndări. O calcă un taxi.

Şoferul se opreşte la câţiva metri. Coboară din maşină. Se ia cu mâinile de cap. Înjură. Vede femeia care sângerează abundent.

Urcă din nou în taxi.

O să fugă?

Nu.

Dă înapoi. Trece peste trupul întins al bătrânei. Aceasta se îndoaie ca o păpuşă, ca şi cum ar fi tot un manechin, dar cu cap şi mai mulţi ani. Bătrâna rămâne strivită.

Driver-ul ridică capul. Se convinge că bătrâna e nemişcată.

Pentru orice eventualitate, accelerează şi trece din nou peste ea.

Taxiul se pierde printre luminile de pe bulevard.

Vine poliţia. Vine o patrulă militară. Vine un travestit. Vin două călugăriţe. Se apropie o învăţătoare şi un grup de şcolari între şase şi şapte ani. Cu pelerine foarte albe. Trei dintre ei poară o pancartă pe care scrie: „Trebuie să-l iubim pe prócer”.

Doi şcolari se uită la manechinul cu falusul enorm în formă de rachetă, împlântat între picioare. Ceilalţi, toţi ceilalţi, inclusiv învăţătoarea privesc, s-ar zice bucuroşi, trupul bătrânei strivit pe asfalt.

„Sună sirenele, sună sirenele. Vin după el".

Închid fereastra.

Enough for today.[20]

146

Sună telefonul.

Who fucking asshole calls here, three în the morning? All is dark. Too dark.[21] Mă împiedic. Mă lovesc de piciorul scaunului şi aproape îmi rup degetul mic de la piciorul drept.

Dracul să-l ia cu mă-sa care l-a făcut p-ăla care sună.

— Cine-i?

— Pablo este?

— Cine-i?

— Eu, Portillo.

— Ce dracu vrei la ora asta din noapte, Portillo?

— Mama dumitale vrea să-ţi vorbească.

— *'ine*. Trec mâine. La aceeaşi oră ca data trecută.

— Dumneata eşti prost? mă ironizează Portillo. Morţii nu sunt ca noi. N-au orar. Ori vii acum, ori pierzi ocazia. Eu nu chem spirite când vreau, ci când pot… Cine ştie când o să mă mai viziteze răposata dumitale mamă. Dumneata alegi. Accepţi sau nu.

— Accept.

— Vino aici imediat.

— Vin cu taxiul.

— A… încă ceva.

— Ce vrei?

— De data asta sunt trei mii.

— Trei mii de ce?
— Trei mii de pesos.
— Dublu?
— Da, dublu. Tarif nocturn.

147

— Vai-vai-vai.

Manuela, portăreasa, plânge neconsolată.

— Vai-vai-vai.

La dracu, nu e linişte în casa asta. Am crezut că dacă se duce Jesús se va termina cu gălăgia.

— Ce-ai păţit, doamnă?

— Mi-e dor de Jesús.

— Dar te bătea! Bietul om, odihnească-se în pace, dar era un animal. Te bătea!

— Da. Dar era bărbatul meu, înţelegi? Era omul meu. Iar acum sunt singură. Singură! Înţelegi? Buaaaahhhhh…

Plânsul Manuelei îmi sparge timpanele.

— Nu-ţi face griji. O să găseşti pe cineva. Eşti încă tânără. Câţi ani ai?

— Treizeci şi şase.

— Am zis eu. Eşti tânără.

— Buaahhhh…

Manuele e în doliu. Toată în negru: bluză neagră, fustă neagră, ciorapi negri, pantofi negri.

— Buaahhh…

— Nu mai plânge, doamnă. Te rog…

Printre suspine, Manuela îmi face semn să intru.

Închide uşa de la locuinţa portarului.

— Ajută-mă.

— Ce-ţi trebuie?

— Un pahar cu apă rece. Te rog, don Pablo, du-te la bucătărie, deschide frigiderul şi adu-mi un pahar mare de apă cu gheaţă.

— Imediat. Cu plăcere, doamnă.

— Spune-mi Manuela.

— Desigur, Manuela.

Caut paharele. Găsesc unul care trebuie să aibă mai mult de o jumătate de litru. E aproape un ulcior.

Deschid frigiderul. Umplu paharul cu apă.

Deschid *freezer*-ul. Iau trei bucăţi de gheaţă. Le pun în pahar.

Strig din bucătărie:

— Vrei lămâie, Manuela?

— Nu! Fără lămâie, don Pablo. Nu mai vreau amărăciune în viaţa mea.

— Fără lămâie, atunci.

Pun paharul pe o tăviţă. Mă întorc în salon.

— Poftim.

— Mulţumesc, Pablito, eşti un scump. Tristeţea îmi face o sete!

Manuela bea paharul dintr-o înghiţitură, întâmplător, nu înghite şi gheaţa.

— Ahhh, zice. Acum mă simt mai bine. Aveam gâtul uscat. Apa rece m-a liniştit.

— Mă bucur.

— Mi-a liniştit gâtul. Dar nu trupul. Poţi să simţi sete în multe părţi, înţelegi, Pablito?

Dau înapoi.

Manuela trece de la plâns la zâmbet şi de la zâmbet la faptă.

E deja târziu. Îşi desface un nasture de la bluza neagră.

— Mi-e cald. Foarte cald aici. Îşi arată mijlocul pieptului.

— Da?

— Da! Pune mâna!

Îmi apucă mâna stângă şi o bagă în bluză, îi simt sânii. Enormi. Calzi. Da. Sunt calzi. Fierbinţi.

— Nu-mi faci o frecţie? Mă doare pieptul. Mai deschide doi nasturi de la bluză. Şi sutienul e negru.

Are nişte sâni imenşi.

Imenşi şi albi.

Şi curaţi.

Îmi duce mâna către unul din ei, către stângul.

— Aici, don Pablo. Aici mă arde cel mai tare.

Îi iau sânul. Strâng un pic şi îi dau drumul.

Sfârcul, trebuie să recunosc, e frumos. Ţâţa, de mare ce e, nu-mi încape în mână. Mângâi. Strivesc. Nu vreau, dar mă las dus.

Nu vreau. Ce fac?

Nu vreau asta!

Dar asta e. Spanioloaica e bună. Rahat.

Îi desfac sutienul.

Ling. Sug.

O sărut.

Îi ridic fusta neagră, îi dau jos chiloţii negri.

O ating.

Umedă. E umedă. Cascada Niagara.

Mă pălmuieşte. Îmi desface şliţul. Nu-mi lasă timp de nimic.

— Mmmmmhhhhhh… bolboroseşte Manuela, cu gura plină.

Cel puţin, nu mai plânge.

148

Toc, toc, toc.

— Da?

— Portillo?

— Pofteşte.

Portillo face spume la gură. Are ochii sticloşi. Venele de pe gât gata să plesnească. Tremură. Are tahicardie Portillo. Pare că o să explodeze în orice moment.

Portillo încuie uşa. Încuie de două ori. Pune un lacăt. Îmi face semn să o iau înainte.

Mă duc în cabinetul în care primeşte Portillo.

Înainte să mă aşez, aud vocea mamei.

— Bădăranule. Neisprăvitule…

— Ce?

— De ce nu m-ai salutat când ai intrat?

— Ce?
— Nu face pe prostul, Pablito.
— Nu ştiam că eşti tu, mamă. Credeam că e Portillo.
— Aiurea. Pe mama ta s-o saluţi! Ne-am înţeles?
— Da, mamă.
— Dă-mi un sărut.
— Ce?
— Să-mi dai un sărut, prostănacule! Portillo, cu barba de două zile, părea inflamat, gata să explodeze şi să se facă bucăţi.
— Dar, mamă, în faţa mea e Portillo, mediumul. Nu tu.
— Şi ce contează asta? Buna educaţie nu se termină odată cu moartea.
— Dar, mamă…
— Ei, drăcia dracului… Dă-i un sărut mamei tale. Chiar acum!
Cam cu scârbă, îl sărut pe Portillo pe obraz.
— Aşa-i mai bine, zice mama.
— Ce-ai mai făcut?
— Mereu o să spui prostii. Am lucruri importante să-ţi spun.
— Ascult.
— Eşti într-o belea.
— În ce?
— Mă rog… pentru mine. Ştii deja. Dar mai rău stă treaba cu Madame Louise… Şi cu Candem. Şi cu Jesús, portarul. Ce nevoie aveai să-l trimiţi pe lumea cealaltă?
— Jesús e cu tine?
— Nu. E la periferie. Creier puţin. Suflet puţin. La periferie. Cu nou născuţii.
— Merita ceva mai rău.
— Tu n-aveai de ce să te amesteci în treaba asta cu portarul… Şi cu atât mai puţin cu nătărăul de trompetist. Ce ţi-a făcut?
— Nu ne lăsa să dormim.
— Cum adică nu „ne”?

— Nu. Eu nu dormeam. Şi mi se părea că şi pe tine te deranja. Era de nesuportat.

— Dar nu trebuia să-l omori.

— Nu l-am omorât.

— A, nu? Ce-ai făcut?

— L-am adormit.

— Uite ce e, Pablito, nu-ţi ard vreo două doar pentru că sunt moartă.

— Trompetistul era un dobitoc.

— Dar tu nu poţi să iei o asemenea hotărâre. Nu poţi să-i omori pe toţi dobitocii din lume.

— N-am avut încotro.

— Uite, Pablito, dacă nu poţi nici măcar să alungi musca aia care mi se aşază pe călcâiul stâng…

— N-a plecat?

— Ce să plece! Şi-a făcut deja cuib. A depus zeci de ouşoare în unghia încarnată. Ouă care în curând, datorită substanţelor mamei tale, se vor transforma în sute de larve, în viermișori.

— Eu credeam că…

— Tu credeai, tu credeai… Nu mă mai bate la cap!

— Ce trebuie să fac acum, mamă?

— Fură o maşină. Înfăşoară trupul lui Candem într-un covor. Pune-l în portbagaj. Du-l pe Bulevardul Yerbal, colţ cu 3 Octombrie. Îl pui într-un container de gunoi care se află la colţul străzii. Pe urmă te duci la Carasco, pe Bulevardul Arocena. În cofetăria La Cigale e un telefon public. Suni de acolo la 911 şi spui că Brigada de Eliberare Ecologică tocmai l-a executat pe monstrul de Candem, doctorul Mengele al secolului XXI. Dai adresa unde l-ai lăsat şi cu asta basta. Problemă rezolvată.

— Eşti sigură?

— Mama ştie ce-ţi spune, băieţel. Ascultă-mă.

— Da, mamă. Da, mamă. Da, mamă.

149

Spanioloaica a lăsat doliul.

Face curat în clădire în jumătate de zi. E mai eficace ca niciodată.

— Manuela, o strigă cea de la opt.

— Vin acum, doamnă.

— Manuela, asta-i pentru dumneata, îi dă o sută de pesos cea de la patru.

— Da, doamnă.

— Manuela, cunoşti vreun tâmplar bun?

— Cred că da, doamnă, vă aduc acum numărul de telefon.

Seara:

— Pablo, Pablito, Pablo.

— Vin acum.

— Cobori dumneata sau urc eu?

— Cobor.

Uşa de la locuinţa portarului e întredeschisă.

Intru.

Totul e în întuneric. Mă ghidez după miros. După instinct.

— Aici! Aici, Pablito! Aici!

Mă bag în pat.

Mă bag.

Îi acopăr gura ca să nu mai ţipe.

150

Într-un atentat fundamentalist au murit zece copii.

Bucăţi de nerecunoscut.

Portillo e evreu. Sefard. Cabalist.

Poliţia tehnică şi legiştii nu sunt de-ajuns.

— Cine a murit? îl întreabă şeful poliţiei pe Portillo.

Portillo ia Biblia evreiască. Ia un ac de trei centimetri. Deschide Biblia la întâmplare. Biblia se deschide la pagina douăzeci şi şapte. Portillo înţeapă Biblia cu acul. Pe urmă, încet, citeşte paginile străpunse. La fiecare pagină apare un nume:

— Sarah.

— Miguel.

— Silah.

— Maria, Myriam sau Mariah.

— Selel.

— Abel.

— Josua.

— Juan.

— David.

— Emanuel.

Medicii legişti, prin examene ADN, au confirmat numele fiecăruia dintre copiii morţi.

151

— Aşşşşşa! Aşşşşşa! ţipă Manuela.

O lovesc peste gură. Încep să-l înţeleg pe răposatul Jesús, odihnească-se în pace.

— Aaaşşşşşaaaaaa!

O lovesc iar.

— Mai mult! Îmi place!

N-o mai lovesc. Mă ridic dintr-o săritură. Mă duc la baie. Fac pipi şi, apoi mă spăl pe faţă.

152

— Umbanda?

— Nu.

— Kimbanda?

— Nu.

— Vodooo? Magie neagră?

— Da.
— Spiritism?
— Mai mult sau mai puţin,
— Cabala, Kabalah, Cabalah?
— Desigur.
— Şi de ce trebuie să vă cred?
— Lăsaţi cinci mii de pesos pe masă. Şi plecaţi chiar acum, ordonă Portillo, cu voce gravă, amplă.

153

Emisiune de ştiri. 8 p.m.

Cadavrul doctorului Candem a fost găsit într-un container de gunoi în apropierea intersecţiei Bulevardului Yerbal cu 3 Octombrie. Crima a fost atribuită bandelor teroriste.

Doctorul Candem fusese un ilustru luptător în favoarea ştiinţei medicale şi a drepturilor umane. Această nouă lovitură din partea forţelor apatride şi extremiste confirmă încă o dată nebunia care-i împinge pe duşmanii ordinii stabilite.

Revenim la ora 22 cu mai multe ştiri pentru buletinul informativ.

154

Mă duc la slujba oficiată pentru sufletul doctorului Candem. La slujbă e prezent şi trupul. Un sicriu închis în faţa altarului îl conţine pe Candem. Nu mai poate face rău.

Stau în a treia bancă. Din partea stângă.

O femeie îmi atinge braţul. Întreb:

— Sunteţi rudă cu Candem?
— Nu, dar el a salvat-o pe mama.
— Serios?
— Da. Vă jur.

— Şi unde e mama dumneavoastră?

— Acum e moartă… dar Candem i-a dat viaţă, i-a dat bucurie, i-a dat speranţă cât timp a putut…

— Nu mai spuneţi?

— Da.

— De ce a murit mama dumneavoastră?

— Cancer.

— Şi a reuşit să supravieţuiască mai mult decât se aştepta?

— De unde să ştiu eu! A trăit bine. A trăit fericită. Candem o alina, o încuraja…

— Înţeleg.

Femeia nu are mai mult de douăzeci de ani. O însoţesc. O iau de braţ la ieşirea din biserică. O cheamă Karina.

Urcăm într-un taxi.

— Şi a cerut mult?

— Cine?

— Doctorul Candem.

— Aproape nimic. Ultima plată a fost de douăzeci şi cinci de mii de dolari. Mama a murit cu zâmbetul pe faţă.

— Înţeleg.

— Unde mergem? întreabă taximetristul.

— Strada Mayo y Callao, numărul 25.

— Foarte bine.

— Unde mă duci? se interesează tânăra.

— Într-un loc liniştit. Ai bani?

Tânăra se uită în portofel. Socoteşte. Da. Are bani. Destui.

— Ce-o să facem?

— O să stăm de vorbă. Despre lucruri serioase.

— Bine.

O ciupesc de fund.

Zâmbeşte.

155

— Portillo?
— Cine e?
— Sunt eu. Pablo Green.
— Ce vrei?
— Vreau să vorbesc cu mama.
— Mama dumitale nu este.
— Am bani peşin.
— Mama dumitale nu este.
— Mai mult de şase mii.
— Nu este.
— Dar trebuie să vorbesc cu ea!
— Ce-ţi închipui dumneata? Ăsta-i lucru serios.
— Vreau s-o văd pe mama.
— Eşti beat?
— Un pic.
— Aşa nu se poate.
— Ce trebuie să fac?
— Du-te la colţul străzii, la barul cel mai apropiat. Bea două sau trei cafele cu sare. Vomită. Aşteaptă puţin. Când o să fii treaz, vino la mine.

156

— Portillo?
— Da.
— Sunt treaz. Am vomitat.
— Şi cum te simţi?
— Ca un pui de vrabie.
— Atunci, întoarce-te!

157

Toc, toc.
— Da?
— Portillo? Mă auzi?
— Te simţi mai bine?

— N-am nicio picătură de alcool în organism. Sunt sobru.
— Să văd. Pune picior peste picior.
Stau într-un picior. Pun picior peste picior, îmi menţin echilibrul. Parcă sunt o balerină.
— Da. Se vede că eşti bine. Dar acum nu pot să te primesc.
— Te rog!
— Nu pot.
— Fir-ar mă-ta a dracului.
— Ba mă-ta.

158

— Portillo?
— Da.
— Vreau să vorbesc cu mama.
— A, da?
— Da.
— Bagă banii pe sub uşă.
— Uite-i.
— Una.
— Doi.
— Trei.
— Da. Trei mii.
— Să văd. Una, două, trei. Bine. Intră.
— Dă-mi un pupic, fiule.
Sărut barba lui Portillo.
— Fiule.
— Da, mamă?
— Acum trebuie să faci asta.
— Ce?
Mama îmi dezvăluie un secret.

159

— Bagă-mi-o în fund, zice Manuela.

— Poftim?
— În fund.
E dezbrăcată, în pat, în camera din spate a locuinţei portarului.
— În fuuund!
Se întoarce şi face bot. Îşi ţuguie buzele. Se aşază din nou cu faţa în jos. Cu spatele. Desface picioarele.
— Aici.
Mă supun.
— Ahhhhh.
— Îţi place?
— Da. Îmi place.
— Aşa e bine?
— Mai adânc.
— Aiiiii.
— Te doare?
— Îmi place!!
— Mai vrei?
— Mai vreau!!
— Aşa?
— Aşa. Ahh. Ahh, îmi place. Da. Îmi place de mor!
— Mai vreau!
— Te rog! Mai vreau!
Îi dau. Îi dau şi iar îi dau.
— Don Pablo, mulţumesc. Mulţumesc mult.
— Pentru puţin.
— N-ai pentru ce.
— Mai vreau un pic.
— Am obosit!
— Încă un picuşor, te rog.

160

Portillo vorbeşte cu vocea mamei:
— Nu te mai culca cu spanioloaica, Pablito.
— De ce?

— Pentru că nu trebuie.
— Mamă, tu eşti moartă.
— Şi ce-are a face asta?
— Mi-e ruşine. Fiul meu, cu portăreasa!
— Spanioloaica are nevoie.
— Şi?
— Şi eu la fel.
— …
Portillo geme. Vorbeşte cu vocea mamei:
— Bine, fiule. Fă ce-ţi place. Eşti deja bărbat.

161

Se spune la televizor: a fost găsită o sexagenară moartă în casa ei, în faţa televizorului deschis. După câte se pare, a murit de atac cardiac acum şase luni. Încă mai avea o cutie de Coca Cola în mâna dreaptă şi un pachet de *pop corn,* pe jumătate consumat, în stânga.

Femeia a murit de infarct. Televizorul a continuat să funcţioneze.

În momentul în care au intrat poliţia şi medicii legişti, cadavrul se bucura de episodul 163 din *Familia Simpson.*

Liza devenise lesbiană. Marge se destrăbăla cu o maimuţă.

Homer se uita la o partidă de *baseball* şi bea bere.

162

Spanioloaica Manuela e goală în pat.
Nu e cale de scăpare.
— Ahhh!

163

Fiica lui Candem vine la mine.
— Cine i-a făcut asta tatei? Cine l-a ucis?
— Nu ştiu. Habar n-am.
— Eu cred că dumneata ştii ceva.
— Nu, nu ştiu.
— Ştiu că tata a venit la dumneata, înainte să fie ucis. E scris în agenda lui.
— Tatăl dumitale avea mii de pacienţi.
— Dar era îngrijorat pentru mama dumitale. Pentru dumneata.
— Cum te numeşti?
— Severa.
— Dur nume.
— De ce?
— Severa. Dur.
— Nu. Nu e dur. Severa înseamnă fermă. Ce s-a întâmplat cu tata?
— Ce ştiu eu?
— Dumneata ştii ceva. Intuiesc.
— Cred că l-a răpit un comando ecologic.
— Asta-i o tâmpenie.
— Tatăl dumitale era om de știință, nu?
— Da.
— O grupare fundamentalistă l-a găsit în *off-side*…
— Ce?
— O grupare fundamentalistă a descoperit că făcea experimente pe animale, că vindea substanţe psihotrope pe sub mână şi pretindea că lecuieşte cancerul cu apă distilată.
— Scorneli.
— Asta spun cei care l-au răpit…
— Dar e o minciună.
— Asta spun.

164

Emisiune de ştiri. 10 p.m.

Cunoscutul cercetător şi terapeut oncolog, doctorul Candem a fost răpit şi executat. Sursele arată că autorii răpirii pot fi anarhişti sau Gruparea Fundamentalistă Ecologică.

Vom reveni cu amănunte.

165

Vecina îmi aduce prăjitură cu cartofi.

Delicioasă.

166

— Portillo?

— Da.

— Trebuie să vorbesc cu mama.

— Iar? Parc-ai fi un copil răzgâiat. Sună-mă luni.

— E urgent.

— Luni.

— De ce nu acum?

— Azi nu lucrez.

— De ce?

— E vineri. Mă pregătesc pentru sabat.

— Eşti evreu?

— Da.

— Nu s-ar zice.

— Aparenţele înşală. Sunt sefard.

— Ah.

167

Emisiune de ştiri. 6 p.m.

Anarhiştii dezmint orice legătură a grupării lor cu răpirea şi executarea doctorului Candem. Poliția continuă cercetările.

168

Emisiune de ştiri. 6.30 p.m.

O flotilă de farfurii zburătoare tocmai a survolat oraşul.
Vom reveni cu amănunte.

169

Emisiune de ştiri. 7 p.m.

Gruparea Fundamentalistă Ecologică îşi declină orice responsabilitate în dispariţia şi moartea doctorului Candem.
Vom reveni cu amănunte.

170

Răspund la telefon.
— Da?
— Sunt Severa. Severa Candem.
— Cum te simţi?
— Rău. Cum vrei să mă simt?
— Au apărut asasinii tatălui dumitale?
— Ştii bine că nu.
— Nu. Eu nu ştiu nimic.
— Dumneata ştii cine l-a ucis pe tata.
— Eşti nebună.
— Nu. Ştiu că ştii.
— Dar dumneata ştii unde e mama?

— În vreo clinică, presupun. Mama dumitale era în stare gravă…

— Tatăl dumitale, Candem n-a făcut nimic ca s-o vindece.

— Nu spune tâmpenii!

— Îţi propun ceva.

— Spune.

— La şase după-amiază. Pe 18 y Ejido. Chiar la coltul străzii. În bar. Ne vedem?

— Pentru ce?

— Ca să vorbim.

— Eu nu vreau să vorbesc. Vreau doar să-i găsesc pe asasinii tatei.

— Şi eu pe mama.

— Cum? Nu ştii unde este mama dumitale?

— Nu tocmai.

— Mi se pare ciudat.

— 18 y Ejido, atunci? La şase după-amiază? Îţi convine?

— …

— Alo, Severa. Eşti acolo?

— Da. Mă gândeam.

— Şi la ce concluzie ai ajuns?

— Ok. Accept. La şase.

171

— Portillo?

— Da.

— Trebuie să vorbesc cu mama.

— Sună-mă luni. Ţi-am spus.

— Azi e duminică. A trecut sabatul. Dumneata eşti evreu, nu?

— Sunt. Sefard.

— Şi atunci?

— Dar în general duminica nu primesc. Studiez. Am mult de studiat Biblia. Tora. Talmudul. Cărţile secrete ale Vedelor…

— Ah. Şi n-ai putea să faci o excepţie? Nu poţi să-mi faci un pic de loc?
— Nu. Sună mâine dimineaţă. Luni.
Închide.

172

Emisiune de ştiri. 1 a.m.

Trei farfurii zburătoare au aterizat în Piaţa Mare. Au stat două minute pe pământ şi, apoi subit, s-au ridicat în zbor. Au lăsat semne pe sol. Toate culturile pe o rază de o sută de metri împrejur sunt ofilite, ca şi cum ar fi fost pârlite de o undă electromagnetică.
Vom reveni cu amănunte.

173

— Portillo?
— Da.
— E luni dimineaţă. Vreau să vorbesc cu mama.
— Sună-mă la zece.
— E nouă şi douăzeci şi patru de minute.
— Da. Dar sună-mă la zece fix. N-am terminat micul dejun.
Clic.

174

— Onetti la telefon.
— Cine?
— Juan Carlos Onetti.
— Scriitorul?
— Mmmm… Da.

— Ce doriţi?
— Nu mă amesteca în povestea ta. Nu-ţi permit.
— Dumneavoastră nu apăreţi în poveste. În plus… sunteţi mort.
— Asta nu contează.
— Cum?
— Şi doamna Green e moartă. Candem e mort. Spaniolul Jesús, cel care-i căra la pumni nevestisii, a murit din cauza ospăţului. Nu chiar în pacea Domnului, nici întărit de Sfântul Mir.
— Dar, Onetti, dumneata eşti mort. Ai murit în 1994. Îmi amintesc foarte bine. Eu mă aflam în Bogota, Columbia. Beam un rachiu de primă clasă cu María Mercedes Carranza, care a murit şi ea pe urmă. Eram în casa în care locuise poetul José Asuncion Silva, când am primit vestea morţii dumitale, Onetti.
— Ahh, spune Onetti. Da, şi Carranza a murit.
— Toţi o să murim într-o zi.
— Asta-i de prost gust, zice Onetti.
— Dar e adevărat.
— Fă-mi plăcerea, puştiule, nu mă băga în scrierea ta. Şi-aşa ai destulă bătaie de cap cu celălalt gagiu, sărăcuţul, cum îl cheamă…? Pablito Green.
— Dacă tot ai fost dumneata, Onetti, cel care m-a sunat, nu crezi că poţi să fii menţionat, ca omagiu?
— Pe dracu, omagiu! Lasă-mă în pace! Nerodule!
— Dar, Onetti, nu eu te-am pus aici. Dumneata ai sunat la telefon. Te-ai băgat singurel în asta.
— E adevărat. Dar am sunat ca să previn un rău mai mare. Ca să te avertizez.
— Şi dacă te pun, ce?
— Cum, ce?
— Da, ce?
— Nu fi obraznic, puştiule. Dacă mă bagi în poveste, te trimit la Brausen, aşa că pregăteşte-te.

— Uite ce e, Onetti, cu tot respectul, Onetti, mi se pare că obraznicul eşti dumneata, care suni şi protestezi. Cum ai făcut rost de numărul meu?

— Era în cartea de telefon.

— Minţi. Numărul meu e exclus din cartea de telefon. Plătesc ca să nu apară.

— Aici, în Paradis, cartea de telefon nu are excluderi.

— Onetti, dumneata nu poţi fi în Paradis, nu pot să cred asta.

— Măi, copile, tu faci pe prostul?

— Nu, pur şi simplu nu-mi vine să cred că eşti în Paradis. Nimic altceva.

— Niciun nimic altceva! M-a costat destulă muncă.

— Ce muncă?

— Tot ce-am scris.

— Şi literatura te duce în Paradis?

— Literatura singură, nu. Literatura şi încă ceva…

— Ce?

— E un secret, puştiule. Tu vrei să ştii totul? Curios mai eşti!

— Şi, dacă se poate, prefer să ştiu tot.

— Uite, puştiule, o să-ţi mai spun ceva.

— Spune.

— Fereşte-te de Portillo.

— Îl cunoşti?

— Dacă-l cunosc? Mă cheamă şi de trei ori pe zi. Ultima oară l-a angajat Vargas Llosa ca să mă consulte.

— Şi?

— Nu i-am dat ocazia, se-nţelege.

— Ah.

— Fereşte-te de Portillo, puştiule.

— De ce?

— De ce? Asta e întrebarea pe care nu trebuie s-o pui niciodată unui mort: „de ce?”.

175

— Onetti la telefon.
— Iar?
— Cum adică, iar? Nu-ţi place că te sun?
— Sigur că da. Pentru mine e o onoare să vorbesc cu dumneavoastră, don Juan Carlos.
— Scuteşte-mă de „don”. Foloseşte numele de familie.
— Bine. Domnule Onetti.
— Fără „domnule”, lasă Onetti, doar atât. Aşa-mi vine mai bine.
— Bine, Onetti.
— Te-a sunat Portillo?
— Încă nu.
— Fii atent. O să te sune. Pe tine sau pe Green. Ai grijă de puştiul ăla, de Pablito.

176

Târr, târr, târr.
— Alo.
— Portillo la telefon. Pablo?
— Da. Pablo Green.
— Ce faci?
— Aşa şi-aşa. Onetti m-a anunţat printr-un prieten că o să suni.
— Cine? Cine ţi-a spus?
— Nu contează. Ai noutăţi despre mama?
— Da. Vino azi la patru.
Clic.

177

18 y Ejido.

Severa Candem, cu un decolteu care te face să te gândeşti la vicisitudinile cele mai profunde ale vieţii.

— Bună seara.

— Bună seara, Severa.

— Pot să iau loc?

— Sigur că da.

Se aşază.

— Ce vrei să bei?

— Coca Light.

— Aici n-au Coca. Au Pepsi. Firma are contract cu Pepsico Internaţional.

— E acelaşi lucru. Pepsi Light.

— Nu. Nu e acelaşi lucru. Coca nu e acelaşi lucru ca Pepsi. Dacă începem să confundăm lucrurile acestea minore, pe urmă confundăm totul.

— Pepsi. Pepsi Light.

Vine ospătarul, *garçon*-ul, *attendant*-ul.

— Ce doriţi?

— Un Pepsi Light pentru domnişoara şi o Coca pentru mine.

— Coca nu avem. Avem Pepsi.

— Nu-i acelaşi lucru.

— Asta avem. Doar Pepsi.

— Atunci, nu. Pentru mine, apă minerală.

— Şi de mâncat?

— Vrei să mănânci ceva, Severa?

— Nimic.

— Zice că nimic.

— Şi dumneavoastră?

— Nimic.

Mă uit la decolteul Severei. Profund. Insondabil.

Băiatul, *garçon*-ul, chelnerul, *attendant*-ul se uită şi el. Şi se duce după comandă.

— Îi caut pe asasinii tatei.

— Iar eu pe mama.

— Tata a dispărut după ce a venit la dumneata. Avea o întâlnire cu dumneata. E notată în agenda lui.

— Şi ce-are a face asta?

— Pe urmă a fost răpit. Şi, apoi a fost găsit mort.

— Sigur au fost anarhiştii. Sau Fundamentaliştii Ecologici.

— Ambele grupări au negat participarea lor la orice acţiune privitoare la moartea tatei.

— Şi dacă mint? Tipii ăştia nu sunt de încredere.

— Anarhiştii nu mint.

— Sunt anarhişti! Mint din principiu. Minciuna face parte din ideologia lor.

— Nu!

— Ar fi putut să fie şi Fundamentaliştii Ecologici.

— Nu.

— Dumneata, Severa, simpatizezi cu Ecologiştii?

— Nu.

— N-am nicio informaţie care să-ţi poată fi utilă, Severa.

— Nu?

— Nu… Doar că eşti foarte frumoasă. Severa se înroşeşte.

— Foarte frumoasă!

Se face mai roşie.

— Foarte, foarte, foarte frumoasă.

178

— Portillo?

— Nu sunt Portillo. Sunt mama.

Vocea mamei e inconfundabilă, dar mai răguşită.

— Dar ceva de la Portillo îţi rămâne în voce.

— Nu fi nătâng. M-am întrupat ca să pot vorbi cu tine.

— Ah.

— Eşti într-un mare pericol.

— Ce?

— Da. Trebuie să vinzi apartamentul. Pleacă din oraş. Pleacă departe.

— De ce?

— Poliţia face cercetări.

— N-au dovezi.

— Le vor avea. Sunt trupuri în casă. Inclusiv al meu. Nu uita.

— De ce-şi bagă Poliţia nasul în problema asta?

— Severa.

— Severa a făcut denunţul?

— A făcut mii de denunţuri. E disperată să afle cine l-a ucis pe tatăl ei, pe fiul ăla de căţea de Candem.

— Şi ce trebuie să fac?

— Înainte de orice, să faci rost de altă maşină. Furată, bineînţeles.

— Da.

— Cumpără mai mulţi metri de nailon negru. Du-te acasă. Înfăşoară trupul lui Madame Louise în nailon. Aşteaptă să se facă ziuă şi pune-l în portbagajul maşinii.

— Altceva?

— Du-o departe.

— În ce direcţie?

— Spre plajă. În staţiunile din Est. Dă foc maşinii cu ea înăuntru. Să nu te vadă nimeni.

— Şi pe urmă?

— Întoarce-te.

— Şi pe urmă?

— Sună-l pe Portillo. Cere-i să vorbeşti iar cu mine.

— Altceva?

— Ce altceva mai vrei! mugeşte vocea răguşită a lui Portillo.

Tresar. Adaugă:

— Face patru mii de pesos.

— De ce atât?

— Mai bine nu întreba, pufneşte Portillo.

179

Fac rost de altă maşină. Roşie. O camionetă Mitsubishi 4x4, cu două locuri. Are aripa stângă avariată. Deschid torpedoul. Sunt prezervative. Sute de prezervative. O pereche de foarfece. Zece DVD-uri XXX: *Săritura urangutanului, Vampirul din downtown* şi *Auz profund* sunt câteva dintre titlurile care ies în evidenţă printre altele. Mai sunt şi un pistol de nouă milimetri şi şase încărcătoare pline. O imagine luminoasă a Sfântului Părinte decedat, o păpuşă din gumă cu gură, vagin şi anus din latex roz. E blondă, umflată ar atinge mărimea naturală. La faţă seamănă foarte mult cu verişoara mea Mirta. Consolatoare de diferite mărimi. Unul luminos, stroboscopic. Actele maşinii. Un ciorap de damă. O caramea.

Camioneta are destul combustibil. Nu-i deloc greu să furi o maşină. În alt roman am să mă dedic acestui lucru: mă voi transforma într-un hoţ de maşini cinstit, care-şi întreţine nevasta şi cei şase copii mici. Ciao asasin post-adolescent. Ciao traume şi conflicte interioare, maternale, laconiece. Ciao trupuri care încep să se descompună. Adio goluri şi greţuri existenţiale. Doar aventură. Aventură pură. Voi fi ca Indiana Jones.

Dar acum sunt băgat în asta. Trebuie să termin ce-am început. Altfel, se supără mama.

Fac un sul cu Madame Louise şi plasticul negru. Un fel de clătită. Nu cântăreşte mai nimic.

Deschid toate geamurile. Merg cu nouăzeci de kilometri la oră. Cu o sută de kilometri pe oră. Cu o sută douăzeci de kilometri pe oră.

Vântul rece al nopţii îmi bate în faţă.

Frânez. Cobor. Suspin.

Aprind o brichetă Ronson, pe care am găsit-o în torpedou. Ce păcat. Arunc Ronsonul aprins, flacăra sa ca o floare, într-o mică băltoacă de benzină de sub maşină.

Au revoir, Madame Louise.

180

Toc, toc.

— Cine e?

— Manuela.

Deschid.

Manuela intră. Îşi dă jos şorţul. Se întinde pe canapeaua din salon. Deschide.

— Vino aici, don Pablo, cere.

181

Târr, târr, târr.

— Alo.

— Bună, sunt Severa.

— Bună, Severa, ce faci?

— Rău. Ştii ceva despre asasinarea tatei?

— Nimic. Absolut nimic. Vreau să te văd.

— De acord.

— Curând.

Severa se gândeşte. Se gândeşte. Se gândeşte. În cele din urmă răspunde:

— Vino să mă vezi. Mi-e dor de tine.

— Şi mie mi-e dor de tine. Când să vin?

— Azi, la opt. Acasă.

— Bine.

182

— Vrei cafea?

— Nu, vreau whisky.

— Cu gheaţă?

— Nu, fără gheaţă.

Severa parcă pluteşte.

Beau whisky-ul dintr-o înghiţitură. Îi întind paharul.

— *Would you give me another glass? Full, please. No ice.*[22]

— Vorbeşti destul de bine. Unde ai învăţat?

— Prin corespondenţă. Mama mi-a plătit cursurile.

Severa mă serveşte. Ea bea direct din sticlă.

— Eşti mai liniştită?

— Puţin.

Mă aşez alături. Îmi trec braţul şi sprijin mâna pe umărul ei.

— Îţi place?

Severa ridică iar sticla. Zice simplu „da". Plânge.

— Ce-i cu tine?

— Din cauza tatei.

— Nu te mai gândi la asta.

O sărut pe gură. Contact lung, profund, cu limba.

Severa se îndepărtează puţin dar revine imediat. Mă îmbrăţişează foarte strâns.

— Tata era un fiu de căţea, ştii? Hâc!

— Te simţi rău?

— Hâc, hâc, hâc…

Atacul de sughiţuri o ţine mai multe minute. Nu ştiu ce să fac. Nu ştiu ce să spun.

184

Emisiune de ştiri. 9 p.m.

Nici urmă de farfurii zburătoare. În ultimele ore s-au produs doar două reperări în afara oraşului. Comisia Forţelor Aeriene declară că în acest caz martorii nu sunt de absolută încredere.

Pe de altă parte, anarhiştii au produs tulburări în centrul oraşului. Un comunicat anarhist afirmă că înfăţişarea farfuriilor zburătoare corespunde cu nave ultra sofisticate trimise de Imperiu. Probabil nave spion.

În ciocniri au murit doi anarhişti, trei agenţi de ordine şi un câine caniş.

Vom reveni cu amănunte.

185

O îmbrăţişez pe Severa.

— Mai tare!

Mă contopesc cu ea.

— Mai tare!

O sărut.

— Mai.

Îi desfac nasturii. O dezbrac. O pipăi. O strivesc.

— Continuă, cere.

O culc.

— Dă-i înainte.

Nu ştiu ce fac. Ameţesc. Sunt confuz. Totul se înceţoşază, e frumos, transparent.

— Dă-i înainte.

— Stai.

— Dă-i înainte, când îţi spun!

— Nu. Nu pot. Încă nu.

186

Când sunt pe punctul să intru în Severa, sună telefonul.

— Da?

— Alo, Onetti la telefon.

— Cine?

— Onetti. Nu face pe prostul. Prietenul tău ţi-a vorbit despre mine.

— Ce vrei?
— Nu te pune cu gagica aia, puştiule. Nu-i în avantajul tău.
— De ce?
— Ştiu eu ce-ţi spun, puştiulică. Rabdă.
— Ai venit târziu, Onetti. Deja mi s-a întărit.
— Înmoai-o, puştiule. Pune-i gheaţă. Fă un duş rece.
— De ce?
— Uneori e mai bine să renunţi. Să rămâi cu dorinţa.

187

M-am despărţit de Severa. Nu i-a căzut bine, dar până la urmă s-a convins.

Am inventat o întâlnire, un telefon urgent de la Direcţia de Sănătate şi de la nişte consultanți medicali, în legătură cu mama.

Severa s-a supus. A crezut sau s-a prefăcut că a crezut. Mi-a dat un sărut şi a plecat.

188

— Distanţă lungă.
— De unde?
— Comala.
— …?
— Sunăm din Comala. O să-ţi vorbească Rulfo.
— Salut.
— Juan la telefon.
— Care Juan?
— Juan Rulfo.
— Dumneata eşti mort. Ca toţi din Comala: morţi.
— Morţi, vii. E acelaşi lucru. Îţi vorbesc din Comala pentru că m-a sunat Onetti. Mi-a cerut să

te avertizez.

— Să mă avertizezi despre ce?

— Trebuie să ai grijă.

— De ce?

— De viaţă. De ceea ce scrii…

— Dumneata nu eşti Rulfo. Asta-i o porcărie. Cine-i la telefon.

— Ba da. Sunt Rulfo.

Accentul mexican e inconfundabil. Şi vocea la fel.

— Mereu am vrut să stau de vorbă cu dumneata, maestre.

— Acum poţi. Dar mai puţină vorbă şi mai multă grijă cu băiatul acela, cu Pablito.

— Spune-mi, Rulfo. Mereu am vrut să ştiu şi sunt sigur că dumneata poţi să-mi răspunzi: în ce loc străluceşte răul?

— În umbră.

— Şi unde apar stelele în zori?

— Din cealaltă parte a lumii.

E Rulfo. Nu încape îndoială.

189

Amorul cu Severa e un lichid bun. Un lac în care se întâlnesc mai mulți curenţi. Unii vin de pe culmi, de pe îndepărtatele piscuri ninse. Alţii îşi fac drum de mai aproape, din câmpie sau de pe muntele indigen.

Lacul se umple de o lumină plină de semne, în lumină nu sunt cuvinte. Nu există decât suspans, gol, excepţie.

Lacul se umple şi dă pe dinafară.

Privesc ochii Severei.

Lumea explodează, se inundă.

190

— Distanţă lungă.
— Din Comala?
— Da.
— Şi ce faci în Comala?
— Am venit la Comala să-mi cunosc tatăl, un anume Pedro Páramo. I-am jurat mamei pe patul de moarte şi de atâta jurat, am continuat să jur chiar şi după ce mâinilor mele vii le-a venit greu să se desprindă de mâinile ei moarte.
— Mi s-a întâmplat şi mie ceva asemănător, cu mama…
— Da?
— Da. Dar nu mi-am făcut timp pentru asta. Deşi i-am promis diverse lucruri.
— Ce lucruri?
— Diverse. Şi unul, mai ales, unul foarte important.
— Care?
— Că voi salva onoarea.
— Ah, spune Rulfo. Onoarea.
— Onoarea e un cocoş chior.
— Asta spui tu?
— Asta spui dumneata, într-o povestire…
— Termină cu prostiile, bă. Ocupă-te de fiul tău.
— Eu n-am copii.
— A, nu?
— Nu. Sunt burlac. N-am avut niciodată copii.
— Ba ai copii.
— Nu mai spune?
— Ba îţi spun. Ocupă-te de fiul tău. De progenitura ta.
— Ia să vedem, dumneata care ştii atâtea, cum îl cheamă pe fiul meu?
— Pablo. Pablo Green.
— Acela nu-i fiul meu. E un personaj.
— E acelaşi lucru. E fiul tău. Şi tu nu te ocupi de el, nu-i acorzi timp, nu-l îngrijeşti bine. Ai grijă de el, cumetre.
— El o să-şi facă viaţa lui.
— E singur.

— Ajută-l.
— Nu pot să-l ajut. E liber. O să fie ce are chef.
— Ai grijă de el. Sfătuieşte-l. Tu eşti tatăl lui.
— Nu sunt tatăl lui!
— Eşti. Chiar dacă nu-ţi place. Eşti. Sună-mă la Comala când ai nevoie de mine.
— Ce număr?
— Prefix direct internațional. Tară: Mexic (0052). Localitate: Comala (XX). Destinatar: Rulfo, Juan. Număr de telefon: (0052 XX) 232 232 232.
Clic.

191

— Portillo?
— Nu. Mama ta.
— Mămico!
— Trebuie să scoţi trupul trompetistului din apartamentul de deasupra. Pute deja. Vecinii o să-şi dea seama.
— Nu-i nimic. Am convins-o pe Manuela.
— Mucos prost! Manuela nu contează. Contează vecinii. Fă ce-ţi spun.
— Bine.
— Du-te la portăreasă.
— …
— Fă porcăriile alea cu Manuela.
— Bine.
— Când se scoală, când se duce la baie să facă pipi sau să se spele, îi iei legătura de chei.
— Da.
— Păstrezi legătura în buzunarul pantalonilor tăi de doc. În *jeanşi*.
— Bine.
— Când se întoarce Manuela, o aştepţi cu un zâmbet.
— Da.

— Îi zâmbeşti încă o dată.
— Da.
— Îi arăţi dinţii albi, incisivii şi o parte din canini, într-un surâs larg.
— Da.
— Continui să-i zâmbeşti.
— Da.
— Păstrezi zâmbetul.
— Da.
— Atunci o îmbrăţişezi.
— Poftim?
— Da. O îmbrăţişezi şi o arunci pe pat. Şi te mai tăvăleşti un pic cu ea.
— Da.
— Mult timp.
— Da.
— Apoi îi dai puţin vin.
— Da.
— Puţin mai mult.
— Da!
— Îi pui nişte pastile de Mitradol în vin. Bine pisate, ştii tu.
— Da.
— O să cadă lată.
— Da.
— Atunci vei profita. Cu legătura de chei urci în apartamentul trompetistului.
— Da.
— Îl înfăşori în nailon. Din cel care ţi-a rămas de la Madame Louise.
— Da.
— Îl cobori cu liftul, până la garaj.
— Da.
— Îl pui în camionetă.
— Ce camionetă?
— Cea pe care o s-o furi, prostule. Şi de data asta să nu fie Mitsubishi.
— De ce?
— Ca să nu te repeţi.
— Da.

— Îl duci până la Plaja Pascual.
— Da.
— Pe Plaja Pascual îi dai foc.
— Da.
— Te întorci.
— Da.
— Ai înţeles?
— Da, mamă.

192

Țârr, țârr.
— Alo.
— Severa la telefon.
— Ce faci?
— Rău. Nu apar asasinii tatei.
Îmi dreg glasul.
— Nu se poate.
— Când o să pun mâna pe cei care l-au ucis pe tata, fac din ei carne tocată. Am angajat un detectiv particular. Poate o să te viziteze, ca să te întrebe câte ceva…
— Hmm… cu multă plăcere, să mă sune înainte, aşa sigur o să fiu acasă.
— Îi voi spune.
— Severa…
— Ce e?
— Te iubesc.
— Şi eu te iubesc, Pablito Green.

193

— Ţi-am spus să-l ajuţi pe puşti.
— Cine-i la telefon?
— Onetti.
— De unde mă suni?
— Din Santa Maria.

— Ia spune-mi, ce te interesează pe dumneata Pablo Green?

— Uite ce e gagiule, pe mine lucrurile mă interesează mai mult decât crezi tu.

— A, da?

— Da. Ai văzut-o pe Dolly?

— N-am mai văzut-o de mult.

— Ştii ce?

— Ce?

— Severa îl iubeşte pe Pablo Green. Te-ai băgat unde-i lupanarul mai mândru, puştiule. L-ai băgat pe el. Şi pe ea, pe puştoaică, pe fiica lui Candem.

— Te înşeli.

— Nu, nu mă înşel. Te asigur eu, care sunt pe lumea cealaltă.

194

— Am nevoie de zece mii.

— Cine-i la telefon?

— Portillo.

— N-am zece mii.

— E treaba dumitale. Fă rost de ei. Comunicările astea sunt scumpe. Nu e internet, ştii?

— Iar dumneata, Portillo, nu eşti Bill Gates.

— Oricum. Am nevoie de zece mii.

— Pentru când?

— Cel mai târziu luni de dimineaţă.

— Şi de unde o să scot suma asta?

Clic.

195

Vineri noaptea.

Aştept la ieşirea din cazinou.

Două bătrâne îmbrăcate luxos. Bijuterii.

Le urmăresc.

Vor să ia un taxi. Din fericire, nu sunt taxiuri. Am pistolul de nouă milimetri în buzunarul drept al sacoului. Şi un ciocan în cel stâng.

Ta-te-ti, norocul tău. Aleg ciocanul. Mi se pare mai uman decât o armă de foc. Îi dau în cap uneia dintre bătrâne:

Crack!

O împing pe cealalată bătrână:

Crackkkkk!

A căzut ca plumbul la pământ. În mod absolut sigur şi-a fracturat şoldul.

— Au, mi-am fracturat şoldul! izbucneşte. Tita! Ţi-a crăpat capul! Eşti moartă!

Cum e posibil ca femeile astea bătrâne să ştie atâtea despre propriul corp, despre starea exactă a sănătăţii lor în fiecare moment? Cum e posibil să se autodiagnosticheze cu atâta precizie?

— Auu.

Trag de poşetă. Trag. Nu-i dă drumul.

— Auuu.

— Baba dracului, dă-i drumul.

— Ba nu-i dau drumul deloc, fiu de căţea, mi-am fracturat şoldul.

— Dă-i drumul, îţi spun.

Nu-i dă drumul.

Îi dau cu piciorul în cap.

— Au.

Nu dă drumul.

O lovesc mai tare cu piciorul.

— Du-te-n p….. mă-tii, rosteşte cu voce tare bătrâna.

Încă un picior, într-un ochi.

În sfârşit, dă drumul. Plec în fugă.

Alerg. Alerg. Alerg. Alerg.

Gâfâi.

Alerg. Aleeeeerg.

— Fffffffffffff… îşi dă ultima suflare bătrâna, în depărtare.

Mă simt Rodia.

Raskolnikov din *Crimă şi pedeapsă.*

196

Treizeci de mii de pesos. Nu-i rău. Pot să-i plătesc lui Portillo. Pot să mănânc la cină un Combo Alegria la Mac Meat, pot chiar să fac asta de mai multe ori. Pot să plătesc lumina, telefonul şi întreţinerea. Pot să cumpăr un cadou pentru Severa Candem.

Şi tot mai rămân.

197

— Ai idee cine e Onetti? o întreb pe Severa.

— Habar n-am.

— Dar Rulfo?

— Nici atât. De ce?

— Mi-au apărut în vise.

— Nu ştiu cine sunt tipii ăştia. Dormi mai departe şi nu mai vorbi prostii, mă sfătuieşte Severa în cămaşa ei de noapte fucsia.

198

— Luăm micul dejun?

— *'ine*. Fie.

— Mac Meat?

— Nu prea-mi place Mac Meat.

— Mie da. E rapid. Eficient. Aproape curat. Ştii întotdeauna ce mănânci. Hai, Severa, să mergem la Mac Meat.

— Ce vrei?

— Lasă-mă să mă gândesc. Cere tu primul.

— Eu vreau un Combo Alegria. Cu cartofi *large* şi surpriză.

— Ce e un Combo Alegria?

— E un pacheţel cu un hamburger, cartofi prăjiţi *small, medium* sau *large,* o răcoritoare şi o surpriză.

— O surpriză?

— Da. E pentru copii. Dar pot să ceară şi cei mari.

— Atunci cere încă un Combo Alegria pentru mine. Vreau să văd surpriza.

— Bine!

Surpriza e un sicriu cu chipul Dictatorului din Est încrustat pe capac şi o goarnă, pentru sărbătorirea înfrângerii lui.

— Nu prea mă încântă surpriza asta, spune Severa.

— Nici pe mine.

199

— Tu crezi în viaţa de după moarte?

— Mai mult sau mai puţin.

— Cum, mai mult sau mai puţin?

— Cred că trebuie să ai mereu o *second chance.*

— O ce?

— O *second chance,* o a doua şansă.

— Şi cine te-a învăţat asta?

— O femeie care a dispărut într-un cutremur. O chema Ivana.

— Şi ea a avut o *second chance?*

— Desigur. Şi-a revenit. Au scos-o distrusă dintre dărâmături. Şi-a revenit. S-a recuperat aproape complet.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă a avut încă o mie de *chances.*

200

— Ce se-ntâmplă? ţipă Manuela.

Mă ridic din pat, dezbrăcat.

Mă uit pe fereastră.

— Ce-i asta?

— Sirene.

— Ce?

— Poliţia a înconjurat clădirea. E Grupul pentru Operaţiuni Speciale. Înarmaţi de război. O să intre.

— Doamne Sfinte! ţipă Manuela şi se închină din frunte şi până la ţâţele imense.

201

Buuuuf…

Au dărâmat uşa de la intrare. Au întrerupt curentul electric.

Comandourile urcă etaj după etaj. Sparg uşile de la fiecare apartament cu o lovitură sigură de picior.

Prima e cea de la locuinţa portarului. Manuela şi cu mine suntem în pielea goală.

— Cine eşti dumneata? mă întreabă un soldat înarmat ca de război, cu cască şi mască antigaz.

— Jesús. Sunt Jesús, îmi iau accentul spaniol, sunt portarul. Ea e Manuela, soţia mea.

— Aha.

— Pe cine căutaţi?

Soldatul e un recrut tânăr.

— Pe un psihopat. Pe un *psycho-killer.* Se pare că a omorât nişte vecini şi pe doctorul Candem. Se bănuieşte că şi-a omorât şi mama.

— Nu se poate!

— Cum adică, nu se poate?

— Nu. Doctorul Candem a trecut mai devreme pe-aici, prin faţa uşii. Se ducea să-i facă o injecţie unei bolnave de la etajul cinci.

— Mulţumesc pentru informaţie.
— N-aveţi pentru ce.
Recrutul iese în goană. Entuziast.
— De ce i-ai zis asta? întreabă Manuela.
— Ca să-l fac fericit. Ca să-i povestească superiorului lui.
Mă îmbrac.
Manuela mă priveşte ca proasta.

202

Ies în stradă.
Manuela merge în urma mea. Goală.
— Nu pleca! Nu mă lăsa singură!
Un soldat, postat în spatele unui vehicul militar, o împuşcă. O nimereşte în mijlocul ţâţelor. Manuela cade la pământ, cu inima plesnită.

203

Îmi văd de drum. Mai sunt câţiva metri până la colţul străzii. Trece în fugă fiul de cinci ani al familiei de la etajul al doilea. Un lunetist îl nimereşte în plină figură.
Creieri. Zboară creieri.

204

Tipii ăştia sunt bestii. Adevărate bestii, împuşcă şi apoi întreabă. Orice lucru care se mişcă sau arată teamă e o ţintă perfectă.

205

Tatăl nostru care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, facă-se voia Ta, precum în cer aşa şi pe pământ.

Buuum…

Au ucis-o pe vecina cu cartofii. I-au spart capul.

Parcă e piure.

206

Reuşesc să mă ascund.

Controlează clădirea de-a fir a păr.

Nu găsesc nimic.

Niciun cadavru. Nicio conspiraţie. Niciun psihopat.

Ce s-o fi întâmplat cu trupul mamei? A devenit invizibil?

Singurele victime sunt cele făcute de Grupul Special de Operaţiuni.

Clădirea e curată. Curată ca lacrima. Plină de sânge nevinovat.

— Sergent, se pare că nu e nimic. Niciun psihopat. Niciun cadavru în putrefacţie.

— Mai verificaţi o dată.

207

Iau autobuzul 105.

— Bilet muncitoresc?

— Nu. Bilet obişnuit.

— Atunci costă cu zece pesos mai mult.

Plătesc cu plăcere.

Mă aşez lângă o grăsană. Zâmbeşte.

Zâmbeşte iar.

N-am chef.

Zâmbeşte.

O ciupesc de fund.

Deschide gura.

După cât se pare, asta va fi mai rău decât îmi închipuiam.

— Unde mergi? se interesează grăsana.

— Până la podul Carrasco.

— Ah. Şi eu merg pe-acolo. Dar dacă vrei coborâm mai înainte şi mergem un pic pe jos. După-amiaza e frumoasă.

— Frumoasă, îi zic.

— Aici, şofer. Opreşte aici.

Coboară grăsana.

Pe urmă eu.

Locul e plin de copaci. Eucalipţi.

— Ce plăcută e briza, pufneşte grăsana.

— Foarte plăcută.

— Eşti de pe-aici?

— Oarecum. Locuiesc câteva cvartale mai încolo de pod, mint.

— Am zis eu. Cred că te-am mai văzut.

— Se poate.

Grăsana îmi apasă pe testicule.

— Termină cu asta!

— Nu cumva eşti timid acum?

— Nu-i asta. Dar mă grăbesc.

— Nu fi prost.

N-am încotro. O rezem de eucalipţi. O arunc în iarbă. Îi ridic fusta.

— Călătoreşti mereu cu 105? bâiguie balena.

208

Scot trei mii patru sute de pesos de la grăsană.

— E tot ce am. E toată leafa mea, spune.

— Mai dă-mi.

Scotoceşte într-o cută a bluzei.

— Poftim. Aici mai sunt trei sute de pesos. Sunt ai soţului meu… dar să nu mă laşi.

— Ce?

— O să te întorci?

— Sigur că am să mă întorc.
— Te implor.

209

Şi pe urmă te acuză că eşti misogin.

210

— Unde locuieşti? îi zic grăsanei.
— În cartierul ăsta. Cu soţul meu.
— Ai copii?
— Încă nu.
— Sigur că mă întorc. Trebuie să mă întorc. Fă rost de toţi banii care poţi.
— Da. Întoarce-te cât mai repede.
— Când e soţul tău acasă?
— Niciodată după şapte seara, nici noaptea. Lucrează ca paznic de noapte.
— Până la ce oră?
— Până la opt dimineaţa. Se întoarce la opt şi jumătate, nouă.
— Atunci, sigur mă întorc. La noapte. Pe la două. Pregăteşte-mi ceva de mâncare.
— Îţi plac cartofii prăjiţi?
— La nebunie.

211

Un paşaport. Am nevoie de bani şi de un paşaport.
O sun pe Severa.
— Severa?
— Da.
— Sunt Pablo.

— Vreau să te văd!
— Şi eu vreau să te văd.
— La opt, în shopping-ul Sirena.
— Acela înconjurat de lacuri şi peşti?
— Exact.
— La opt, acolo.
— Severa.
— M-ai speriat.
— Îmi trebuie un paşaport. Şi nişte euro.
— De ce? Pentru ce?
— Trebuie să plec din ţară. Dar îţi jur că n-am nimic de-a face cu ce-a păţit tatăl tău.

E o minciună milostivă. Mama m-a învățat că există minciuni perverse şi minciuni milostive. Asta e milostivă. O iubesc pe Severa. N-are de ce să sufere.

— Câţiva euro pot să-ţi dau.
— Şi paşaportul?
— Asta-i mai greu.
— De ce?
— Trebuie vorbit cu militarii. Cu superiorii, prieteni şi asociaţi ai tatei.
— Vorbeşte, te rog! îi dau un sărut.
— O să fac tot posibilul.

212

— Graso?
— Da.
— Soţul tău a plecat?
— Da.
— Pot să intru?
— Sigur.

Intru. E întuneric. E o grotă.

— Mai ai ceva bani?
— Câţiva.
— Câţi ai?
— Aici sunt toţi.

— Două mii de dolari! E mult! De unde i-ai luat?
— De la proprietara casei unde lucrez ca menajeră. Ia-i. Sunt pentru tine.

213

Severa îmi dă un paşaport.
— Fotografia îmi seamănă leit.
— Eşti tu, dragule. Fotografia pe care mi-ai dat-o. Unde ai de gând să pleci?
— În Suedia.
— Ia-mă cu tine.
— Nu pot.
— Am paşaport. Ca al tău. Pe paşaport mă cheamă Helena Brown.
— Dar nu pot să te iau.
— Ia-mă. *Take me, honey!*[23]
— Vorbeşti englezeşte?
— Ce credeai? *Take me. My body with your soul.*[24]
— Asta-i foarte poetic. Dar nu pot.
— Du-te-n p…. Mă-tii.

214

— Pablo Green, eşti acuzat de moartea mamei dumitale.
— Aha.
— Şi de moartea lui Madame Louise, prietena mamei dumitale.
— Aha.
— Şi de dispariţia vecinului trompetist.
— Aha.
— Şi de cea a portarului din blocul unde locuieşti, numit Jesús.

— Jesús a murit din cauza unui infarct.
— Şi de asasinarea doctorului Candem.
— Unde-i Severa?
Mă trezesc agitat. Transpir. Mi-e greaţă.
— Unde-i Severa?
Partea stângă a patului e goală.

215

— Pablo s-a îndrăgostit de Severa. Şi asta e o porcărie.
— Cine e la telefon?
— Onetti.
— Cum îţi mai merge?
— Nu ţi-am spus să ai grijă de Pablo?
— Mi-ai spus.
— Şi l-ai lăsat să se îndrăgostească de Severa?
— Nu era treaba mea.
— Dar Pablo l-a omorât pe Candem, tatăl Severei.
— Insist: nu e treaba mea.
— Ştii ce se întâmplă?
— Ce?
— Tu scrii cu fundul.
— Ce?
— N-ai măsură. Scrii primul lucru care-ţi vine în minte.
— A, da? Şi cine eşti dumneata, Onettito, Juan Carlos Onettito, ca să-mi spui asta? În plus, dumneata eşti mort. Ai murit în secolul trecut. Du-te la dracu.
— Uite ce e, puştiule, când soldăţoii au percheziţionat apartamentul Eleonorei Green, am acoperit cadavrul cu un văl de plasmă, ca bestiile de soldăţoi să nu-l vadă, ca să-l facem pentru o clipă invizibil…
— L-aţi acoperit? Cine?

— Rulfo şi cu mine. Dar n-o să mai facem nimic ca să-l protejăm pe Pablo şi să îndreptăm neroziile pe care le comanzi tu.
— Vă mulţumesc. Lui Rulfo şi dumitale. Aţi fost foarte amabili. Dar Pablo e mare, face ce vrea.
— Nu poţi permite ca Pablo să-l omoare pe Candem şi ca fiica acestuia, Severa, să se îndrăgostească de asasin.
— Fac ce-mi vine pe chelie.
— Corectează. Şterge şi începe totul din nou.
— Nici mort. Înţelegi, Onetti?
— Nu.
— Dumneata eşti un *loser*, un învins, un ratat. Dumneata ai spus: întotdeauna la *placet*. Trântit într-un pat. Cu un chiştoc de ţigară şi un whisky. Un caiet. O pană. Un creion. O femeie. Asta era lumea.
— Şi tu o să mă judeci pe mine, mişelule? Nu e drept şi nici inteligent ce faci cu puştiul acela.
— Treaba lui Green. Plânge-te la Diaz Grey. La cine vrei.
— Îţi repet: e o greşeală.
— Maestre: fac ce-mi dictează testiculele.
— Texticule?
— Texticule. Testicule. Inspiraţie. Boaşe. Coaie. Ouă.
— M-am prins.
— Fă-mi o favoare, maestre.
— Da.
— Trimite-mi o carte poştală din Santa Maria.

216

Distanţă lungă.
— Rulfo la telefon.
— Ce vrei?
— Mă trimite tizul meu, Juan, Juan Onetti. Sun din Comala.

— În Comala toţi sunt morţi.

— De-aia îţi vorbesc de-aici. Iarăşi. De unde ți-aş vorbi altfel?

— Din p…. Mă-tii.

— Nu mă jigni, amice.

— Juan.

— Da.

— Spune-i celuilalt Juan că băiatul e bine. Are paşaport nou. Are bani. O să fugă în Suedia.

— Cu Severa?

Nu ştiu. E treaba lui. A lor.

217

— *I'm Paul Green. This isn't a novel. This is a history told by an idiot.*

— *Really?*

— *I want to reach happiness.*

— *But, where is happiness? What is happiness?*

— *Happiness is a special condition of the soul.*

— *Like jazz?*

— *No. Nothing to de with jazz. Jazz reminds me ofauggie. Not happiness.*

— *Like te Thanksgiving day, darling?*

— *Oh, no. I wanna express something completely different. It's… it's… like a burden.*[25]

— O povară?

— Da. O povară.

— Ce fel de povară?

— *Like a sin. Like a funny sin.*[26]

218

Un păcat. Există păcate uşoare, mortale, capitale.

Păcate mici.

Păcate medii.
Păcate mari.
Small. Medium. Large.

219

— *Like a sin.*
— *What is a sin?*
— *A sin is a kind of spiritual hole. For instance, when you have a dream, surrounded by angels and devils, and you can't distinguish who is who…*[27]
— Înţeleg.

220

Chin înseamnă bărbie.
Sin înseamnă păcat.
Sună cam la fel.
— Dar cu bărbia nu comiţi păcate. În general, ca să păcătuieşti cu adevărat, se folosesc alte părţi ale trupului sau ale sufletului.

221

— La telefon Rulfo, din Comala.
— Ce mai faci?
— Sunt mort.
— Şi asta e bine?
— Mai bine decât orice, cumetre.
— Ce doreşti?
— Salvează-l pe Pablo, băi.
— De asta mă ocup.
— El nu este vinovat.
— În povestea asta nu exisă vini.
— Întotdeauna există vini.

— Voi vedea ce pot să fac.
— Salvează-ţi fiul.
— Eu nu sunt Dumnezeu. Nici n-am copii.
— Ai.
— Şi ce vrei să fac, Rulfo?
— Să pui mâna acolo unde este nevoie.

222

— Sunt însărcinată.
— Eşti nebună. Acesta nu este un teatru TV.
— Dar sunt. Tocmai mi-am făcut testul.
— Pe nemâncate?
— Pe nemâncate. A ieşit pozitiv.
— Fir-ar mă-ta a dracului. Nu-i posibil.
— Este.
— Nu e posibil.
— Este, Pablito.
— Severa: nu poţi să fii însărcinată.
— Sunt. Cu tine.
— Nu e posibil.
— Este.

223

Poliţia înconjoară din nou clădirea.
— Pe cine căutaţi? strigă cea de la etajul şapte.
— Pe asasin.
— Nu e aici.
— De unde ştiţi că nu?
— L-am văzut fugind pe fereastră. Are dinţi.
— Ce?
— Dinţi foarte lungi. Colţi. După mine, e un vampir.
— Un vampir?
— Poartă mantie. Mantie neagră. Şi revere roşii.
— Şi cu cine seamănă?

— Seamănă cu Pinochet.

224

Vampirul umblă pe străzi. Umblă pe terase. „Mai devreme sau mai târziu se vor deschide marile alei cu plopi pe unde vine vampirul cel nou.”

225

— Obraznicule.
— Prostule.
— Bădăranule.

226

— Puştiule?
— Da!
— Onetti la telefon.
— Cum îţi mai merge?
— Nu te pune cu lucruri serioase.
— Eu nu mă pun cu nimeni.
— Ba da, te pui. Parodiezi. Satirizezi. Râzi de un martir. Râzi de nenorocirea altuia. Pomeneşti de Pinochet cu o uşurinţă care doare. Râzi de Allende.
— Nu râd de nimeni.
— De ce nu continui subiectul legat de Pablito, de disperarea lui, de imaturitatea lui, de mama lui moartă? De ce nu dezvolţi mai bine tema eutanasiei, a vieţii, a morţii?

— Iar dumneata, Onetti, de ce te bagi unde nu-ţi fierbe oala? Aici lucrurile sunt aşa cum sunt.
— Ascultă-mă, puştiule.

— Allende e cu dumneata?
— Da. Este.
— Transmite-i salutări.

227

— Vreau să-l am.
— Nu poţi, Severa.
— De ce?
— De-aia.
— Asta nu e un motiv.
— Este.
— Fascistule!
— Proasto!
— O să-l am. Vrei sau nu. Tâmpitule!

228

În casă nu rămâne decât trupul mamei. Nu-mi explic cum de nu l-a găsit Grupul de Operaţiuni Speciale al Poliţiei când a percheziţionat clădirea.

Îmi vine nu ştiu cum să-l arunc. Dar chiar mama mi-a cerut asta.

Este singura dovadă rămasă împotriva mea. Problema nu este atât cadavrul mamei. Problema e musca.

— Zzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzz. Aterizează pe călcâiul stâng.

229

The sky is blue
and te sea is green
in the yellow
submarine.

The soul is wrong
and belly is brown
in the stupid
mami's sound.[28]

230

— Nu rimează prea bine.
— Dar rimează.
— N-are sens.
— Ba are.
— Să-l lăsăm aşa.
— Aşa e bine.

231

— Severa, trebuie să avortezi.
— Nu.

232

Nu mai suport. Unii se îmbată. Alţii iau cocaină. Alţii ciocolată, cacao. Valium. Lemerol. Vin vărsat, îndoit cu sifon şi Sinodin.

Nu suport.

— Un Combo Alegria. Şi o porţie extra de cartofi prăjiţi *large*, plus o băutură răcoritoare gigant.

— Combo cu surpriză?

— Desigur.

233

Devorez hamburgerii. Cartofii prăjiţi. Îmi ling degetele.
Ketchup-ul parcă e sânge.
Muştarul, limfă.
Resturile de sare, spirite.
Surpriza e o marionetă moartă.

234

Emisiune de ştiri. 3 a.m.

O flotilă de nave spaţiale aterizează în faţa sediului Guvernului.
În câteva minute vom avea imagini pe viu şi în direct, de la locul faptei.

235

Emisiune de ştiri. 4 a.m.

Un comando anarhist a defecat în colectiv în fața monumentului Fundamentalului.

236

Emisiune de ştiri. 6 a.m.

Şase anarhişti au fost doborâţi de forțele de ordine când încercau să se apropie de flotila de nave spaţiale care a aterizat în faţa sediului Guvernului.

237

Emisiune de ştiri. 7 a.m.

Ricky Martin cântă „Extratereştrii”. Publicul aplaudă în picioare.

238

Emisiune de ştiri. 9 a.m.

Spectacole: Drexler primeşte premiul Oscar pentru cântecul „De cealaltă parte a râului” Kim Basinger, goală, cântă „Imn pentru extratereştri”. Clint Eastwood face un lent şi plictisitor streaptease în faţa camerelor CNN. După cum se observă din imagini, ridurile îl acoperă din cap până-n picioare.

239

Emisiune de ştiri. 11 a.m.

Clint Eastwood o bate pe Kim Basinger în faţa camerelor de luat vederi. Amândoi sunt goi şi sângerează pe gură şi pe nas.

240

Emisiune de ştiri. 1 p.m.

Drexler îl bate pe Clint Eastwood.

241

Emisiune de ştiri. 5 p.m.

Clint Eastwood agonizează. Drexler rămâne la terapie intensivă. Kim Basinger întreţine relaţii sexuale în faţa camerelor de luat vederi cu un necunoscut deghizat în King Kong.

242

— Pablo, sunt Portillo.
— Da.
— Mama ta vrea să-ţi vorbească.
— Bine.
— Pablito?
— Mamă.
— Trebuie să ai grijă.
— De ce, mamă?
— Severa e gravidă.
— Ştiu.
— Cum adică ştii?
— Da, mamă. Eu am lăsat-o gravidă.
— Eşti un animal.
— Dar, mamă…
— Onetti zice că eşti un animal.
— Nu-l băga în seamă pe Onetti, mamă.
— O să fie fată.
— Cine, Onetti?
— Nu, nerodule. Copilul.
— Ah.
— Ce nume o să-i pui?
— Păi… dacă e fată, Eleonora. În onoarea ta.
— Salut.
— Hei.
— Portillo la telefon.
— Ce vrei?
— Când o să-mi plăteşti?
— Mâine.
— De data asta sunt douăzeci de mii.

— De ce a crescut atât?

— Inflaţia. Criza bancară. Delapidările. Împrumuturile de la Fondul Monetar Internaţional. Sunt interferenţe magnetice cu Lumea Cealaltă… Totul face ca preţul să crească.

— Mâine îţi plătesc.

243

— Portillo?

— Chiar el.

— Am venit să-ţi plătesc.

— Mă bucur. Vrei să bei ceva?

— Vreau Sprite. Sprite Light.

— Îţi aduc.

Portillo se duce la bucătărie. De acolo strigă:

— Altceva? Gheaţă? Lămâie?

— Nu.

Portillo se întoarce cu două pahare.

— Acum o să-mi plăteşti?

— Da.

Scot pistolul de nouă milimetri *and I shoot him. Now, I became brave. I don't mind the blood.*[29]

244

— A murit Portillo.

— Fugi de-aici!

— Da. L-au lichidat.

— Cine a fost?

— Nu se ştie.

— Cine este bănuit?

— Mafia.

— Mafia?

— Da. Poftim.

Buuuum.

— Ahhhh.

245

— Mamă, mamă.
— …
— Mamăăăăăă…
— Sunt aici, fiule.
— A murit Portillo.
— Nu. N-a murit. L-ai omorât.
— Dar, mamă…
— Eu ştiu că n-ai avut altă soluţie. Nu-ti ajungeau banii. Dar Portillo e supărat. Acum o să fie mult mai greu să luăm legătura. Poate că n-o să mai putem vorbi…
— Am nevoie de tine, mamă.
— De ce l-ai omorât pe Portillo? Acum suportă consecinţele.
— Sfooor, sfoor.
— Nu fi muiere. Dacă ai avut curaj să-mi faci injecţia, s-o omori pe Madame Louise şi pentru toate celelalte, acum îndură, *'iule.*
— Da, mamă.
— Aşa-mi place. Să fii bărbat.

246

Severa e în trei luni.

247

Severa e în patru luni.

248

Severa e în cinci luni.

249

Emisiune de ştiri. 10 p.m.

O indispoziţie de moment l-a doborât pe Preşedinte. Se reuneşte Consiliul de Miniştri. Anarhiştii semnează un acord cu extratereştri.

Vom reveni cu amănunte.

250

My name is Paul. Paul Green. I speak English just a little, almost well. Enough. My history (not my story) is a common history. A history among others. I'm a son of Eleonora Green. I dont't know my father's name. My father is a phantom, an invisible shape în the fog. My father is a spectrum. However, if I watch the mirror, I can suspect my father's shadow in the deep, far distance.[30]

251

Extratereştrii au plecat fără să dea explicaţii.

Anarhiştii continuă să acţioneze, de fiecare dată cu mai mult entuziasm şi îndrăzneală.

Onetti n-a mai sunat.

Rulfo n-a mai sunat.

Pablo Green a slăbit un pic. Poate că este prea slab, dar în ultimele zile pare mai liniştit. Zâmbeşte des.

Cerul se înorează. Dar în mijlocul cerului, o gaură de lumină zgârie norii şi ajunge până aici, luminează o mică parcelă unde culorile devin intense, vii, respiră.

Din cauza frigului, musca a dispărut.

252

Plec cu Severa în Suedia. Avem bani şi paşapoarte. Acolo se va naşte fiica noastră. Se va numi Eleonora Severa, în onoarea mamei şi a soţiei mele. Nu ne vom întoarce niciodată, *never.*

Forget my bad actions, please. *Forgiv'em.*[31]

Îmi este imposibil să comunic cu mama. Aş vrea să-mi iau rămas bun de la ea. Am încercat, dar n-am putut. Iar ea nu mă cheamă. Odată mort Portillo, mi s-au întrerupt liniile de comunicare cu Lumea cealaltă. Nu contează. Mă despart de voi. Dacă muriţi înaintea mea, deşi „toţi riscăm să fim prima fiinţă nemuritoare", transmiteţi-i salutări mamei.

Iată: *happy end.*

Acum, pe lume nu e decât bucurie.

Observații

[←1]

adus la zi, actualizat, modernizat (giorno – zi – din italiana)

[←2]

cuvintele scrise cu italice reprezintă denumiri de mâncăruri (n.tr.)

[←3]

joc de cuvinte

[←4]

Încă o dată sesiune de jazz în mijlocul nopţii. Augusto cântă la instrumentul lui. / Augusto e un fiu de căţea. Nenorocită muzică, dragă Augusto. Am să-ţi bag trompeta în fund. / Dacă aş fi în locul tău, Augusto, n-aş mai cânta. Tăcerea e înţelepciune, Auggie. Tăcerea este măsura adevăratului suflet omenesc. / Dar dacă vei continua să cânţi, o să trebuiască să-ţi desfac picioarele, să-ţi tai scula şi să ţi-o bag în gura aia scârboasă. Înţelegi, nu? / Nu, nu, nu. Drăguţule Auggie. Presupun că nu poţi să înţelegi. Presupun că ai un rahat mare în urechi. Un rahat mare în fiecare. / Presupun că tu tot eşti un mare rahat. / Presupun că eşti un retardat. / Nu înţelegi: mama a murit. Era o femeie bună, tipule. Era o fată bună. Era cea mai bună persoană pe care am cunoscut-o vreodată, pricepi? / Ăsta-i adevărul. Tot adevărul. / Nu pot să fac nimic ca s-o aduc înapoi. / Doamna cu coasa a venit, tipule. Şi când vine Doamna cu coasa, viaţa amuţeşte. Te voi scuipa în faţă, frate. / Dacă nu încetezi să cânţi blestematele tale de bluesuri am să te jupoi şi-am să-ţi fac pielea bucăţi mici, mici, mici. / Auzi, pederastule, poponarule, porc gras?

[←5]

Am nevoie de un prieten. Vreau o tovarăşă pentru toată viaţa. / Aş vrea o fată frumoasă pe care să o pot atinge şi iubi. Ziua. Seara. Noaptea. / Nu contează că ea nu mă iubeşte. Eu mereu o voi iubi. / Mereu. Mereu. Mereu. / N-am nevoie decât de dragoste.

[←6]

Totuşi, urletul meu e diferit. Nu este *Urlet şi alte poeme* de Allen Ginsberg. Total diferit, ciudat, dragă grăsuţule.

[←7]

Doar de iubire am nevoie.

[←8]

Aş bea o Coca Cola, a spus porcul cel gras. Îmi place Coca, ştii? Cu bule, fermecătoare, suavă, atrăgătoare. Când mi-e sete, şi mi-e sete aproape tot timpul, beau un litru sau un litru şi jumătate odată, sigur. Mă simt bine! Ştii ce vreau să spun? Simt ca şi cum o cascadă răcoroasă şi delicioasă mi-ar coborî în gât, direct în stomacul enorm şi acolo spumegă şi se răspândeşte, se răspândeşte, se răspândeşte… Atunci am chef să cânt la vechea şi draga mea trompetă. De fapt, chiar cânt. / Ai să vezi tu, grăsanule Augusto, vecin îngrozitor, porc transexual. Ai să vezi tu! Curând. Îţi promit.

[←9]

Ce situaţie liniştită, dragă Augustus!

[←10]

Curăţa cu drag afurisiţii ei de cartofi.

[←11]

Adio, pisicuţo. Ne vedem la pastele cailor, blestemată Louise. Transmite-i complimente mamei.

[←12]

Închid uşa.

[←13]

Maimuţă spaniolă: am să te pedepsesc. Odraslă a lui Franco! Odraslă a lui Primo de Rivera! Odraslă a lui Julio Iglesias!

[←14]

Îţi voi da un medicament, un medicament bun, un tip de medicament pe care nu-l vei uita niciodată. / Numele tău e Jesús, desigur. Aşadar vei fi crucificat, în curând. Ştiu.

[←15]

„Corbul a spus: niciodată”.

[←16]

Joc de cărţi (n. tr.).

[←17]

Viaţa nu e verde. Poate este galbenă sau aproape galbenă, dar nu verde. Verdele este culoarea fructei nu prea coapte. Dintre toate culorile, verdele este cea mai tânără. Nu ştiu dacă cunosc ceva despre galben, despre viaţă. În ultima vreme am învăţat multe despre moarte. De n-ar fi fost aşa.

[←18]

„Înainte, copii ai Patriei, ziua gloriei a sosit.”

[←19]

Cartofi prăjiţi. Vreau să mă distrez. Sunt dezamăgit. Plictisit. Viaţa nu are sens. Viaţa e o poveste spusă de un idiot. / Vreau să mă bucur de noua mea jucărie. Am nevoie de distracţie.

[←20]

De-ajuns pentru astăzi.

[←21]

Cine dracu e tâmpitul care sună aici la trei noaptea? Totul e întuneric. Prea întuneric.

[←22]

Îmi mai dai un pahar? Plin, te rog. Fără gheaţă.

[←23]

Ia-mă, scumpule!

[←24]

Ia-mă. Trupul meu cu sufletul tău.

[←25]

Sunt Paul Green. Acesta nu este un roman. E o poveste spusă de un idiot. / Serios? / Vreau să fiu fericit. / Dar, unde este fericirea? Ce este fericirea? / Fericirea este o stare specială a sufletului. / Ca jazzul? / Nu. Fără nicio legătură cu jazzul. Jazzul îmi aminteşte de grăsanul Auggie. Fericirea nu. / Ca Ziua Recunoştinţei, dragule? / O, nu. Mă refer la ceva complet diferit. E… E… ca o povară.

[←26]

Ca un păcat. Un păcat amuzant.

[←27]

Ca un păcat. Ce este un păcat? Un păcat este ca o gaură spirituală. De exemplu, când ai un vis şi eşti înconjurat de îngeri şi demoni şi nu ştii cum să-i deosebeşti…

[←28]

Cerul e albastru/ şi marea verde/ în submarinul/ galben/ Sufletul s-a înşelat/ şi pântecul e maron/ în prostia/ lui mami şi a sunetului său.

[←29]

şi îl împuşc. Acum am curaj. Nu mă deranjează sângele.

[←30]

Numele meu e Paul. Paul Green. Vorbesc un pic engleza, aproape bine. Suficient. Istoria mea (nu povestea mea) este o istorie obişnuită. O istorie ca toate celelalte. Sunt fiul Eleonorei Green. Nu cunosc numele tatălui meu. Tatăl meu e o fantomă, o formă invizibilă în ceaţă. Tatăl meu e un spectru. Totuşi, dacă mă privesc în oglindă, pot să întrezăresc umbra tatălui meu în profunda, îndepărtata distanţă.

[←31]

Iartă-mi faptele rele, te rog. Iartă-le.

CUPRINS

(Untitled)
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36

37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76

77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100
101
102
103
104
105
106
107
108
109
110
111
112
113
114
115
116

117
118
119
120
121
122
123
124
125
126
127
128
129
130
131
132
133
134
135
136
137
138
139
140
141
142
143
144
145
146
147
148
149
150
151
152
153
154
155
156

157
158
159
160
161
162
163
164
165
166
167
168
169
170
171
172
173
174
175
176
177
178
179
180
181
182
184
185
186
187
188
189
190
191
192
193
194
195
196
197

198
199
200
201
202
203
204
205
206
207
208
209
210
211
212
213
214
215
216
217
218
219
220
221
222
223
224
225
226
227
228
229
230
231
232
233
234
235
236
237

238
239
240
241
242
243
244
245
246
247
248
249
250
251
252
Observații

Table of Contents

(Untitled)	2
1	3
2	3
3	4
4	5
5	6
6	6
7	6
8	7
9	7
10	8
11	10
12	10
13	11
14	11
15	11
16	12
17	12
18	12
19	13
20	14
21	14
22	14
23	14
24	16
25	17
26	18

27	18
28	19
29	20
30	21
31	22
32	22
33	22
34	23
35	24
36	24
37	24
38	26
39	27
40	28
41	29
42	29
43	30
44	31
45	33
46	33
47	34
48	34
49	34
50	34
51	35
52	36
53	36
54	37
55	38
56	40

57	41
58	42
59	44
60	44
61	44
62	45
63	46
64	47
65	47
66	48
67	50
68	51
69	51
70	53
71	54
72	55
73	55
74	55
75	56
76	56
77	57
78	58
79	58
80	61
81	62
82	62
83	62
84	64
85	64
86	65

87	65
88	66
89	68
90	69
91	69
92	70
93	70
94	72
95	74
96	74
97	74
98	75
99	76
100	78
101	78
102	79
103	80
104	81
105	82
106	83
107	84
108	85
109	85
110	88
111	89
112	93
113	94
114	95
115	96
116	96

117	98
118	98
119	98
120	100
121	102
122	103
123	104
124	104
125	105
126	106
127	106
128	106
129	106
130	107
131	107
132	108
133	108
134	110
135	113
136	113
137	114
138	114
139	116
140	116
141	117
142	120
143	121
144	122
145	123
146	126

147	127
148	129
149	132
150	132
151	133
152	133
153	134
154	134
155	135
156	136
157	136
158	137
159	137
160	138
161	139
162	139
163	139
164	140
165	141
166	141
167	141
168	142
169	142
170	142
171	143
172	144
173	144
174	144
175	147
176	147

177	147
178	149
179	151
180	152
181	152
182	152
184	153
185	154
186	154
187	155
188	155
189	156
190	156
191	158
192	160
193	160
194	161
195	161
196	163
197	163
198	163
199	164
200	165
201	165
202	166
203	166
204	166
205	166
206	167
207	167

208	168
209	169
210	169
211	169
212	170
213	171
214	171
215	172
216	173
217	174
218	174
219	175
220	175
221	175
222	176
223	176
224	177
225	177
226	177
227	178
228	178
229	178
230	179
231	179
232	179
233	179
234	180
235	180
236	180
237	180

238	181
239	181
240	181
241	181
242	182
243	183
244	183
245	184
246	184
247	184
248	184
249	185
250	185
251	185
252	186
Observații	187